PATRICIA LYNN

Căsătorie prin internet

Traducerea și adaptarea în limba română de
MARIANA COSTESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Matt Matson o înconjură cu brațele, înfigând cuțitul strălucitor de argint în tortul miresei. Ridicându-și privirea la proaspătul ei soț, Liza se îngrozi, descoperind că era fața lui David, plutind într-o ceață subțire de lacrimi.

Închise și deschise repede ochii, clipind des, încercând să alunge ceața și lacrimile de pe figura fostului ei logodnic.

Târziu în noapte, în liniștea camerei dintr-un hotel din Londra, lacrimile amare începură să curgă. Trupul îi tresălta de suspine. Dar, în adâncul sufletului, Liza știuse întotdeauna că lacrimile acestea trebuia să curgă cândva. Fusese prea ametită, prea șocată să plângă când David ieșise atât de nepăsător din viața ei. Trei ani fuseseră inseparabili, totuși...

Auzi un zgomot în camera alăturată și imediat o bătaie în ușă.

– Liza? Vocea profundă a lui Matt suna îngrijorată. Te simți bine? Imi permiți să intru?

Înainte să răspundă, ușa dintre cele două camere se deschise și el intră. Ridicându-se în capul oaselor, ea își îndreptă privirea spre silueta impozantă ce se reliefa în penumbră.

– Ce se întâmplă, Liza? Vădit încurcat, se uita la umerii ei pe jumătate dezgoliți.

– Îmi pare rău. Liza luă batista oferită de el. Nu este un început foarte reușit pentru căsătoria noastră, nu?

– Nu, nu chiar, răspunse el, ușor nedumerit.

– Acum mă simt foarte bine. Își afundă nasul în batista enormă. Serios, Matt.

Era bucuroasă că nimeni de la nuntă nu putea să-i vadă. Alături de soțul ei, sorbind din șampania strălucitoare, primind felicitări de la colegi și parteneri de afaceri, era mulțumită că nimeni nu știa că mariajul lor era un aranjament.

– Este un început atât de prost, după tot ce plănuisem. Nu intenționam...

El ridică din umerii lui largi și puternici.

– Începuturile perfecte pot însemna totul – sau nimic, o întrerupse el. Nu pun preț pe astfel de sentimente. Ca să dureze, căsătoria trebuie să aibă o bază solidă, care...

Liza pierdu șirul cuvintelor lui. I se întâmpla uneori, mai ales atunci când discuția devenea logică și serioasă ca asta. Privirea îi era acum fixată pe trupul lui viguros. El purta un halat de casă din mătase neagră, strâns în talie cu un cordon, deschizătura de la gât lăsând să se întrevadă părul negru de pe piept.

– Gata, scuză-mă, am terminat cu plânsul, pentru totdeauna.

Observând că tremura, el se duse să dea drumul la căldură.

– Mulțumesc, murmuă Liza.

Se întoarse lângă ea, dar acum aproprierea de el o deranjă. Se simți brusc goală și expusă.

– Te rog... te rog, nu te uita la mine. El își plimbă privirea prin cameră, după o jachetă – ceva să-i acopere umerii.

– Vrei să plec. Fu mai mult o întrebare decât o afirmație.

Ea confirmă, dând energic din cap.

– N-are niciun rost să mai rămâi.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, impasibili – totuși deliberat. Întorcându-și fața de la el, încurcată, își trecu mâna prin păr.

– Știu că arăt oribil, că ochii îmi sunt umflați și roșii.

Nu avea niciun sentiment pentru acest bărbat care acum îi era soț – și nici el pentru ea. Totuși, sesiză că devenea ușor vanitoasă, în prezența lui.

– Cum dorești, Liza, spuse el, zăbovind asupra numelui ei, în felul lui special. Numele ei era Elizabeta, dar din primele zile de școală toți îi spuneau Liza. Numai că, până să-l întâlnească pe Matt, nimeni nu insistase atât de mult pe i, făcându-l să sune Liiza.

Stătea bățoasă, sprijinită de pernă.

– Atunci, noapte bună, îi ură Matt, schițând un zâmbet, lucru surprinzător, având în vedere cât de serios era de obicei. Cred că nu ai încredere în mine!

– Nu... nu e vorba de asta.

– Nu m-aș fi obosit să fac rezervarea pentru două camere separate, dacă aveam de gând ceea ce, în mod clar, îți imaginezi. În plus, cheia este pe partea ta, nu uita. Liza se îmbujoră.

– Da, știu...

– Știi că sunt un om de cuvânt, nu? Nu știa. Nu știa sigur. Asta era problema – cum putea fi? În urmă cu șase săptămâni, nici nu-l cunoștea. Chiar și așa, cuvintele lui o liniștiră.

Clipi de câteva ori. În lumina slabă, era foarte ușor ca imaginația să-i joace feste – să-și imagineze că David era cel ce stătea acolo. Cuprinsă brusc de panică, spuse:

– Te rog, n-am putea pleca de aici mâine dimineață?

– Rezervarea este făcută pentru toată săptămâna. Credeam că știi.

– Da, da, știu, numai că... Nu-i putea spune adevărul. Aflându-se aici, singuri, în situația asta, era în pericol să uite realitatea și să-l confunde cu David.

– Nu-ți place hotelul?

– Hotelul este perfect, foarte confortabil, chiar luxos.

– Atunci, unde mergem?

– Înapoi la tine, la țară.

– La Maple House? Se încruntă. Dar doamna Reeve este acolo. Nu vom fi singuri. Avu o ezitare, apoi continuă, aproape șoptit. Asta vrei, nu? Să nu fii singură cu mine.

Asta era esența problemei, recunoscu ea în gând. Aici în hotel, se simțea singură cu Matt, complet izolată. Dar la vilă, cu menajera lui, Edith Reeve, era altceva.

– Întotdeauna am adorat vila aia – din primul moment în care am văzut-o. Scuza venise repede, dar simțea că nu-l păcălise, și se simți obligată să continue. Peste o săptămână vei pleca în America de Sud, cu excentricul tău canadian milionar. O săptămână la țară va fi mult mai relaxant pentru tine, înaintea unei astfel de călătorii.

– E adevărat, dar aranjasem aici un program foarte variat, pentru noi – am luat bilete la cele mai bune spectacole. Ridică din umeri. Oricum, căsătoria noastră este un parteneriat și mi se pare logică propunerea ta. Mâine o să anulez rezervarea la hotel și ne întoarcem la Maple House.

– Mulțumesc, Matt. Recunoscătoare pentru răspunsul la rugămintea ei, simți o ușoară simpatie pentru el, lucru care nu se mai întâmplase.

– Atunci, așa rămâne. Noapte bună. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, se întoarse în camera lui.

A doua zi dimineață, înainte de ora zece, la volanul mașinii sale și cu Liza alături, Matt se îndrepta către Cambridge. Era destul de ciudat că, în pofida lacrimilor și zbuciumului de peste noapte, ea se simțea chiar relaxată. Probabil, asta se datora și modului discret și hotărât în care Matt aranjase absolut totul. La micul dejun, fusese surprinsă să afle că plătise deja hotelul și o anunțase și pe doamna Reeve că-și schimbaseră planurile.

În timp ce mașina înghițea kilometri întregi, se trezi meditând la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Era bizar să se gândească acum, că numai cu două luni în urmă, purta inelul de logodnă al lui David, că se iubeau – sau așa credea.

Nu avea niciun dubiu în privința sentimentelor lui, altfel ar fi fost în Australia acum. Când mama ei, văduvă de mulți ani, se recăsătorise și plecase în Australia cu proaspătul ei soț, Liza fusese tentată să accepte invitația de a-i însoți. Dar David o oprise. "N-are rost, Liza. Până într-un an, voi fi în măsură să mă căsătoresc cu tine". Și ea rămăsese.

Își păstrase postul de secretară într-o agenție imobiliară din selectul cartier West End – dar se mutase temporar în centrul Londrei, într-o garsonieră neprimitoare, pe care trebuia să o suporte pentru că era ieftină și-i permitea să strângă bani pentru casa în care urma să locuiască cu David.

Apoi, într-o dimineață, David îi telefonase la serviciu. Se ridicase repede de la birou să-i răspundă, crezând că o chemase să-i confirme planurile pentru seară. Când o anunțase politicos, pur și simplu din senin "Îmi pare rău, Liza, totul s-a terminat. Am întâlnit pe altcineva", crezuse că glumea.

– Este o blondă nimicitoare, nu? glumise ea, ușor zeflemitoare.

– Este, fără îndoială.

Seriozitatea răspunsul său, nu lăsase loc pentru dubii. Rămăsese încremenită lângă telefon, până când cineva o luase cu blândețe, conducând-o în camera de repaus.

Se simțise mult prea năucită pentru a putea plânge – atunci, sau în săptămânile care urmaseră. Phyl, o fată din biroul alăturat, care tocmai se întorsese din propria-i lună de miere, era aceea care se oprise lângă ea, într-o zi, și o întrebase:

– Știi cum l-am cunoscut pe soțul meu?

– Nu. Și oricum, n-o interesa.

– L-am cunoscut prin intermediul unei agenții matrimoniale. Știi ce este asta, nu-i așa? O firmă care are un calculator unde sunt stocate datele femeilor și ale bărbaților interesați, și care selectează cuplurile cu personalități și interese cât mai apropiate. Liza ridicase din umeri. Ar trebui să încerci și tu, Liza. Nu-ți pierde timpul, gândindu-te la trecut.

După o zi, sau două, Phyl revenise cu un formular în mână.

– Ce-ai zice să completezi formularul ăsta? Este pentru agenția matrimonială de care ți-am vorbit.

– Oh, dar eu nu... nu încă, oricum. Mai lasă-mi puțin timp.

– Dacă nu vrei să faci nimic pentru tine, atunci va trebui să fac eu. Dacă nu-l completezi, îl completez eu, o necăjise ea.

– Este o amenințare, sau o promisiune? Liza glumise, pentru prima dată după despărțirea de David.

Totuși, nu fusese deloc distractiv, o săptămână mai târziu când, fiind în plină ședință cu șeful ei, fusese chemată la telefon.

– Mă numesc Matt Matson. Tonul îi era deschis și hotărât. Numele și datele tale mi-au fost trimise de "Arcadian Dating Service". Îți propun să ne întâlnim cât mai repede posibil. În seara asta, dacă ești liberă.

Deci, Phyl nu glumise, fusese primul gând care-i trecuse prin minte. Până la urmă, completase formularul acela.

– Eu... eu... Nu-și găsea cuvintele.

– La șase, în fața biroului tău, ce zici?

Conștientă că șeful o aștepta, și celelalte fete din birou erau foarte curioase, acceptase rapid să se întâlnească cu el.

Asta fusese într-o marți. Matt trebuie să fi găsit ceva atrăgător în atitudinea ei rezervată, căci îi dăduse întâlnire și a doua seară – și în următoarea. Sâmbătă o condusese la casa lui de la țară – Maple House. O primă privire aruncată grădinii, în stil englezesc, ce o înconjura, plină de nalbe, gura leului și nemțișori de munte, o făcuse să exclame:

– Oh, ce splendoare!

– Îți place? Ea simțise că izbucnirea ei îi făcuse mare plăcere lui Matt.

– O casă și o grădină splendide. Întotdeauna am visat așa ceva.

Abia a doua zi, înapoi în Londra, realizase câtă importanță avuseseră cuvintele ei – când Matt îi ceruse să se căsătorească cu el.

Luau masa într-un mic restaurant, când el își pusesese brusc lingura de supă jos și, fixându-și privirea în ochii ei, spusese:

– N-am nici timp și nici nu doresc să mă îndrăgostesc. Nu sunt nici genul să trec prin jocurile alea emoționale, de-a dreptul prostești, în care se prind adesea doi îndrăgostiți. Dar îmi doresc o soție. Liza înghițise repede supa.

– Sunt pilot de profesie, continuase el. Inițial am pilotat avioanele unei linii aeriene engleze, dar în ultimii doi ani am făcut zboruri individuale în Canada. Însă, în ciuda experienței mele, sunt un inventator înnăscut. Pasiunea mea este să proiectez echipamente electronice de înaltă specializare, care sunt foarte solicitate. Totuși,

pentru că nu am pregătirea profesională corespunzătoare pentru o viitoare carieră, sunt obligat să zbor pentru a-mi câștiga existența. Înțelegi?

– Cred că da.

– Scopul meu este să ajung într-o firmă în care să-mi pot folosi invențiile, numai că nu vreau să intru ca simplu angajat. Vreau să fiu asociat, sau director, pentru a avea un cuvânt de spus în privința invențiilor mele. Însă, pentru a fi asociat, trebuie să dispun de o sumă importantă de bani – pe care în prezent n-o am.

Se aplecase spre ea, atât de concentrat, încât Liza aproape că-i simți entuziasmul.

– Dar acum s-a invit o ocazie unică de a face rost de acești bani. Un milionar canadian mi-a oferit un contract pe doi ani, pentru a conduce o expediție, pe care el și un grup de prieteni ai lui intenționează s-o facă, de-a lungul fluviului Amazon. Însă una dintre clauzele contractuale prevede ca liderul acesteia să fie căsătorit. Având în vedere că am semnat deja contractul și am declarat, în mod eronat, că sunt căsătorit, nu mai am ce face, decât să devin un bărbat însurat. Sper că realizezi acum, de ce situația este atât de presantă. Am nevoie urgent de o soție, și mi-ar plăcea să mă însor cu tine. Lizei i se tăiase respirația.

– Dar, ne cunoaștem doar de cinci zile! El ridicase din umeri.

– Timpul nu are nicio importanță, când doi oameni sunt cuplați în mod științific de un calculator, ca noi. Deci? Ce spui?

Liza se simțise prisă într-o situație fără ieșire.

– Cred că ar trebui să știi că eu tocmai am încheiat o poveste de dragoste, insistase aceasta.

– Am senzația că multă lume trece prin așa ceva, la un moment dat, replicase el, ridicând din umeri. Acum înțelegi de ce nu vreau să

mă implic emoțional. Unde nu este dragoste, nu este suferință. Foarte simplu.

– Trebuie să mă gândesc – la propunerea ta, vreau să spun.

– Nicio problemă. Apoi, pe neașteptate, continuase. Dar vreau să aflu mâine. Timpul este scurt și... Gândește-te numai că ne potrivim perfect, calculatorul a spus-o. Dacă ne căsătorim pe doisprezece, luna viitoare, vom avea la dispoziție o săptămână pentru a ne cunoaște, înainte să plec în America de Sud. Desigur, cât voi fi plecat, căsătoria noastră va fi una "doar cu numele". Oricum, în săptămâna așa-zisei "lună de miere", nu voi avea nicio pretenție de la tine. Înțelegi ce vreau să spun, Liza?

Înțelesese. Nu o asigurase el că mariajul lor va fi ceva formal?

– Evident, în calitate de soție, ce este al meu va fi și al tău. Mă refer la vilă.

Matt se gândise la fiecare aspect, ca și când răspunsul ei ar fi fost deja afirmativ. Își dăduse seama, după spontaneitatea cu care își manifestase încântarea, că vila urma s-o convingă în final să spună:

– Da, mă căsătoresc cu tine.

Din acel moment, nu mai existase cale de întoarcere.

– La ce te gândești, Liza? Vocea lui Matt o trezi la realitate.

– La nimic. Ca și când ar fi putut să-i spună.

– Mi se pare greu să te gândești la nimic.

– Cât mai avem de mers?

– Zece kilometri, răspunse el, cu exactitate.

– Înțeleg.

Probabil își închipuia că regreta schimbarea asta de planuri, căci se întoarse brusc spre ea.

– Nu este prea târziu să ne întoarcem la Londra, dacă te-ai răzgândit.

Liza scutură din cap.

– Nu m-am răzgândit. Sper că nu te deranjează.

– De ce m-ar deranja? Totuși, Liza avu senzația că nu fusese sincer.

Se lăsă din nou tăcere, ea urmărind cu fascinație ușurința cu care mâinile lui manevrau volanul.

– Conduci, Liza? Se părea că îi observase interesul.

– Conduceam uneori mașina mamei.

– Atunci, înseamnă că trebuie să-ți asigur o mașină, cât lipsesc.

Propunerea o luă prin surprindere.

– Ești foarte amabil, Matt.

– Nu este vorba de amabilitate, te asigur. E o idee practică. Trebuie să-ți spun că vila este la aproape doi kilometri de sat și la cinci de Cambridge, și autobuzul circulă destul de rar. Sunt mulțumit că știi să conduci. Nu mi-aș face datoria de soț dacă te-aș lăsa izolată, aici la țară.

Ea zâmbi, recunoscătoare.

– Oh, sunt sigură că nu m-aș simți izolată într-un loc așa de minunat ca Maple Cottage.

Intr-adevăr, nu-și dorea decât să se piardă în liniștea și frumusețea acelei vile. Lacrimile amare care-i curseseră după David, în noaptea nunții, îi spălaseră rana, era adevărat. Acum această rană trebuia să se vindece.

Doamna Reeve ieșise în ușa vilei, să-i salute. Era o femeie durdulie, trecută de cincizeci de ani, cu ochi ageri și păr cărunt. Matt menționase adesea cât de recunoscător îi era. Liza aflase că fusese menajera surorii bunicii lui, acum decedată – mătușa Maud, care-i oferise un cămin lui Matt de când acesta avea zece ani, după ce părinții îi muriseră.

– Ei! spuse ea, sărutând-o pe Liza pe obraz, bun venit acasă, miresei. Ieri, la nuntă, nu mă gândeam că o să vă revăd așa curând.

– Ne-am schimbat planurile, răspunse Matt în locul Lizei, care scotea valizele din portbagaj.

– Mi-ai spus la telefon. Dar, n-are importanță. Îi aruncă Lizei o privire ciudată, apoi ridică din umeri. Voi știți mai bine ce faceți. Oricum, aici este totul pregătit. Dar știi că muncitorii încă mai au de lucru aici, în jur de o săptămână.

Liza fu surprinsă.

– Muncitorii? Nu știam... Se opri brusc. Oh, Doamne, ce făcuse? Ce problemă crease, insistând să renunțe la rezervarea de la hotel.

– Da, nu ți-a spus Matt? Doamna Reeve porni înapoi spre casă. Și-a schimbat complet bucătăria – aragaz nou și toate celelalte. Urmează ca salonul să fie zugrăvit și...

– Am vrut să fie o surpriză.

– Oh, Matt, îmi pare rău! Doamna Reeve își puse palma pe gură. N-am vrut să merg așa departe. Matt scutură din cap, zâmbind.

– Nu, doamnă Reeve, este vina soției mele, că s-a grăbit să ne întoarcem, înainte ca totul să fie terminat.

" Soția mea". Cu câtă ușurință și naturalețe pronunțase cuvintele.

– Să vă conduc în camera voastră.

– Ne descurcăm, doamna Reeve. Auzindu-i replica, Liza îi fu recunoscătoare. In afară de a ne pregăti masa, te rog să uiți că suntem aici. O să ai destulă treabă cu redecorările astea. Liza va face curățenie în dormitorul nostru, nu-i așa, dragă?

Ea nu știa dacă felul în care el rostise cuvântul, sau brațul care-i cuprinse talia, o făcuse să roșească. Poate amândouă.

Cu două valize în mâini, Matt porni pe scară în sus și se opri la capătul palierului. Indicând două uși pe partea dreaptă, spuse:

– Penultima este a ta și următoarea, care este camera de oaspeți, o iau eu.

– Foarte bine, Matt.

– Înțelegi, desigur, de ce am ținut să-i spun doamnei Reeve că tu te vei ocupa de curățenia camerei. Nu vreau să-și vâre nasul și să descopere că folosim două dormitoare.

– Da, am înțeles, răspunse ea cu timiditate. Normal, voi avea grijă și de camera ta, altfel ea...

– Nu e absolut necesar, Liza. Nu sunt un tip dezordonat. Va fi încă un pat de făcut, dar te vei descurca, spuse zâmbind. Este vorba doar de o săptămână. Pe perioada asta scurtă, sunt sigur că vei reuși s-o convingi pe doamna Reeve că suntem un cuplu de tineri căsătoriți, ca oricare altul.

O săptămână! Singură în dormitorul acela imaculat, cu draperii de creton și patul enorm din mijloc, care era numai al ei, i se păru Lizei o veșnicie.

Pentru că bucătăria era în lucru, Liza, Matt și doamna Reeve luară masa într-un birou al lui Matt.

– Aici era de fapt sufrageria, îi explică doamna Reve, în timp ce-l așteptau pe Matt. Bunica lui, așa o folosea. După moartea ei, el a hotărât să-și pună aici toate cărțile, hârtiile și schițele. De asta bucătăria se extinde cu un spațiu suplimentar pentru sufragerie. Pentru mine n-are importanță. Când sunt singură aici, mănânc în camera mea, sau în cea de zi. Dar acum, Matt este căsătorit și în curând se va vorbi de o întreagă familie, deci este necesar un spațiu pentru sufragerie. Familie! Liza se simți ușurată când apăru Matt și schimbară subiectul.

După masa de prânz care, după părerea Lizei, fu delicioasă, se mutară în camera de zi. În fața unei cafele, cu vasele curate aranjate

la locul lor în bucătărie, doamna Reeve părea mai relaxată și cu mai mult chef de vorbă.

– Într-un fel, nu este corect. De-abia v-ați căsătorit și trebuie să vă despărțiți, când Matt va pleca. Nu mi se pare firesc.

– Oh, nu-ți face prea multe griji, interveni Matt calm, există poștă. Se întoarse spre Liza. Vom ține legătura în scris.

– Scrisorile sunt un substitut. Doamna Reeve se încruntă. În plus, credeam că expediția voastră va fi undeva în mijlocul junglei, în afara Angliei, locuri unde nu există oficii poștale.

Matt zâmbi amuzat.

– Nu, nu există oficii poștale, dar din când în când, cineva se întoarce la bază și scrisorile vor fi trimise în Anglia.

– Poate, insistă ea cu seninătate, Liza ar putea veni la tine la una dintre aceste baze, pentru puțin timp. Ar fi mai bine decât nimic.

Un bărbat plešuv, de vârstă mijlocie, trecu prin fața uneia dintre ferestre. Purta un costum bleumarin și se îndrepta către intrarea din spate.

– Aoleu, este Arthur! Adică, domnul Burgess. Doamna Reeve sări în picioare. Este șeful echipei de constructori. Scuzați-mă, mă duc să văd ce vrea.

– Nu înțeleg, ce caută aici azi, spuse Matt, vizibil nedumerit. Cu siguranță, n-are niciun om aici duminica la prânz.

– Nu, sigur că nu. Doamna Reeve păru ușor iritată. Cred că vrea să afle dacă țiglele, pe care le aștepta vineri după-amiază, au venit ieri.

După plecarea ei, Matt rămase tăcut câteva momente. Părea preocupat de ceva, și Liza tocmai voia să-l întrebe dacă era ceva în neregulă, când se întoarse spre ea, încruntat.

– Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu doamna Reeve.

Liza se uită la el, nedumerită.

– Nu înțeleg.

– Toată grija asta pentru noi – pentru plecarea mea și faptul că rămâi aici singură. Nu este stilul ei, să-și vâre nasul. A fost mereu foarte rezervată, în ceea ce privește viața mea particulară.

– Matt, interveni Liza, cu sfială. Nu crezi că ar trebui să-i spunem doamnei Reeve despre noi? Vreau să zic, despre căsătoria noastră.

– Nu, categoric, nu, se opuse acesta, înnegrindu-se la față.

– De ce nu? O scutim de a-și mai pune întrebări. Va înțelege totul. În plus, nu va mai fi nevoie să ascundem faptul că avem dormitoare separate.

– Nu vreau să dau ocazia ca amănunte din viața mea particulară să devină subiect de bârfă pentru tot satul.

– Dar doamna Reeve nu va scoate o vorbă, dacă-i vom cere. Tu singur ai spus cât de loială i-a fost mătușii tale.

– Asta este cu totul altceva. Se ridică în picioare, nervos. Hai, să încheiem discuția asta. Felul în care am ales să ne căsătorim este problema noastră personală, și nu are nicio legătură cu altcineva – nici măcar cu doamna Reeve.

Cât de insensibil, mânios și distant era. Oare nu exista niciun pic de blândețe la bărbatul ăsta, cu care se căsătorise? Niciun pic de umor? Nu-i promisese dragoste, nici măcar afecțiune – lucru pe care l-a înțeles și l-a acceptat, dar se așteptase la omenie.

Capitolul 2

Contrar așteptărilor, Liza dormi foarte bine în patul imens din dormitorul ei.

Dimineață, în timp ce doamna Reeve pregătea micul dejun, începu să inspecteze și cele două dormitoare, de pe partea cealaltă a palierului. Fu mulțumită să constate că doamna Reeve ocupa unul din ele și că la etaj erau două băi, câte una pentru două camere. Deci, era foarte posibil ca doamna Reeve să nu afle că își petreceau luna de miere în dormitoare separate.

Înainte de micul dejun, casa se umplu cu muncitori.

– Haide, ia-ți jacheta și geanta, mergem la Cambridge, îi spuse Matt, ieșind pe ușă și pornind către garaj.

Ajungând la Cambridge, își stabiliră programul.

– Am una sau două afaceri de rezolvat, o anunță Matt uitându-se atent la ceas. Totuși, propun să ne întâlnim la prânz. Numi un restaurant din centrul orașului. La ora unu fix. Făcu stânga împrejur și plecă.

Mai târziu, în timpul prânzului, puse un plic colorat pe masă, în fața ei.

– Ce-i asta, Matt?

– Noua ta mașină.

– Oh, Matt! Nu știa exact ce să spună. Era foarte fericită. Mai devreme, când el plecase brusc, crezuse că voise să scape de ea, găsind-o plictisitoare, și când colo...

– Doar ți-am spus ieri că-ți voi lua o mașină, îi replică, ușor iritat.

– Da, știu. Numai că...

– Când spun ceva, așa este, știi asta.

Ea dădu afirmativ din cap, fără să spună ceva.

– Apropo, e albastră, sper să-ți placă. Era singurul model pe care-l puteau livra până la plecarea mea. Dacă vrei să mai aștepți puțin, o poți schimba.

– Albastrul îmi place foarte mult, mulțumesc, îl întrerupse repede.

– Bine, atunci așa rămâne. Ce-ai făcut dimineață? Ai fost la cumpărături?

– Am făcut un tur al orașului, am vrut să văd niște universități. M-au fascinat întotdeauna. Matt se încruntă.

– Mă surprinzi. Din datele pe care le-ai dat la agenție, nu reiese că-ți pasă prea mult de astfel de lucruri. Nu spun că n-ar fi bine să te preocupe așa ceva, adăugă repede. Când a început să te intereseze istoria orașului Cambridge?

– Oh, cu mult timp în urmă. Când eram copil, părinții obișnuiau să mă aducă în Cambridge. Asta înainte să moară tata. Cât timp mama făcea cumpărături, tata mă lua cu el în explorările lui. Cunoștea istoria tuturor universităților, în special a celor de pe malul râului Backs – Queens, King's, Clare, Trinity, Hall. După aceea, mergeam să ne plimbăm cu barca pe râu. Asta-mi plăcea cel mai mult.

– Se pare că ai avut o copilărie foarte fericită, Liza.

– Da, cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce? Tu n-ai avut, Matt?

– Ce înseamnă fericirea? Ridică din umeri. După cum știi, mi-am pierdut ambii părinți, încă de când eram copil. Dar înainte, erau mereu foarte ocupați. Tata era inginer, și alerga cu afacerile lui, iar mama era implicată în organizarea de activități caritabile. Era mândră că nu exista vreo cauză nobilă pentru care să nu facă rost de bani. Evident, rezultatul era că niciunul nu avea timp pentru mine, singurul lor copil. Am plecat la internat, înainte de a împlini opt ani.

– Îmi pare rău.

Lizei i se rupse sufletul, gândindu-se la băiețelul singuratic care fusese odată.

– De ce să-ți pară rău? întrebă, cu o notă de dispreț în ton. A fost cel mai bun lucru pentru mine. Am fost un tânăr foarte independent. Nu prea înțeleg, continuă el, după datele din calculator, se presupunea că ești o tânără realistă, cu o viziune imparțială despre viață. Se încruntă. Mi se pare însă că ești mai mult decât o mică sentimentală.

– Îți displace sentimentalismul? Încercă să-și păstreze vocea fermă.

– Pur și simplu, nu am timp pentru asta. Nu intră în sfera preocupărilor mele. Eu sunt, în primul rând, un bărbat al viitorului. Proiectele mele de electronică, gândirea mea, felul meu de viață, toate se îndreaptă spre viitor, nu spre trecut.

Până în acest moment, ea nu se gândise la felul în care fusese completat formularul pentru calculator. Fusese surprinsă când o sunase Matt și realizase că Phyl chiar completase acel formular, în numele ei. Faptul nu o deranjase atunci. După aceea, se căsătoriseră

atât de repede, încât nu se gândise vreo clipă cât de importante puteau fi pentru Matt răspunsurile la întrebările din formular. Probabil, foarte importante, judecând după felul cum analiza fiecare detaliu al personalității ei.

"Cum putea să-i spună adevărul acum?" Ăsta fu singurul gând care-i trecu prin minte. Pretențiile lui de la o soție erau atât de precise, încât se îndoia că ar înțelege, cu atât mai puțin că ar ierta-o.

– Vizual, te apropii mai mult de ceea ce-mi imaginam. O scrută cu privirea. Păr negru, ochi verzi, un nas perfect. Fizic, corespunzi cu descrierea din formular. Ridică din umeri. Dar a trecut prea puțin timp. Poate încă nu ne-am cunoscut prea bine. Când o vom face, fără îndoială voi constata că ești exact așa cum scrie acolo.

Nu avu nici inima, nici tăria să-l deziluzioneze. Era adevărat, nu avuseseră mult timp, dar chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi schimbat ceva, nu se potriveau. Și nu se vor potrivi niciodată. Realiza asta acum, când era prea târziu. Phyl completase formularul după ceea ce credea ea despre Liza. Dar cine putea cu adevărat să cunoască partea lăuntrică a unui individ? Speranțele, temerile, felul în care iubea și dorea să fie iubit.

– Ce facem după prânz, Matt? întrebă, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Intenționez să cumpăr niște cărți tehnice.

– Scuză-mă, n-am știut că ai planurile tale.

– Tu ce propui?

– Mă... mă gândeam că mergi cu mine să facem un tur al universităților, pe care le-am omis azi-dimineață.

– Foarte bine, dacă insiști, spuse el pe neașteptate.

Ea nu insistase, dar aprecie răspunsul lui cu un zâmbet de recunoștință.

De fapt, nu fu o idee prea bună să-l invite s-o însoțească, îi trecu prin minte, intrând pe poarta universității Peterhouse.

– Este într-adevăr cea mai veche universitate, Matt? Am uitat ce mi-a spus tata.

– N-am nici cea mai vagă idee.

Răspunsul lui franc o amuză.

– Am crezut că pentru tine Cambridge înseamnă acasă.

– Acasă înseamnă orice loc în care se întâmplă să stau mai mult timp.

– Părinții tăi nu sunt din regiunea asta?

– Părinții mei au locuit în North London și eu am făcut școala în sudul Angliei. După moartea lor, îmi petreceam vacanțele la sora bunicii mele, la vilă. Recent, am stat o perioadă în Canada. Săptămâna viitoare plec în America de Sud. Vezi? Pentru mine, nicăieri nu este acasă. N-am niciun loc de care să mă lege ceva anume. Este mult mai ușor să-ți trăiești viața, fără să te împiedici de astfel de atașamente.

Supus, o însoți prin sala de mese, în grădina din spate. Observându-i lipsa de interes, fu bucuroasă când încheie turul, pentru un ceai într-o cafenea apropiată.

Întorși la vilă, Matt dispăru în biroul lui, să lucreze o oră sau două, până la masa de seară. În camera de zi, doamna Reeve era nerăbdătoare să afle noutățile zilei. Fiind o fire romantică, fu vizibil impresionată când auzi că Liza primise o mașină de la Matt.

– Foarte frumos din partea lui. Ochii i se încețoșară. Nu-ți pot spune cât de fericită sunt că a hotărât să se căsătorească. Se apropie de treizeci de ani și n-a avut chiar cea mai fericită copilărie. Material, a avut de toate, dar asta nu contează foarte mult când n-ai pe cineva care să te iubească, cu care să împarți tot ce ai. După moartea

părinților, sora bunicii lui a făcut ce-a putut. Îl lua în vacanțe, dar era o fire închisă, preocupată prea mult de problemele ei, pentru a mai avea timp să se gândească și la alții. Și eu am făcut tot ce-am putut, desigur. Îi pregăteam tot felul de prăjituri, torturi, bomboane de ciocolată. Avea o mare slăbiciune pentru dulciuri. Insă ceea ce-i lipsea era cineva cu care să vorbească, cu care să aibă ce să discute, cineva de același nivel cu el, înțelegi ce vreau să spun, nu? A avut întotdeauna o minte sclipitoare și...

– Doamnă Reeve, tocmai a oprit o mașină în față, și în ea...

– Oh, pe mine mă caută. Zâmbindu-i lui Matt, care stătea în cadrul ușii, ieși în grabă, strigând: este o cratiță în cuptor.

– Eram sigur că este pentru ea. Figura bărbatului mi se pare familiară.

– Poate are un admirator.

– Doamna Reeve? Glumești!

– Știu și eu... cred că este o fire prietenoasă și...

Matt îi aruncă o privire piezișă.

– Vrei să spui o fire curioasă, nu? Se îndreptă spre un tablou reprezentând Puntea Suspinelor și începu să-l aranjeze. Nu trebuie s-o lași să se amestece prea mult în viața ta, după ce plec. S-ar putea să-ți fie greu apoi să păstrezi discreția privind mariajul nostru.

Liza stătea pe canapeaua din salon.

– Mă gândeam că... aș putea să-mi iau o slujbă în Cambridge, dacă n-ai ceva împotrivă. Întorcându-se de la tablou, se așeză pe colțul opus al canapelei.

– Cred că e o idee foarte bună, o decizie înțeleaptă. Doamna Reeve este o menajeră excelentă și nu vei avea nimic de făcut aici.

Mulțumită că măcar asupra acestui lucru căzură de acord, sări în picioare.

– Mă duc să aduc cratița. Putem mânca aici.

Când se întoarse, Matt deja întinsese o măsuță pliantă între două fotolii.

– Gata, spuse el adulmecând aerul. Miroase îmbietor. Cred că este pui.

Apropiindu-se, îi luă tava din mâini, și ea începu să aranjeze tacâmurile pe masă. "Pentru prima dată mă simt ca o femeie căsătorită" își spuse Liza.

– La ce te gândești? Cuvintele lui o făcură să tresară.

– Oh, că încep să mă simt măritată.

– N-ai mai fost?

Scutură din cap.

– Este o experiență nouă pentru...

– Și pentru mine.

– Bineînțeles. Ridicându-și privirea, se uită în ochii lui, cu sfială.

Să fi zărit acolo o imperceptibilă schimbare în relația lor? O destindere în atitudinea lui? Sau era doar imaginația ei? Probabil, constatând că nu se potriveau, el încerca să treacă peste neajunsurile mariajului lor.

Următoarele zile ale ciudatei lor luni de miere, de o săptămână, se desfășurară fără vreun incident, urmând, mai mult sau mai puțin, același tipar. De regulă, dimineața Matt se retrăgea în birou, unde lucra la proiectele lui și la prânz o lua pe Liza și plecau la Cambridge să ia masa, întrucât muncitorii nu terminaseră redecorarea casei.

Joi după-amiază sosi mașina Lizei. Entuziasmată, își trecu mâinile peste capota strălucitoare.

– Este superbă! exclamă ea. Superbă. N-am avut niciodată o mașină a mea, îi spuse lui Matt, pe care-l interesa mai mult ce se afla sub capotă. Știu că nu ești de acord cu cei care manifestă un

entuziasm exagerat în fața unor lucruri simple, dar nu mă pot abține, când primesc ceva așa de minunat. Se uită cu drag la mașină. Îți mulțumesc foarte, foarte mult! El se ridică și privirile li se întâlniră.

– Îți place, nu? întrebă încet.

– Normal că-mi place. Atât de mult, încât aș putea... Se opri brusc.

– Ce ai putea, Liza?

– Să te sărut, admise aceasta, înroșindu-se până-n vârful urechilor și întorcându-și repede fața de la el. Scuză-mă, dar pentru o clipă am uitat...

– Cine sunt?

– Nu, am vrut să spun...

– N-are importanță, toți greșim uneori. Insă ai grijă să n-o faci când ești la volan. Închise capota. Ce zici de o ceașcă de ceai și niște prăjiturele, în grădină? Este o după-amiază minunată și...

Liza era în drum spre bucătărie, înainte ca el să-și termine fraza.

– Este o idee foarte bună! îi strigă ea.

Își simțea inima curios de ușoară, în timp ce umplu ibricul și aranjă pe tavă prăjiturile și fursecurile.

– Vreau să vorbesc cu tine, tânără doamnă, se auzi vocea doamnei Reeve din ușa deschisă a bucătăriei, pe un ton foarte serios.

– Pregătesc doar un ceai, spuse Liza zâmbind.

– Nu e vorba numai de ceai. Ce-ai făcut dimineață? Te-am auzit trebăluind pe sus, mai bine de o oră. Nu este nevoie să faci curat, nici măcar în dormitorul vostru. Matt mă plătește foarte bine pentru asta. Se apropie, agitând un deget amenințător spre Liza. În plus, ești în luna de miere și nu mi se pare corect să te ocupi cu așa ceva. Întotdeauna, toate treburile gospodărești au fost responsabilitatea mea.

– Da, firește. Liza înghiți în sec, gândindu-se cum să-și justifice prezența în camera de oaspeți, în dimineața aceea. Cât de simplu ar fi dacă Matt ar lăsa-o să-i spună doamnei Reeve despre căsătoria lor de conveniență și despre cele două dormitoare. După plecarea lui Matt în America de Sud, începu ea, șovăitoare, poți să te ocupi de toate camerele de sus – asta dacă o să mai vrei. Dar deocamdată, avem o grămadă de lucruri care nu pot intra într-un singur dormitor și folosim și camera de alături.

Minciuna cusută cu ață albă, sună destul de convingător, căci doamna Reeve dădu din cap în semn că înțelege. Chiar și așa, Liza se simți mult mai ușurată când sună telefonul, și Matt o strigă pe doamna Reeve.

Matt intră în bucătărie.

– Te ajut să duci tava, se oferi acesta, aruncându-i o privire scrutătoare. S-a întâmplat ceva?

– Oarecum. Îi relată pe scurt conversația cu doamna Reeve.

– Nu puteai să aștepți și să faci curat la mine după plecarea ei? întrebă el, cu o notă de iritare în glas. Era mai bine, în circumstanțele astea. Se apropie și-i luă tava.

– Nu cred că era mai bine, Matt.

– Oh, pot să te întreb de ce?

– Ce-ar fi oprit-o să arunce o privire în camera ta și să vadă patul nefăcut? Și-ar fi dat seama imediat că dormea cineva acolo, deci camera era folosită. Ar fi fost mult mai rău, decât să-i explic că o folosim pentru a depozita niște lucruri, sunt convinsă că înțelegi. Liza se opri brusc, realizând că erau în pragul unei dispute. Cel mai înțelept lucru ar fi să-i spunem adevărul despre căsătoria noastră, sugeră ea.

– Am mai discutat despre asta și cred că am fost foarte explicit.

– Da, este adevărat, numai că... Oftând, Liza capitulă. Ce rost avea să facă un caz din asta, când peste câteva zile el pleca și problema celui de al doilea dormitor dispărea?

Probabil îi era recunoscător că nu mai insistase, căci ochii îi erau zâmbitori și prietenoși când, pe neașteptate, îi propuse:

– Dacă vrei, mâine dimineață după micul dejun, merg cu tine cu mașina cea nouă, să-ți arăt câteva lucruri, să te ajut să te obișnuiești cu noul motor, și toate celelalte.

Dimineața de vineri trecu pe negândite. Plimbarea cu noua mașină fu un succes. Liza învață rapid s-o stăpânească și, după numai doi sau trei kilometri, i se păru că o conducea de luni, în loc de minute.

După-amiază, Matt își împachetă lucrurile și, chiar înainte de șapte, plecară spre Cambridge, pentru ultima masă împreună.

În drumul înapoi spre vilă, Liza își simțea inima grea, fără să înțeleagă de ce. Era într-o dispoziție mizerabilă. "Timpul petrecut cu Matt s-a scurs, mâine va pleca" își spuse în gând. În timp ce Matt parca mașina în fața vilei, se întoarse brusc spre el.

– Deci, n-o să te mai văd... doi ani.

El dădu afirmativ din cap.

– Așa a fost înțelegerea. Regreți cumva... căsătoria asta?

– Nu, nu căsătoria.

– Atunci, ce?

– E păcat... că trebuie să pleci, îi scăpă.

Matt se uită la ea într-un mod ciudat – cu foarte multă atenție.

– Dar ăsta a fost motivul acestui mariaj. Dacă milionarul ăla n-ar fi avut pretenția de a angaja un om căsătorit...

– Da, înțeleg, însă... se opri brusc. Probabil are foarte mare încredere în căsătorie.

– Merge pe principiul că un bărbat însurat, cu o viață de familie stabilă, poate trece mai ușor peste stresul și pericolele unei astfel de expediții.

Liza se impacientă.

– Nu știam că expediția asta este și periculoasă.

Matt ridică din umeri.

– Amazonul este plin de surprize. Te poți îmbolnăvi, și s-a întâmplat să dispari, uneori.

– E nebun... canadianul ăsta?

Matt pufni în râs, scuturând din cap.

– Este doar un om cu un dezvoltat spirit de aventură și suficienți bani pentru a-și permite. Ți-am spus cât mi-a oferit.

Liza se înfioră.

– Banii nu sunt chiar așa de importanți.

– Pentru mine, sunt. Când mă voi întoarce, voi putea să...

– Și dacă nu te mai întorci?

– N-are niciun sens să fii pesimistă. Absolut niciun sens. Normal că mă voi întoarce. Și dacă nu, viitorul ți-e asigurat. Ai vila și...

– N-am nevoie de banii sau de proprietățile tale! replică Liza, supărată. Sunt secretară de profesie și-mi pot câștiga oricând existența. De fapt, nu mă gândeam la mine.

– Ar trebui, Liza. Oare, chiar nu-i înțelegea îngrijorarea? Este singurul mod practic și isteț de a-ți trăi viața.

Ochii Lizei se umplură de lacrimi. Pe jumătate oarbă, ieși din mașină.

– Mi-e teamă că nu pot fi de acord cu tine.

Ura emoția ce o invadă brusc. Evitând casa, se duse în fundul grădinii, unde-și găsea întotdeauna liniștea, și se așeză pe o bancă, îngropându-și capul în mâini. David era vinovat de situația asta,

desigur. El îi trezise aceste emoții. Crezuse că găsise o cale de vindecare, dar se dovedea că nu era așa. Nu atâta timp cât, doar câteva cuvinte prin care Matt își arătase dezinteresul față de propria-i siguranță, îi produseră o reală suferință.

După un timp, își reveni. Se înserase deja. Ziua fusese caldă și însorită și acum se răcorise un pic. Un ușor parfum de liliac, purtat de adierea vântului, o învălui, când îl zări pe Matt apropiindu-se.

– Păsările se pregătesc pentru noapte, remarcă el, așezându-se lângă ea. Le auzi? O să-mi lipsească. Părea că încerca s-o întrebe ceva. Nimic nu se compară cu o grădină englezească în timpul verii. Ea îi simți brațul întins pe spătarul băncii, și știa că era conștient de asta. O să-mi scrii, din când în când, să-mi povestești despre grădină?

– Normal. Se întoarse repede spre el. Dacă vrei, voi cumpăra și alte plante – arbuști noi.

– Avem un grădinar care vine o dată la trei săptămâni, câte trei zile. Se descurcă foarte bine. Dar, dacă vrei să cumperi și alte plante, ceva care să-ți placă, voi fi deosebit de încântat.

Interesul lui brusc o surprinse.

– Până acum nu mi-am dat seama cât de mult îndrăgești grădina asta.

– Cred că am început s-o îndrăgesc mai mult acum, când sunt pe cale de a pleca. O lumină se ivi în geamul de la bucătărie. A venit doamna Reeve. Ce păcat că nu ne poate vedea.

– De ce spui asta, Matt?

– Ar fi foarte grăitor, noi doi stând aici, singuri și atât de aproape. Întinse mâna și-i atinse brațul gol, făcând-o să se înfioare. Ar convinge-o, o dată pentru totdeauna, că suntem la fel ca oricare alt cuplu de tineri căsătoriți.

– Dar nu suntem, ăsta este adevărul. Liza se ridică în picioare.

Cred că ar trebui să ne întoarcem în casă.

Se ridică și el și porniră spre ieșirea din grădină. Apropiindu-se de casă, lumina dispăru.

– Liza? Se aflau acum sub geamul de la bucătărie. Liza? Vocea îi sună ca o mângâiere, și brațul îi cuprinse talia, apropiind-o de el.

Pașii își încetiniră mersul, oprindu-se, când buzele lui le găsiră pe ale ei. Înflăcărarea sărutului o uimi.

– Matt! Liza simțea cum puterile o părăseau, în încercarea zadarnică de a scăpa din strânsoarea lui.

– Taci, stai liniștită, prostuțo! Ne urmărește din spatele ferestrei, murmură el.

Liza începu să spună "cine", dar întrebarea îi fu iar întreruptă de sărutările lui. Încercă din nou să-l îndepărteze, de data asta cu mai multă forță, dar el era atât de puternic și hotărât... și ea atât de neputincioasă. Își simți brațele furișându-se în sus, spre gâtul lui. Păreau și ele cuprinse de aceeași dorință. Apoi, într-o totală capitulare, răspunse sărutărilor lui, în timp ce jos în livadă, o privighetoare începu să cânte.

Când îi dădu drumul, ea se clătină ușor, sprijinindu-se de el.

– Ușurel! spuse Matt cu o voce caldă, prinzând-o de mijloc.

Se aflau în fața ușii de la bucătărie, când lumina se aprinse brusc și, clipind, Liza o zări pe doamna Reeve, chiar în mijlocul încăperii.

– Mi s-a părut că aud pași în grădină. Doamna Reve își trecu repede privirea de la Liza la Matt. Este o seară minunată, să stai afară. Aerul este așa de blând și înmiresmat de la toate florile... Continuă să vorbească, vocea trădându-i o ușoară nervozitate, ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine – și pe ei – că nu văzuse absolut nimic, că de fapt tocmai intrase în bucătărie. Privirea îi căzu pe brațul lui Matt, care o ținea pe Liza de mijloc.

Un zâmbet larg se ivi pe fața bucălată. Dacă vă duceți în camera de zi, vă fac o cafea.

– Ei bine, demonstrația asta a lămurit-o că mariajul nostru este unul normal. Matt închise ușa camerei de zi în urma lor, luându-și mâna de pe talia Lizei. Acum n-o să mai ai nicio problemă, cât voi fi plecat.

– Nu. Desigur, era foarte conștientă, că Matt, cu sânge-rece și foarte calculat, se arătase îndrăgostit de ea, în grădină, știind că doamna Reeve îi urmărea din întunericul bucătăriei. Dar faptul că i-o spusese în felul acesta, îi trezi un sentiment de dezamăgire.

– Nu te-a deranjat, nu? insistă Matt.

– M-ai luat prin surprindere, atâta tot, mărturisi ea.

– Când ți se oferă o ocazie, trebuie să profiți de ea, înțelegi? Matt stătea sprijinit de șemineu, urmărind-o așezându-se pe brațul unui fotoliu.

– Da, sigur.

– Cred că amândoi am fost convingători, nu? Chiar foarte convingători.

Cât mai avea de gând s-o țină așa? se întrebă ea, de-a dreptul iritată. Reușise mai mult decât s-o convingă pe doamna Reeve că scena la care asistase pe furiș fusese o veritabilă îmbrățișare pasională. Întrebarea era, de ce la un moment dat simularea lui Matt îi trezise emoții care nu aveau nicio legătură cu prefăcătoria?

Începu să-și învârtă verigheta pe deget. Când doamna Reeve li se alătură, Liza nu se atinse nici de cafea, nici de sandvișurile servite alături, gândul fiindu-i la un singur lucru – gustul și ardoarea sărutărilor lui Matt, care nu i se vor șterge niciodată de pe buze.

Capitolul 3

Liza se trezi a doua zi, dimineața plecării lui Matt, cu o durere mare de cap. La micul dejun, nefiindu-i foame, refuză politicos tot ce-i oferi doamna Reeve.

De partea cealaltă a mesei, Matt o urmărea cu o ușoară îngrijorare.

– Nu ești bolnavă, nu-i așa?

– Nu, nu. Mă doare capul, atâta tot. O să iau o aspirină și o să-mi treacă. "În mai puțin de două ore va fi plecat", gândi cu tristețe.

– Ești foarte palidă, insistă el. Știu că am aranjat să mă duci cu mașina până la Cambridge, să prind trenul de Londra, dar cred că voi chema un taxi.

– Nu, Matt, nu va fi necesar, protestă imediat. Pot foarte bine să te duc până la gară. Întâlnindu-i privirea, realiză că și el arăta destul de obosit – ca și cum n-ar fi dormit bine. Se forță să zâmbească. Abia aștept să ies din nou cu noua mea mașină.

– Bine, dar să fii atentă cum conduci la întoarcere, acceptă el în final, fără tragere de inimă.

Sosi ora plecării și doamna Reeve ieși să-i conducă.

Își fixă privirea pe bancheta din spate, plină cu bagajele lui Matt, și spuse, deznădăjduită:

– Pur și simplu, nu mi se pare drept. Nu mă pot obișnui cu ideea că pleci și-ți lași soția singură, Matt. Scutură din cap, cu tristețe. Când trăia soțul meu, n-am stat departe unul de celălalt niciodată, nici măcar o zi.

– Timpurile s-au schimbat, doamnă Reeve. Îi strânse mâna cu -fermitate și spuse brusc. Nu trebuie să-ți mai cer să ai grijă de Liza, știu că o vei face.

Doamnei Reeve i se umplură ochii de lacrimi.

– Poate, în scurt timp, o vei lua și pe ea. Sau te îmbolnăvești și te vor trimite acasă. În timp ce Liza scotea mașina în alee, Matt făcu o remarcă.

– Sunt sigur că doamna Reeve speră să mă îmbolnăvesc, numai ca noi să fim cât mai repede împreună.

– Este o fire romantică, spuse Liza visătoare.

– E mai bine să fii cu capul pe umeri, veni rapid replica lui Matt.

Un minut sau două, Liza nu scoase niciun cuvânt. Apoi, pentru a ieși din starea jalnică în care se afla, întrebă:

– Ce faci când ajungi la Londra?

– Iau un taxi spre aeroportul Heathrow. Întoarse privirea spre bagajul din spate. După ce fac vama și plătesc excedent de bagaj pentru toate astea, am plecat.

– Ai o mulțime de bagaje, aprobă ea plictisită.

– Haine de schimb pentru doi ani și rucsacul pe care-l voi lua în spate în expedițiile montane. Scoase o mică agendă din buzunarul de la jachetă. Crezi că mai există ceva ce trebuia să fac și n-am făcut? Începu să bifeze punctele înscrise în agendă. Am făcut toate aranjamentele la bancă pentru banii de întreținere a casei, salariul

doamnei Reeve, facturile muncitorilor și bani pentru tine. Dacă ai vreo problemă, te adresezi băncii, are deja acordul meu.

Lizei i se puse un nod în gât.

– Da? spuse pe un ton gutural. Trebuie să fii practic cu lucrurile astea. Nu e bine să pleci și să lași ceva nerezolvat.

Știa și aprecia că era un tip realist. Într-un fel, o făcuse pentru ea, totuși, tot ce și-ar fi dorit de la el erau doar câteva cuvinte legate de viața lor personală.

– Când ajungem în Cambridge, nu te deranja să cobori din mașină, lasă-mă la intrarea principală în gară, și voi chema un hamal.

Să nu-l vadă plecând? Să nu se ducă pe peron și să-i spună la revedere, ca orice altă soție? Brusc, buzele începură să-i ardă, la amintirea sărutărilor lui de aseară. Trebuia să le mai simtă măcar o dată, înainte ca el să dispară la capătul celălalt al lumii. Dacă rămânea în mașină, el putea foarte ușor să plece, cu un simplu "Ei bine, la revedere, Liza".

Dar pe peron, fără îndoială, existau și alte cupluri care-și luau la revedere, ca niște soți adevărați. Văzându-i, Matt nu putea să nu se simtă obligat să le urmeze exemplul. Pentru ea era mai puțin important că va fi un sărut din obligație, o îmbrățișare de dragul aparențelor, atâta timp cât o lua în brațe.

Mașina rula atât de lin, atât de silențios, încât se trezi gândindu-se ce minunat ar fi fost ca mariajul lor să fie unul adevărat.

Apoi, parcă de nicăieri, aripa albă a unei furgonete se ivi lângă capota mașinii. Trezită la realitate, trase cu putere de volan. Evită furgoneta dar, o clipă mai târziu, cu o bubuitură puternică, lovi un copac.

"N-am nimic rupt, sunt bine" fu primul gând care-i trecu prin minte. Dar ușurarea îi fu de scurtă durată. Ușa din dreptul

pasagerului era larg deschisă, atârnând, aproape scoasă din balamale – și nu era nici urmă de Matt.

Disperată, Liza își desfăcu centura de siguranță, pe care doar ea nu uitase să și-o prindă, înainte de plecare. Ușor amețită, rămase câteva momente lângă mașină, scrutând împrejurimile. Mașina se izbise de un nuc aflat pe marginea drumului, la câțiva metri de un taluz acoperit cu iarbă. La baza lui era întins un corp.

"Matt"! În câteva secunde, Liza fu lângă el. Măcar să-și fi pus centura de siguranță! Întotdeauna și-o punea când era la volan.

– Nu mă atinge. Du-te după ajutor. E posibil să faci mai mult rău, decât ai făcut deja.

"Cel puțin, vorbește", își spuse, impacientată.

În foarte scurt timp, poliția și ambulanța sosiră la fața locului, și la ora la care trenul de Londra părăsea gara din Cambridge, Matt era în camera de gardă a spitalului Addenbrooke.

Mai târziu în acea dimineață, în timp ce-și bea ceaiul în cantina spitalului – ea fusese deja consultată și se constatase că scăpase nevătămată – un tânăr asistent o anunță:

– Domnul Matson are brațul stâng fracturat și o coastă fisurată. Mai are și multe alte răni pe corp, nu foarte grave. Va trebui să stea internat, cel puțin o zi sau două. Apoi ea își făcu apariția în camera de gardă unde Matt, cu brațul în ghips și o mulțime de bandaje pe corp, aștepta să fie mutat într-un salon.

– Îmi pare rău. Părea atât de nepotrivit, dar ce altceva putea să spună acum?

– Scoate portofelul din buzunarul jachetei mele, îi spuse Matt, fără s-o privească. Găsești în el o carte de vizită cu numele și adresa unui prieten, Andy Barton.

– A fost la nuntă, îmi amintesc...

– Când te întorci la vilă, vreau să-i telefonezi. Pe cartea de vizită găsești numărul de telefon și adresa de la serviciu. Spune-i ce s-a întâmplat. El se va ocupa de anulări și de tot ce trebuie făcut. Înțelegi?

– Da, sigur.

– Mai e problema pijamalei, a obiectelor de toaletă, care-mi sunt necesare aici în spital.

– Ți le aduc imediat ce...

– Poate să mi le aducă doamna Reeve. Îi plătești un taxi dus-întors.

Nevenindu-i să creadă, se uită lung la el.

– Oh, nu este nevoie. Pot foarte simplu să ți le aduc eu.

– Nu, Liza. Vocea îi sună a poruncă. O să vină doamna Reeve.

Pe Liza o cuprinse amărăciunea. Nu voia ca ea să vină. Totuși, era soția lui.

– Oh, Matt, îmi pare rău de accident. Pur și simplu nu...

– Nu este nici timpul, nici locul, pentru a discuta despre ce s-a întâmplat. O scrută cu o privire neprietenoasă. Tu ești bine?

– Da... din nefericire.

– E o prostie să spui așa ceva.

– Ei bine, trebuie să recunoști că era mult mai bine să fi fost în locul tău. Din cauza mea trebuie să-ți amâni plecarea.

Matt întoarse capul, tăcerea dintre ei prelungindu-se. Asistenta care era acolo mai devreme, dispăruse. Acum, Liza își dorea cu disperare să se întoarcă.

– Nu are niciun rost s-o mai lungim, rupse tăcerea Matt, în cele din urmă.

Ea se simți ca un școlar dat afară din clasă.

– În afară de obiectele de toaletă, mai există și altceva de care ai...

– Nu, nimic. Dacă voi avea nevoie, voi anunța pe cineva.

Când ajunse la vilă, era aproape două. Spre surprinderea ei, o găsi pe doamna Reeve în bucătărie, luând masa cu un bărbat chel, de vârstă mijlocie, a cărui figură i se păru vag cunoscută. Era în cămașă cu mâneci scurte și lăsa impresia că se simțea în largul lui.

– Oh, Liza, te așteptam mult mai târziu. Am crezut că iei masa și faci cumpărături în Cambridge, după ce-l vezi pe Matt plecat. Doamna Reeve se ridică în picioare, ușor îmbujorată, și se uită atent la Liza. S-a întâmplat ceva? Ești albă ca varul.

Așezându-se pe marginea unui taburet, Liza explică pe scurt despre accident. Era atât de prinsă în povestire, atât de îngrozită de ce i se întâmplase lui Matt, încât uită de străinul de lângă ele.

– Sărmana copilă! Doamna Reeve se îndreptă spre filtrul de cafea. Trebuie să te duci direct în pat, și-ți voi aduce niște cafea cu lapte fierbinte, să te liniștești.

– Dar mă simt bine. În plus, am de dat un telefon. Apoi mă duc să-i duc lui Matt pijamaua și obiectele de toaletă. In ciuda celor spuse de Matt, nu intenționa s-o lase pe doamna Reeve să i le ducă. Trebuia să-l vadă din nou. Nu putea suporta să-l știe supărat. Trebuia să se liniștească.

– Ești în stare de șoc, nu poți pleca nicăieri.

– Nu sunt. Mă simt perfect. Altfel, nu mi-ar fi dat drumul din spital.

– Cred că are dreptate, Edith. Are nevoie doar să stea un pic jos și să bea o cafea. Bărbatul de vârstă mijlocie se ridică în picioare și întinse mâna. Nu cred că am avut plăcerea să o cunosc pe proaspăta mireasă, până acum. Sunt Arthur... Arthur Burgess. Conduc toate lucrările de renovare aici. De fapt, este firma mea de construcții, cea care...

– Arthur – adică domnul Burgess – este șeful, interveni doamna Reeve.

– Încântată de cunoștință, domnule Burgess. Liza își puse mâna fragilă în mâna lui.

– Îmi pare rău că v-am cunoscut în astfel de circumstanțe, doamnă Matson, spuse Arthur Burgess. Dar dacă vă liniștește, am înțeles că soțul dumneavoastră nu a fost grav rănit și va ieși curând din spital. Putea să fie mult mai rău.

Asta era singura consolare, în acest neplăcut accident.

– Ce s-a întâmplat cu mașina, Liza? întrebă doamna Reeve.

Liza se înfioră.

– Arată groaznic. Partea din față este făcută armonică. Și era nouă...

– Se mai întâmplă. Nu-ți face griji, drăguțo. Dacă vrei, mă interesez care este atelierul unde trebuie să o duci pentru reparații. Va mai fi problema asigurării, dar Matt se va descurca, după ce va ieși din spital.

– Nu cred că voi mai conduce vreodată, suspină Liza.

– Veți gândi altfel, într-o zi sau două. În plus, se pare că accidentul nu s-a produs din vina dumneavoastră. Liza realiză că Arthur Burgess încerca s-o liniștească, dar în sufletul ei se considera vinovată. Era adevărat, o mașină ivită de nicăieri îi tăiase calea, totuși nu putea să-și alunge gândul că trebuia să fi fost concentrată asupra drumului, nu să viseze la Matt. Reacțiile ei ar fi fost rapide și accidentul evitat.

Se simțea un pic mai bine, suficient de bine ca să-i telefoneze lui Andy, așa cum îi ceruse Matt. Deși era sâmbătă după-amiază, acesta răspunse imediat.

Îi explică simplu și pe scurt ce se întâmplase și cine era ea.

Andy reacționă rapid.

– Știu exact ce trebuie făcut. Voi avea grijă ca toate telegramele să fie transmise în America de Sud, imediat. În afară de a-și exprima regretul privind accidentul și a cere numele spitalului în care se afla Matt, nu spuse nimic din care să reiasă ce fel de tip era.

– Nu-ți imaginezi cât de recunoscătoare îți sunt. O să-i spun lui Matt...

– Nu e nevoie. Vocea lui Andy era fermă și clară. Vin la vilă în seara asta, și probabil mâine o să mă văd cu Matt.

Închizând telefonul, se întrebă dacă fusese intenția lui Matt ca Andy să vină la vilă. Drumul de la Londra la Cambridge nu era foarte lung – o oră sau o oră și jumătate, probabil. În același timp, bănuia că va dori să rămână peste noapte – sau poate mai multe nopți. Desigur, era obligată să-l găzduiască, atâta timp cât era prietenul lui Matt și-i ajuta în situația asta dificilă.

Scotocind în dormitorul lui Matt, după o pijama de schimb, îi trecu prin minte ce situație jenantă ar fi, dacă doamna Reeve ar urca să vadă ce făcea în camera de oaspeți. Dar, majoritatea lucrurilor lui Matt era în geamantane, în mașina care se afla încă, în cine știe ce garaj.

În final, reuși să găsească pijamaua și câteva obiecte de toaletă. Vârându-le într-o geantă de voiaj, coborî și comandă un taxi. Punând receptorul jos, realiză că trebuia să pregătească o cameră pentru Andy. Urcă în fugă scara și intră în camera de oaspeți, de lângă dormitorul doamnei Reeve.

Camera era curată și pusă la punct. Nu mai trebuia decât un așternut pe pat, pentru a fi gata să primească un oaspete. Nu-i lua mai mult de un minut.

– Ce faci aici?

– Oh, doamnă Reeve, m-ați speriat! Îi explică rapid despre Andy și propunerea acestuia de a veni la vilă în seara aceea.

– Dar, pentru oaspeți, întotdeauna am folosit camera de lângă dormitorul vostru. În primul rând este mai mare și...

– Oh, asta este foarte bună. Sunt sigură că Andy se va simți foarte confortabil aici.

Doamna Reeve scutură din cap.

– Mi-e indiferent, dar cum ți-am mai spus, aș dori să lași toate treburile astea în seama mea. Părea să aibă altceva în minte. Apropo, referitor la Arthur... Vreau să spun, domnul Burgess, sper că nu te superi dacă-l invit la cină.

– Deloc. De ce m-aș supăra? Este o idee excelentă, să fii în relații bune cu cel care răspunde de toate lucrările de aici. Liza zâmbi. Sunt sigură că muncitorii vor lăsa mai puțină mizerie în urma lor, știind că ești prietenă cu șeful.

Spre surprinderea ei, doamna Reeve se îmbujoră.

– Drăguț din partea ta, că ești așa înțelegătoare.

– Copilării! Este și casa ta. Matt mi-a povestit cât de devotată i-ai fost mătușii lui și cât ai ajutat-o în ultimii ani, când a fost bolnavă. Sper că te vei simți întotdeauna liberă să... Se auzi sunetul unui claxon. Trebuie să plec, este taxiul meu.

Asistenta-șefă o întâlni pe Liza pe coridorul pe care se afla salonul lui Matt.

– Înțeleg că i-ați adus niște lucruri domnului Matson. Se uită la ea ușor nedumerită. Sunteți soția lui?

– Da. Știu că nu este oră de vizită, dar dacă v-aș ruga să mă lăsați să-l văd pentru...

– Răspunsul meu ar fi "da" – normal. Asistenta-șefă se opri brusc. Însă...

– Ce? Nu este mai rău, nu?

– Nu este vorba de asta. Dimpotrivă, soțul dumneavoastră pare să fie într-o formă remarcabilă, dat fiind ce s-a întâmplat. Numai că, nu pare nerăbdător să vă vadă. Adineauri, eram cu el când a intrat asistenta să-l anunțe că ați venit. Voiam să-i spun să vă invite înăuntru, dar soțul dumneavoastră mi-a cerut cu fermitate să vă rog să-mi lăsați mie ce i-ați adus.

– Înțeleg. De când îl lăsase în camera de gardă, nu-și dorise altceva decât să se întoarcă la el, să-i vorbească, să încerce să-l facă să înțeleagă cât de mult regreta acel accident.

– Îmi pare foarte rău, o auzi pe asistenta-șefă.

– Nu este vina dumneavoastră. Era numai vina ei, desigur. Doar Matt îi spusese să o trimită pe doamna Reeve.

– Uneori, pacienții au asemenea reacții. Nu este nimic deosebit. Cred că sunt șocați, să se trezească pe patul unui spital.

Liza fu încântată când, imediat după ora opt, îl zări pe Andy intrând pe alee, la volanul unui autoturism decapotabil, roșu-intens.

– Bună, Liza, o salută el cu prietenie, coborând din mașină. Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam să te văd atât de curând după nuntă. Își luă geanta de voiaj de pe scaunul pasagerului. Mă invitați să înnoptez la vilă, nu? Asta în condițiile în care stimabila doamnă Reeve mai lucrează aici, altfel o să încerc să găsesc o cameră la hotel.

– Este în regulă, zâmbi Liza. Atitudinea degajată a lui Andy îi diminuă starea tensionată.

Doamna Reeve încă mai lucrează aici. Este plecată momentan, dar va reveni curând.

În timp ce o urma în camera de zi, Liza i se confesă:

– Mă simt foarte vinovată că te-am deranjat la modul ăsta.

– Prostii! i-o tăie el scurt. Matt ar face exact același lucru pentru mine. Se așeza într-un fotoliu, în timp de Liza luă vin și pahare dintr-un bar. Oricum, părea să fie în formă. Cu siguranță, va supraviețui.

Încurcată, Liza întrebă:

– Vrei să spui că ai vorbit cu el... după accident?

– Normal. Am sunat după-amiază la spital și l-am asigurat că am făcut tot ce mi-a cerut. Îi aruncă o scurtă privire. De ce? Nu te-ai întors să-l vezi?

Liza bolborosi ceva referitor la faptul că asistenta-șefă considerase că nu era momentul să-l vadă pe Matt, și o lăsă baltă. Un lucru era cert. Matt nu voia să vadă o singură persoană, și aceea era ea, soția lui.

Andy îi luă paharul cu vin din mână și-l ridică.

– Pentru însănătoșirea grabnică a lui Matt.

Ea se așeză într-un fotoliu din fața lui.

– Cât crezi că va dura până ce va fi în stare să se alăture expediției, Andy?

– Să se alăture? Andy luă o înghițitură de vin, replicându-i, cu foarte multă seriozitate. Am crezut că ai realizat, Liza. Nu se mai pune problema ca Matt să plece acum.

Îl privi cu neîncredere.

– De ce?

– După cunoștințele mele, există cel puțin o duzină de indivizi de primă clasă, care sperau să fie aleși în locul lui Matt. Nu cred că înțelegi, dar acest canadian plătește o sumă fabuloasă liderului acestei expediții și, mai mult ca sigur, nu este dispus să stea după absolut nimeni.

– Nici chiar dacă este vorba de un accident?

Andy scutură din cap.

– Din păcate, nu. Oricum, totul a fost aranjat cu foarte multă meticulozitate, astfel încât Matt să poată fi înlocuit oricând.

Ceva din ceea ce spusese, începu s-o preocupe.

– Nu e cazul să fii supărată, o liniști Andy. Se întâmplă foarte multe accidente. Matt a realizat din primul moment că expediția era ratată, că trebuia să-și ia adio de la America de Sud.

Liza închise ochii.

– N-o să mă ierte niciodată, spuse mai mult pentru sine.

– Oh, haide, nu este chiar așa de rău. Știu, Matt avea nevoie de banii pe care i-ar fi câștigat din expediția asta, și știu și pentru ce. Dar însemna doi ani departe de civilizație, departe de fata cu care s-a căsătorit, doar cu o săptămână în urmă. Se uită la ea apreciativ. Se spune că fiecare nor întunecat are o căptușeală de argint. Dacă mă întrebi pe mine, pentru Matt acest nor este căptușit cu aur curat.

– Drăguț din partea ta, Andy, să spui asta.

– Este purul adevăr, până la urmă.

Îngândurată, se ridică și-i umplu din nou paharul. Nu era de mirare că Matt refuzase s-o vadă. Ea îl ruinase...

– A fost o mare surpriză când Matt s-a căsătorit așa brusc. Habar n-aveam că el cunoștea o persoană atât de încântătoare ca tine.

Se părea că el nu știa despre condiția impusă de milionarul canadian, ca șeful expediției să fie însurat – deși cunoștea multe lucruri despre afacerile lui Matt.

– Ne-am hotărât foarte repede, spuse ea.

– Cred că Daphne a fost cea mai surprinsă.

– Daphne? Liza se încruntă. A fost la nuntă?

Andy scutură din cap.

– Nici vorbă.

Nu este genul care să suporte înfrângerea cu ușurință, sau eleganță. Nu, era plecată la plajă undeva în Bahamas, am înțeles. Dar Matt ți-a povestit despre ea, nu?

– A pomenit ceva. Minciuna veni, aproape cu aceeași rapiditate cu care tocmai ascunsese adevăratul motiv al mariajului lor neașteptat.

Andy rânji.

– Daphne n-ar fi foarte flatată să audă asta, remarcă el. Este o tipă căreia îi place să fie remarcată, să-și facă simțită prezența oriunde s-ar afla. Știi cine e, nu? Fiica lui Marcus Brettle, proprietarul și directorul general al firmei unde Matt dorea să intre, când se întorcea în Anglia – după ce strângea suficienți bani.

– Firma unde-și poate valorifica cel mai bine invențiile? Da, mi-a spus ceva despre asta... și cât de mult își dorește acest parteneriat. Dar fără banii pe care i-ar fi adus expediția, nu se mai pune problema parteneriatului, spuse, cu amărăciune.

– Nu este sfârșitul lumii, Liza, serios. Dacă te consolează cu ceva, îți pot spune cu sinceritate că Marcus Brettle are o părere extrem de bună despre Matt. Întotdeauna a dorit să-l angajeze la firmă. Matt este ambițios și dorește să aibă putere de decizie asupra invențiilor sale. Ridică din umeri. Părerea mea este că, după accidentul ăsta, Marcus Brettle îl va lua ca asociat, fără să-i ceară banii necesari. Daphne are o mare influență asupra tatălui ei și întotdeauna i-a făcut avansuri lui Matt. Andy se opri brusc. Evident, Matt nu i-a răspuns, altfel nu s-ar fi însurat cu tine.

Ideea că exista o altă femeie implicată în viața soțului ei, în momentul în care s-au căsătorit – o femeie despre care el nu pomenise – o făcu să se simtă și mai neplăcut, fără a mai adăuga insuportabilul sentiment de vinovăție, care o încerca vizavi de accident.

Mai târziu, după ce luară masa împreună, Andy începu să vorbească despre modificările făcute la vilă.

– Am văzut scările și toate materialele alea de construcții, când veneam încoace, și mă întrebam ce se întâmplă. Cred că îl costă o groază de bani, pe bătrânul Matt. Credeam că se străduiește să strângă bani, nu să-i cheltuiască. Zâmbi distrat. Dar, cunoscându-l ca pe un tip care știe exact ce vrea, și încotro se îndreaptă, sunt sigur că există un motiv foarte solid în spatele acestei acțiuni.

– Îl cunoști de mult pe Matt?

– Din facultate. Acolo l-am întâlnit prima dată pe "bărbatul viitorului".

– De ce îi spui așa? Și el și-a spus la fel, zilele trecute.

Andy ridică din umeri.

– Era porecla lui în facultate. Toți îl strigam așa.

– De ce?

– Pentru că întotdeauna îl preocupa mai mult ce se va întâmpla mâine, decât în ziua respectivă. Matt nu acceptă ideea să lași ceva la voia întâmplării. Este un planificator meticulos. Tot ce face este foarte bine gândit înainte. Mulți îl tachinau pe tema asta. Obișnuiau să-l întrebe dacă are o listă cu defectele și calitățile pe care trebuia să le aibă prietena lui, și dacă după o întâlnire lua lista, bifând punctele. Andy râse. Mărturisesc că am fost foarte curios să vin la nunta voastră, să văd ce fel de fată și-a ales bătrânul Matt. Acum, că te-am cunoscut, trebuie să recunosc că sunt mai mult decât plăcut surprins. Nu știam că Matt are atât de mult bun-gust.

A doua zi, la micul dejun, Liza se simțea un pic mai ușurată. Era clar că doamna Reeve îl plăcea pe exuberantul Andy, iar el nu contenea s-o necăjească cu glumele lui.

– Arăți mai tânără ca niciodată, îi spuse el, zâmbind strengărește.

Ce-ai făcut, ai fost la un salon de înfrumusețare?

Două gropițe se iviră pe fața bucălată a doamnei Reeve.

– Haide, haide! îl mustră ea. Nu te-ai schimbat deloc. Ești la fel de glumeț, ca în prima zi când Matt te-a adus aici, când erați tineri studenți.

– Cred că ești îndrăgostită, doamnă Reeve. Se uită la ea cu ochi sclipitori. Ți se citește pe față.

– Îndrăgostită! Începu să-și facă de lucru, adunând farfuriile într-un colț al mesei. Dragostea este pentru tineri ca tine. Eu sunt mult prea bătrână.

– Copilării! Nu-i așa, Liza?

Aceasta zâmbi.

– Cred că ți se poate întâmpla oricând, la orice vârstă, spuse Liza, cu voce slabă.

Ochii doamnei Reeve căpătară o expresie enigmatică.

– Este posibil să fie așa. Făcu o pauză și, îndreptându-și privirea spre Liza, spuse, aparent fără legătură: dar dragostea din tinerețe este cea care provoacă dureri de inimă și neînțelegeri.

Capitolul 4

– Liza, cred că mă voi duce la Cambridge, să încerc să-l văd pe Matt, îi spuse Andy, în timp ce se ridicau de la masă. E posibil să nu-mi dea voie, desigur... este duminică dimineață și vizitele nu sunt permise. Dar merită să încerc. Ce zici, vii cu mine?

– Mă duc după-amiază, dacă nu te superi, Andy. Am niște lucruri de făcut aici, în dimineața asta. Spre ușurarea ei, Andy îi acceptă scuza rezonabilă, fără discuții. Însă Liza știa că era doar o scuză. Dorea din tot sufletul să-l vadă pe Matt. Dar ieri, el refuzase să o vadă. Ce umilitor ar fi, să se ducă în vizită cu Andy, și Matt s-o ignore complet.

După plecarea lui Andy, doamna Reeve intră în camera de zi și începu să vorbească despre el.

– Este un tânăr simpatic, vesel și lipsit de griji. El și Matt sunt foarte buni prieteni, încă din facultate. Totdeauna am spus că prietenia lui îi face bine lui Matt, care este atât de serios. Sunt surprinsă că nu s-a căsătorit încă. Sunt sigură că femeile roiesc în jurul lui. Scutură din cap. Nu pot să înțeleg de ce n-a făcut-o. Dacă mă întrebai acum câteva săptămâni, ți-aș fi spus că se va însura

primul. Totuși, Matt, care întotdeauna punea totul în balanță, i-a luat-o înainte. Desigur, asta nu înseamnă că nu sunt încântată. Puse o mână mângâietoare pe brațul Lizei. Sunt. Cred că însurându-se cu tine, este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Se încruntă ușor, uitându-se cu atenție la Liza. Ești fericită, nu-i așa? Înțeleg, te întristează gândul că Matt va lipsi doi ani, dar acum este cu tine, chiar dacă numai în spital. Nu este rănit grav și poți...

– Sunt chiar foarte fericită, doamnă Reeve. Liza începu să aranjeze niște trandafiri într-o vază.

– Atunci, este în regulă. Doamna Reeve se îndreptă spre ușă. Trebuie să pregătesc ceva de mâncare pentru prânz. Știi că Andy s-a oferit să te ducă la restaurant – ca să mă scutească să gătesc în haosul ăla din bucătărie. Dar i-am spus: "Îmi face o mare plăcere că ești aici și nici nu vreau să aud că o să mănânci în altă parte".

Terminând câteva treburi gospodărești, împotriva dorinței doamnei Reeve, Liza își bău cafeaua de dimineață în grădină. Era o altă zi însorită de vară. Neliniștită, se plimbă în sus și în jos pe potecile străjuite de flori, așteptându-l pe Andy cu vești despre Matt.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă în casă, când zări mașina lui Andy. În momentul următor, fu la capătul aleii.

Mașina lui Andy se opri cu o frână bruscă și un pasager începu să bâjbâie după mânerul portierei.

– Matt! Ea se îndreptă automat spre portieră. Oh, Matt, sunt...

– Lasă, mă descurc, mulțumesc. Tonul lui era aproape brutal.

Ridicându-se în picioare în fața ei, cu brațul în ghips, se clătină ușor, ca și când nu putea să-și țină trupul drept. În afară de asta, arăta sănătos și vioi.

– Nu te așteptam, îi scăpă Lizei. Credeam că vor să te mai țină puțin...

– S-a externat singur. Ce zici de asta? Andy luă câteva lucruri din mașină și veni lângă ei. Am încercat să-l conving să n-o facă, Liza, dar nu e ușor s-o scoți la capăt cu acest individ, odată ce și-a pus ceva în cap.

– Am o groază de lucruri de făcut, acum că expediția nu mai poate fi inclusă în planurile mele. Porni spre vilă. Am planuri noi și trebuie să încep să le pun în aplicare imediat.

Andy îi aruncă Lizei o privire conspirativă.

– Ce ți-am spus? Se gândește deja la ziua de mâine, în timp ce oameni ca tine și ca mine, încă se mai gândesc la ziua de ieri, remarcă el, încet.

– Ce șoptiți acolo? întrebă Matt, în timp ce ei îl urmau în camera de zi. Se întoarse, aruncându-i o privire severă lui Andy. Situația în care mă aflu nu este deloc de glumă, să știți. Dar n-are niciun rost să stau să mă lamentez. Categoric, am multe lucruri de rezolvat și trebuie să încep cât mai curând posibil. Singura alternativă care mi-a mai rămas acum este să încerc să intru în firma lui Marcus Brettle – imediat ce mi se vindecă brațul – în cei mai buni termeni pe care îi pot obține ca angajat. Dacă voi reuși să fac niște schițe noi, cu adevărat bune, e posibil să fac o afacere cu el, să-l determin să încheiem un fel de parteneriat – fără bani, evident.

– Matt. Liza se simțea mai nefericită ca niciodată. Ea îl pusese în situația asta nedreaptă, de a trebui să obțină de la Marcus Brettle, cei mai buni termeni posibili. Dacă pleca în expediție, ar fi avut bani să intre în firmă, în condițiile impuse de el – fără tocmeală. Matt, repetă ea, nu-ți pot spune cât de rău îmi pare de accident.

El îi răspunse, fără menajamente.

– Nu e nevoie să spui de două ori, Liza. Ieri ai...

– Ieri nu mi-am dat seama de toate consecințele.

Am crezut că, după o săptămână sau două, când îți scoteai ghipsul, te puteai alătura expediției. Acum am înțeles de la Andy că nu va mai fi posibil, că altcineva o să...

Matt dădu afirmativ din cap.

– Așa este. Dar, cum am mai spus, voi încerca să mă înțeleg cu Marcus Brettle.

– Și dacă n-o să reușești? Să presupunem că Marcus Brettle...

– Va accepta. Am și eu o oarecare influență în sensul ăsta. Are o fată care, sunt sigur, va fi de partea mea când se va pune problema să...

– I-am spus deja Lizei că-și face griji de pomană în legătură cu accidentul, interveni Andy. Se întoarse brusc spre Matt. Pentru Dumnezeu, spune-i soției tale cât de mult te bucuri că sunteți împreună, când tu credeai că veți fi despărțiti. Spune-i că a fost o mană cerească. Hai, spune-i. Matt păru ușor stânjenit.

– Nu sunt genul să țin discursuri în public.

– Iartă-mă, bătrâne. Am greșit. Făcându-i cu ochiul Lizei, continuă. Am înțeles aluzia. După ce voi gusta din bunătățile, pe care numai doamna Reeve știe să le pregătească, voi porni la drum și vă las pe voi doi, porumbeilor, singuri.

Dacă ar ști adevărul, gândi Liza, îndurerată.

– Îți sunt foarte recunoscător pentru tot ce-ai făcut, Andy. Pentru că ai venit până aici, și ai trimis telegramele alea pentru mine. Matt acceptă imediat faptul că, în scurt timp, Andy urma să plece. Aprecierile lui fură sincere, dar vorbi fără a schița vreun zâmbet, de parcă n-ar fi sesizat umorul în îndemnul lui Andy.

Imediat după-masă, Andy se duse în camera lui, să-și facă bagajul.

– Nu poți să-l rogi să mai rămână? încercă Liza să-l convingă pe Matt.

– De ce? veni scurt replica lui.

– Păi, e prietenul tău și...

– Și eu sunt prietenul lui.

– Sunt sigură că dacă insiști să mai stea, măcar până după ceai, va accepta.

– Dar, din ce motiv? Andy a înțeles că am treabă, că am planuri de făcut, chiar dacă tu nu poți să înțelegi.

Se aflau în pragul unei dispute, și ea nu înțelegea cum și de ce. Ridică ușor din umeri.

– Mi se pare mai curând lipsă de ospitalitate.

Liza încercă să comunice cu Andy, chiar înainte ca acesta să urce în mașină.

– Nu-ți face griji, îi spuse el, înțelegând imediat ce voia să-i spună. Aruncând o privire scurtă spre Matt, care se afla la celălalt capăt al mașinii, îi șopti: după mine, Matt nu se simte foarte bine. Nu este chiar atât de tare, precum vrea să pară. Are nevoie de timp, pentru a trece peste șocul accidentului. Dar își va reveni în timp.

Matt dormi tot restul după-amiezii – nu sus în camera lui, cum îi sugerase Liza, ci pe canapeaua din hol, cu picioarele pe brațul acesteia. Nu stătea deloc confortabil, era de părere ea, de fiecare dată când se uita la el de pe banca din grădină, unde se retrăsese cu ziarele de duminică.

Trebuie să fi fost mort de oboseală căci, în ciuda disconfortului și a mâinii în ghips, dormi neîntors până la ora cinci.

– E ora ceaiului? întrebă, trezindu-se și văzând-o pe Liza privindu-l din cadrul ușii.

– Mă duc să-l prepar.

– Unde-i doamna Reeve? Îl făcea ea.

– Doamna Reeve e plecată, în după-amiaza asta.

Matt se încruntă, încercând să se ridice.

– În ultimul timp iese mai mereu. Nu înțeleg, unde naiba se tot duce?

– Nu e nevoie să stea tot timpul aici, Matt. Liza ezită. Să fiu sinceră, cred că de multe ori pleacă special, ca să rămânem singuri. Este diplomată. Întorcându-și privirea astfel încât prezența lui să n-o intimideze, continuă. În plus, îmi place să mă ocup de câteva treburi gospodărești. Mă face să mă simt utilă.

Dori să adauge "și indispensabilă pentru tine", dar se opri la timp, căci astfel de sentimente nu-și aveau locul într-o căsătorie ca a lor.

Răspunsul la întrebarea unde plecase doamna Reeve în acea după-amiază fu parțial aflat a doua zi dimineață, când Arthur Burgess se apropie de Liza care curăța niște trandafiri în grădină. El tocmai depozitase niște cărămizi în garaj.

– Bună dimineața, doamnă Matson. Sper că domnul Matson și-a revenit. Edith – doamna Reeve – mi-a spus că a venit acasă.

Liza zâmbi.

– Este acasă, da, și se recuperează. Dar și cu un braț în ghips, tot la birou îl găsești. Făcu o grimasă. Și lucrează!

El scoase pipa din buzunar, apoi o puse la loc.

– Mă întreb dacă mi-ați permite să vorbesc ceva cu dumneavoastră – confidențial.

– Desigur. E ceva legat de lucrările de aici? Dacă, da, soțul meu...

Arthur Burgess scutură din cap.

– E ceva personal. Avu o ezitare, apoi continuă. Uitați care este problema, aș dori să-i cumpăr lui Edith un cadou și nu știu ce să-i iau. Liza schiță un zâmbet. Deci, ăsta era secretul prânzului în doi, pe care-l întrerupsese la întoarcerea de la spital!

– Vrei niște sugestii?

– Aș dori să-l cumpărați dumneavoastră... asta, dacă nu vă supărați. Nu vreau să vă deranjez, dar n-am pe altcineva, și vreau ceva cu adevărat frumos. Nu ceva ieftin, înțelegeți. Scoase din buzunar un portofel. Dacă vă dau zece lire, vă ajung să...

– E foarte mult, domnule Burgess.

– Arthur, vă rog, insistă el. Dacă mai trebuie, spuneți. Sunt văduv. N-am copii, dar am o afacere înfloritoare în construcții, și pe nimeni cu care să cheltuiesc.

Sinceritatea lui o impresionă profund.

– O să mă uit prin magazine, cu prima ocazie când mă duc la Cambridge, promise ea. Apropo, când e ziua doamnei Reeve?

– Peste două săptămâni.

– Bine, atunci.

– Sigur nu vă deranjează? Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Sunt foarte bucuroasă, că pot face ceva pentru tine. În fond și tu te-ai interesat de mașina mea.

– Tocmai voiam să vă spun că bagajele vor sosi astăzi, dar se pare că reparațiile vor dura o săptămână sau două.

Liza nu-l văzuse pe Matt, în dimineața aceea. Mai devreme, descoperise că luase deja micul dejun, înainte ca ea să coboare, și se retrăsese în biroul lui, de unde nu mai ieșise. Apropiindu-se de casă, simți miros îmbietor de cafea. Doamna Reeve o strigă de pe fereastra bucătăriei.

– V-am pus cafelele pe tavă. Presupun că le beți împreună.

Liza ar fi preferat să-și bea cafeaua în camera de zi, simțind că Matt evita compania ei. Dar, temându-se de reacția doamnei Reeve – "de zece zile căsătoriți și nu doresc să-și bea cafeaua împreuna" – fu obligată să accepte.

Îl găsi aplecat peste birou, încercând să scrie o scrisoare.

– Sunt convinsă că ți-e foarte greu, cu brațul în ghips. Dacă ai ceva corespondență, de ce nu-mi dictezi mie? Cunoștințele mele de stenografie...

Își ridică privirea, încruntat.

– Este o idee. O să țin cont de ea, altă dată. Astea sunt niște scrisori mai mult personale și vreau să le scriu singur.

Liza puse tava jos.

– Sper că nu te deranjează dacă rămân, însă doamna Reeve...

– Nu mă deranjează. Îi făcu semn să se așeze.

Ea îi întinse cafeaua.

– Ai dormit bine? Mă refer la mână și...

– Când am ieșit din spital, mi-au dat o mulțime de pastile pentru dureri.

"Suntem ca doi străini politicoși", își spuse Liza. Îi era greu să-și imagineze că o ținuse odată în brațe.

– Ți-e greu să te îmbraci?

– Din cauza brațului? Ridică din umeri. Mă descurc.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, în afară de scrisori, sper că-mi vei spune.

Matt se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

– Nu cred că există cineva care să mai poată face ceva pentru mine. Se întoarse brusc, privind-o direct în față. Te-am încurcat, desigur. În loc să fii măritată cu un bărbat care pleca în lume pentru doi ani, acum trebuie să încerci să-ți trăiești viața alături de un adevărat străin. Cum vezi treaba asta?

Liza fu șocată, realizând ce voia cu adevărat să spună: "Motivul pentru care ne-am căsătorit nu mai există, deci ce urmează să facem?".

– Crezi... crezi că ar trebui să divorțăm? Se simți obligată să pună întrebarea asta, măcar pentru a-i da o șansă să-și recapete libertatea.

– Asta e propunerea ta, soluția ta, Liza? întrebă el, calm.

Nu era deloc propunerea ei. Nu făcuse altceva decât să pună în cuvinte ceea ce știa că voia să-i spună, astfel ca el să nu-și facă procese de conștiință, părând că o alungă din viața lui, acum când nu mai făcea parte din clauzele contractului încheiat cu milionarul canadian. Înghiți în sec și spuse:

– De fapt, de câți bani ai nevoie, pentru a deveni asociatul lui Marcus Brettle?

– Mult mai mulți decât aș putea strânge făcând zboruri de rutină.

– De ce nu vinzi casa asta? Cu toate modificările și redecorările astea, sunt sigură că vei obține un preț bun. După părerea ei, era cea mai bună idee pe care o avusese vreodată – să vândă vila și să obțină banii necesari pentru asociere. De ce nu se gândise la asta mai demult – sau Matt?

– Nu, categoric, nu. Așa ceva nu intră în discuție.

– Dar, de ce?

– Am o mare responsabilitate față de doamna Reeve. A avut grijă de mătușa mea mulți ani – renunțând la propria libertate pentru asta. Îi datorez măcar un cămin, acum. Își întoarse privirea de la ea. În plus, ce se întâmplă cu tine? N-am nicio obligație față de soția mea?

– Față de mine nu ai nicio obligație, Matt, spuse ea încet. Sunt secretară calificată. Pot oricând să-mi câștig existența. Sunt pregătită, și chiar doresc să-mi iau un mic apartament în Cambridge... și doamna Reeve poate veni cu mine, dacă asta te-ar convinge să vinzi vila.

– N-am nicio intenție s-o dau afară pe doamna Reeve.

Ți-aș fi recunoscător, dacă n-ai pomeni ceva despre această conversație. Nu vreau să se simtă nesigură și nedorită aici.

De ce oare, cu bună știință, o înțelegea greșit? se întrebă Liza.

– Nici nu intenționam așa ceva, protestă ea. Ideea era să iau un apartament și să locuim împreună. Odată vândută casa, și problema ta cu parteneriatul rezolvată, poți să-i fixezi o pensie de întreținere, sau să găsești o altă soluție, pentru a-și putea trăi viața într-un mod confortabil.

– Problema este închisă. Nu mai vreau să discut despre asta. Se îndreptă spre ușă și o deschise larg, cu hotărâre.

– Mă duc să mai lucrez ceva.

Deci, Matt refuza categoric să vândă casa. Întoarsă în grădină, pentru a curăța trandafirii, Liza nu se putu abține să nu simtă o ușoară admirație față de atitudinea lui – în ciuda modului brutal în care încheiase subiectul. În pofida concepțiilor lui moderne și a planurilor de viitor, ținea la doamna Reeve, fiind preocupat de ce ar însemna o astfel de mutare pentru aceasta.

Liza nu fu deloc surprinsă când Matt nu ieși din birou la ora prânzului, doamna Reeve ducându-i mâncarea pe o tavă.

Bucătăria era aproape terminată.

– Mai sunt doar câteva lucruri mărunte de făcut, îi explică doamna Reeve, în timp ce luau masa în grădină.

– O să-ți lipsească Arthur, insinuă Liza, ceva mai târziu.

Obrajii doamnei Reeve deveniră mai roșii ca de obicei.

– Oh, nu știu. Începu să-și facă de lucru, punând farfuriile una peste alta, pe masa din grădină. Nu este deloc neplăcut să ai o companie. Îi aruncă Lizei o scurtă privire conciliantă. De vârsta mea, vreau să spun.

– Arthur locuiește singur?

Doamna Reeve dădu afirmativ din cap.

– Într-o căsuță foarte drăguță, în sat. Are o vecină care vine zilnic și-i gătește, dar nu este același lucru cu o... Se opri brusc. Trebuie să plec. Vreau să iau autobuzul de Cambridge. Am nevoie de niște pantofi.

– De ce nu rămâi acolo la ceai, și apoi să mergi la un film? Era o propunere venită pe moment.

– Mă tentează, recunoscu doamna Reeve, visătoare. Aveți în frigider friptură rece, salată și o plăcintă cu mere pentru seară.

– Atunci, poți rămâne liniștită acolo. Distrează-te.

Doamna Reeve îi adresă un zâmbet cu subînțeles.

– Sunt o bătrână neghioabă. Trebuia să realizez până acum că voi ați prefera să fiți singuri. E normal, la urma urmei. Care cuplu de tineri căsătoriți își dorește o a treia persoană în preajmă , chiar dacă acea persoană este foarte conștientă că nu trebuie să se amestece în dragostea lor? Îngândurată, își coborî privirea pe verigheta de pe deget. Îmi amintesc când eram tânără și îndrăgostită. Uneori pare să nu fi trecut prea mult timp.

Desigur, Lizei îi era interzis să protesteze, să-i spună că își făcuse o idee greșită, că ea și Matt nu numai că nu se iubeau, dar uneori chiar se displăceau.

Fusese nebună, să insiste ca doamna Reeve să lipsească mai mult decât intenționase aceasta inițial. Totuși, gândindu-se mai bine, asta nu le dădea posibilitatea să fie mai mult timp singuri în casa lor? Timp în care să vorbească și să se comporte normal, fără a fi obligați să facă pe îndrăgostiții, de dragul doamnei Reeve.

Însă, parțial, această ocazie fusese pierdută, căci Matt ieși din biroul său, cu puțin înainte de ora șase. Când intră în camera de zi, Liza fu șocată să vadă cât de obosit arăta.

– Vrei să fii amabilă, să-mi torni un vin?

– Desigur. Liza aranjă câteva perne într-un fotoliu, pentru el. Arăți extenuat, Matt.

– Mă simt foarte bine. Nu te poți lăsa doborât de niște nimicuri, precum un braț fracturat și o coastă fisurată.

Scoțând paharele din bar, ea replică:

– N-are niciun rost să forțezi nota.

Mai târziu, la cină, în timp ce Liza așeza mâncarea pe masă, el o întrebă:

– Unde este doamna Reeve?

– La Cambridge. Am convins-o să nu se grăbească spre casă.

– Înțeleg. Deci, suntem singuri.

Ea tăcu, dând afirmativ din cap.

Matt luă o furculiță și o înfipse într-o bucățică de friptură tăiată cu grijă, ridicând-o.

– Doamna Reeve a făcut asta, înainte de plecare?

– Nu, eu. Privirile li se întâlniră.

– Puteam să mă descurc.

– Cu o singură mână? Ea zâmbi, găsindu-i replica de-a dreptul iritantă.

– Este o bună filozofie de viață, să te bazezi pe forțele tale. Luă în furculiță o altă bucățică de carne. Mă îndoiesc că aș reuși o astfel de performanță.

– Păi, nu asta este menirea unei soții, să-și ajute soțul?

– Dar noi nu suntem un cuplu obișnuit, Liza.

De ce trebuia să-i amintească?

– E adevărat, încuviință ea.

– Și în lumina noilor circumstanțe, n-am stabilit încă încotro se îndreaptă mariajul nostru.

Purtând o rochie fără mâneci, Liza îi surprinse privirea fixată pe brațele ei goale. Deci, din nou înapoi la subiectul viitorului lor. Dacă ar avea măcar o vagă bănuială despre ce dorea el cu adevărat. Dimineață, când îi sugerase...

– Încotro ar trebui să o luăm, Liza? insistă el. Se părea că mâncarea îl înviorase. N-am nicio plăcere să divorțăm. După mine, ăsta este un pas de făcut într-o situație disperată. Zâmbind, îi întinse mâna. Și noi nu suntem chiar într-o astfel de situație... încă.

Ca într-un vis, Liza își puse mâna într-a lui.

– Nu, Matt. Atingerea degetelor lui o înfioră.

– Atunci, mergem așa înainte, o convinse el.

Pentru o clipă, când el îi întinsese mâna, își imaginase cum ar fi să se trezească în fiecare dimineață în brațele lui. Dar de ce oare imaginația îi juca o astfel de festă? Să fie îndrăgostită de el? Îndrăgostită de soțul ei! Închise ochii, pentru a face să dispară trăsăturile ferme ale figurii lui, ușor încruntate, la doar câțiva centimetri de ea.

Capitolul 5

În adâncul sufletului, simțea că Matt nu știa, de fapt, cum să procedeze cu ea. Așa cum conștiința îi dicta să facă ce este mai bine pentru doamna Reeve, onoarea îl obliga să-și păstreze soția lângă el, acum când expediția nu-l va mai ține departe de casă.

– Deci, așa rămâne, spuse el, dându-i drumul la mână. În încăpere se lăsă liniștea.

Un bănuț pentru gândurile tale, Liza?

Curios de îndrăzneață, răspunse:

– Mă întrebam, de ce nu te-ai căsătorit până acum.

– Vrei să spui, până la treizeci de ani? M-am gândit, e adevărat, dar nu mi-am făcut planuri în sensul ăsta. Ca să fiu sincer, nu intenționam să mă căsătoresc înainte de treizeci și cinci de ani. Apoi s-a ivit șansa asta unică și contractul milionarului care stipula...

– N-ai iubit niciodată, Matt? Era mulțumită că se lăsase întunericul și putea evita privirea lui pătrunzătoare.

– Iubire? Ce este iubirea? Nu pun mare preț pe un sentiment atât de trecător.

– Trecător?

– Fii realistă, spuse el. Este unul dintre lucrurile alea efemere, care astăzi este și mâine dispare. Respectul reciproc, interesele și aspirațiile comune, sunt baza unei căsnicii. Dragostea vine în timp. De aceea, am preferat ca un calculator să aleagă pentru mine. Am vrut să fiu sigur că nu greșesc. Și tu probabil ai gândit așa, altfel nu te-ai fi obosit să completezi formularul ăla.

Brusc, se auzi telefonul sunând în hol.

– Răspund eu. Se ridică repede în picioare, gândind "Salvată de clopoțel". Cum putea să-i spună că fata care completase formularul era o plăsmuire a lui Phyl, bazată pe ceea ce-și imagina aceasta despre Liza?

Ridică receptorul, gâfâind ușor.

– Liza Matson, la telefon.

– Aș dori să vorbesc cu Matt, se auzi de la celălalt capăt al firului vocea stăruitoare a unei femei.

– Cine sunteți?

– Daphne Brettle.

– Oh! Liza își aminti de seara în care Andy îi povestise despre fata care umbla după Matt.

– Ei bine, aștept. Nu-l chemi?

– Da, da, desigur. Numai un moment.

Trecură mai bine de douăzeci de minute până ce Matt termină convorbirea cu Daphne. Stând încordată pe marginea fotoliului, așteptându-l să se întoarcă, Lizei i se părură o sută douăzeci de minute. Ea putea doar să spere că dragostea era ceva efemer, așa cum afirmase Matt, și atunci, afecțiunea crescândă pe care o simțea față de soțul ei, urma să dispară peste noapte.

– Daphne e o adevărată vorbăreață, o anunță Matt, revenind în cameră. De-abia s-a întors dintr-o vacanță tropicală. Aprinse lumina.

De ce Dumnezeu stai în întuneric? Fără să aștepte un răspuns, continuă. Am vorbit deja cu tatăl ei la telefon, dimineață. L-am anunțat că nu mai plec în expediție, și de ce. Făcu o grimasă. Speram să mă cheme la o discuție, dar n-a făcut-o. Însă Daphne, cum a venit și a aflat de accident, l-a convins să stabilească o întrevedere cu mine, imediat. Mâine dimineață plec la Londra, să mă întâlnesc cu Marcus Brettle, apoi iau masa cu el – și cu Daphne – mai târziu. Este categoric un aliat minunat.

– Dar, brațul și coasta? Crezi că ești suficient de refăcut, pentru a călători? Sunt convinsă că spitalul nu ar...

– Nu te agita, o întrerupse el, cu răceală.

– Îmi pare rău, spuse Liza, printre dinți. Mă întrebam doar, dacă n-ai vrea să merg cu tine, să te ajut cu...

– Mă descurc perfect, mulțumesc. Voi lua un taxi aici și Daphne mă așteaptă cu mașina la celălalt capăt.

Liza insinuă, cu discreție.

– Probabil, datorită interesului lui Daphne, tatăl ei îți va oferi parteneriatul, fără a fi nevoit să investești în firma lui.

– Marcus Brettle este, înainte de toate, un om de afaceri. Este foarte tenace. Conduce o afacere grea. Nu este genul de om care să ofere ceva cuiva, fără a primi altceva în schimb. Schiță un zâmbet ironic. Cu excepția lui Daphne, evident. Ea îl poate convinge să facă aproape orice.

Deci, totul depindea de Daphne, realiză Liza cu tristețe.

– Este singura lui fiică, Matt?

– Unicul copil.

– Înțeleg. Asta înrăutățea lucrurile. Lui Marcus Brettle putea să-i placă ideea de a avea un ginere ca Matt, dacă nu avea un fiu care să-i ducă afacerea mai departe.

Descurajată, se ridică în picioare.

– Mă duc sus. Mă simt cam obosită...

– Și eu. Matt se ridică și o urmă în hol, stingând lumina în urma lui. Aruncă o privire spre ușa de la intrare. Unde naiba o fi doamna Reeve?

– Uite, a venit acum.

Se auzi sunetul unei chei în broască.

– Sper că nu ați stat treji, așteptându-mă pe mine, spuse doamna Reeve, gâfâind.

– Ai avut o după-amiază plăcută? o întrebă Liza.

– Excelentă. Am făcut cumpărături și am fost la un film, cum mi-ai propus. La întoarcere, când am ajuns în sat, m-am gândit să trec pe la Arthur Burgess, care m-a convins să iau cina cu el. De aceea am venit așa târziu. Tocmai m-a adus cu furgoneta.

– Întrucât ești teafără și în siguranță, spuse Matt, zâmbind, noi urcăm. Încui tu ușa?

Doamna Reeve dădu afirmativ din cap.

– Mai am ceva de făcut aici, înainte să urc. Îi aruncă Lizei o privire plină de înțeles. Duceți-vă, și uitați că sunt în casă.

– Ce a vrut să însemne remarca asta? Liza era bucuroasă că Matt se afla în spatele ei, și putea să-i răspundă, fără a-i întâlni privirea.

– Doamna Reeve este o romantică. Crede că s-ar cuveni să ne lase singuri mai mult timp.

Ajunseră pe palier.

– Înțeleg. Liza făcu un pas și deschise larg ușa dormitorului ei.

– Mulțumesc, Matt. Se întoarse brusc și intră în cameră. Noapte bună. Spre uimirea ei, Matt o urmă, în tăcere.

– Ce faci aici? Nu știa dacă sentimentul care o cuprinse era panică, sau emoție.

În liniște, Matt închise ușa în urma lor.

– Șșt! se opuse el, cu o șoaptă răsunătoare. Nu este normal să-i spui noapte bună soțului tău, pe palier.

– Sigur că nu, dar noi nu suntem un cuplu normal.

El scoase un suspin de exasperare.

– Asta o știm noi, nu și doamna Reeve, și nu vrem să afle. Acum înțelegi?

– Bănuiesc că da. Cât ai de gând să stai? Vreau să mă culc.

– Până își termină treaba jos și urcă în camera ei.

– Asta ar putea dura o veșnicie!

– Atunci, va trebui să stau o veșnicie.

– Glumești!

Liza nu se mișcase de lângă ușă. Cu mâna sănătoasă, Matt o împinse spre fotoliul aflat lângă pat.

– Relaxează-te, Liza, relaxează-te. Nu este sfârșitul lumii.

Lizei îi scăpă, fără să vrea:

– Niciodată n-ai mai intrat în domitorul meu, la modul ăsta.

– Pur și simplu, pentru că nu s-a mai întâmplat să ajungem primii sus, spuse, răbdător. Amintește-ți, săptămâna trecută, ajungea mereu în camera ei înaintea noastră.

– Tot nu văd care este diferența, insistă ea.

– Dacă aude mișcare în amândouă camerele? Sau, vede lumină sub ambele uși?

– Nu cred că ar da importanță unor astfel de lucru. Și chiar dacă ar face-o...

– Ți-am mai spus, Liza, nu vreau ca cineva să...

– Dar poate se hotărăște să bea ceva fierbinte, sau să citească, sau orice altceva, protestă ea. Să presupunem că în fiecare seară, de acum încolo, se decide să urce foarte târziu.

Asta înseamnă că vei rămâne aici... în fiecare noapte?

– Până nu o aud intrând în camera ei, sau în baie, mi-e teamă că așa va fi.

– Ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu că avem două băi și nu e nevoie s-o folosească pe cea de pe partea noastră a palierului, altfel, dacă s-ar hotărî să facă o baie târzie, ai sta aici jumătate din noapte, replică ea.

– N-are niciun rost să te ambalezi. Matt se îndreptă spre pat, așezându-se pe colțul acestuia, cât mai departe de ea. Sunt convins că bunul-simț îți spune că nu sunt în măsură, cu mâna în halul în care arată, să-mi concentrez atenția asupra ta. În niciun caz o atenție pe care tu, cu ușurință, ai putea s-o respingi, asta este. Schițând un zâmbet, continuă, ușor neîncrezător. Arăți de parcă ți-ar fi teamă de mine. Mai mult ca sigur...

– Este o prostie, replică ea tăios, recunoscând însă în sinea ei: "Mi-e teamă, dar nu de tine... de mine".

– Dacă te liniștește cu ceva, continuă el calm, sunt în stare să mă controlez, în orice situație. Îi aruncă o privire provocatoare. În ciuda faptului că ești tânără, atrăgătoare și ești soția mea.

Ea se înroși ca focul, în fața complimentului lui. Dacă ar putea să se ridice în picioare și să fugă! Să scape de acest bărbat care, la bine și la rău, era soțul ei legitim. Însă, unde să fugă? Și la cine? În niciun caz la mama ei, care se recăsătorise și era acum în Australia, și cu atât mai puțin la David.

La început nu fusese așa, își spuse ea. În noaptea nunții lor, când venise în camera ei la miezul nopții, nu simțise nicio teamă, nu intrase în panică. Acum, de ce? Îl iubea. Se îndrăgostise de el, asta era. Mai devreme, în camera de zi, crezuse că era o emoție trecătoare – un lucru efemer, cum ar spune Matt. Ceva ce va dispărea până

dimineață. Acum, cu o convingere născută dintr-o intuiție fermă, înfruntă realitatea. Era ceva permanent. Iubirea ei va dăinui. Dar era un sentiment pe care Matt îl renega. Nu se potrivea deloc cu planurile și calculele lui.

– Urcă doamna Reeve. Matt se ridică încet în picioare. Cu mâna pe clanță, așteptă până când pașii se pierdură pe palier. Noapte bună, Liza. Privirea lui zăbovi atât de mult, atât de insistent pe ea, încât părea că dăduse uitării secundele care treceau, deși acum era mai mult decât clar că trebuia să plece.

– Matt, ce se întâmplă? E ceva în neregulă?

– În neregulă? Scutură din cap, de parcă ar fi ieșit din transă, și spuse încet. Aș dori să aflu. Se încruntă și repetă aproape în șoaptă. Aș dori să aflu.

A doua zi, se simți ușurată când el plecă la Londra, imediat după micul dejun.

– Mă întorc după-amiază, sau diseară devreme, îi spusese el, așezându-se pe bancheta din spate a taxiului.

Muncitorii se mutaseră în camera de zi și Liza hotărî să ia autobuzul de dimineață, spre Cambridge. Va lua masa de prânz acolo și va cumpăra cadoul pe care Arthur Burgess îl va face doamnei Reeve.

Timpul care-i va rămâne îl va petrece plimbându-se prin îndrăgitul Cambridge și universitățile lui.

După-amiază, coborând din autobuz în sat, fu încântată să zărească furgoneta lui Arthur, în fața poștei.

– Ești exact persoana pe care doream s-o întâlnesc, spuse ea, înmânându-i cadoul. Este o geantă din piele maro. Sper să-ți placă. Am tras cu ochiul la pantofii pe care i-a cumpărat doamna Reeve, și se potrivește perfect.

– Intrați în mașină, o invită el. Putem vorbi în liniște. Vă duc eu înapoi la vilă.

Stând la volan, scoase geanta din ambalaj.

– Eu n-aș fi putut alege ceva așa frumos. Nu pot să vă spun cât de îndatorat vă sunt. Ați avut bani suficienți?

– Chiar mai mulți, Arthur, spuse ea, punându-i în mână o bancnotă.

– Aș dori să vă fac o mărturisire.

Ceva în tonul lui o făcu să se întoarcă spre el.

– Despre ce este vorba, Arthur?

– Despre mine și Edith.

– Da?

– I-am cerut să se mărite cu mine. Va deveni doamna Arthur Burgess.

– Oh! Surpriza o amuți, pe moment. Minunat pentru voi! Sunt foarte încântată, vă felicit.

– Nu credeți că suntem cam deplasați? Să ne cununăm la vârsta noastră? Unii ar putea gândi...

– Normal că nu. Instinctiv, îi puse mâna pe braț. Cred că este cel mai emoționant lucru, pe care l-am auzit în ultimul timp.

– Ați fost atât de drăguță că ați cumpărat cadoul, încât am dorit să fiți prima care află.

Ochii Lizei se umplură de lacrimi, și întoarse capul. Bărbatul de lângă ea, nu numai că nu mai era tânăr, nu era nici măcar chipeș, și totuși capabil de o afectivitate, pe care ea n-o văzuse vreodată la Matt.

– Sunt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

– Nu s-a întâmplat chiar așa repede, cum și-ar imagina unii, continuă el. Am pus ochii pe Edith încă de când trăia mătușa

domnului Matt, însă știam că n-o va părăsi pe bătrâna doamnă, așa că am tăcut, așteptând să-mi vină rândul, cum s-ar spune. Acum e liberă, nu? Nu mai are nicio obligație, față de nimeni. Am fost tentat să-i fac propunerea mai devreme dar, cum Matt era plecat foarte mult timp, trebuia să fie cineva la vilă, până se întorcea. Trebuie să recunosc, am fost foarte fericit că s-a căsătorit cu dumneavoastră. Edith nu este deloc încântată să stea prin preajma unui cuplu de tineri căsătoriți...

Liza spuse, ușor stânjenită:

– Matt – soțul meu – era foarte bucuros să-i ofere un cămin. Nu s-ar aștepta să plece, numai dacă ea își dorește cu adevărat acest lucru. Niciunul din noi nu consideră că doamna Reeve ar avea vreo obligație.

– Știu asta. Și Edith știe. Ceea ce încerc să vă spun, este că totul a ieșit bine pentru noi toți. Edith și cu mine suntem încântați că ne putem căsători, în cele din urmă. Indirect, asta vă ajută să fiți singuri. Sunt un tip de modă veche. Cred că doi tineri căsătoriți trebuie să pornească la drum singuri, chiar dacă cea de a treia persoană nu face parte din familie.

Vârî cheia în contact.

– Trebuie să vă duc acasă, înainte ca soțul dumneavoastră să se îngrijoreze. Fu pe punctul de a porni motorul, când se întoarse brusc spre ea. Poate că sunt un bătrân indiscret, vorbind așa, dar sunt atât de fericit, încât nu-mi doresc ca o persoană așa drăguță ca dumneavoastră să nu se simtă la fel. Dar, uneori Edith are sentimentul că dumneavoastră și soțiorul dumneavoastră încă nu țineți pasul unul cu celălalt.

Nu-mi permit să dau sfaturi, doar vă asigur că, în timp, dragostea învinge totul.

Deși Arthur Burgess avusese grijă s-o aducă la vilă, înainte ca Matt să se îngrijoreze, Liza descoperi că el nu se întorsese încă de la Londra. O întâmpină doar doamna Reeve, cu o față zâmbitoare. Instinctiv, se îndreptă spre ea și o sărută pe obraz, cu afecțiune.

– Sper să fii foarte fericită, Edith. Nu te superi că-ți spun Edith, nu?

– Sigur că nu. Dar, de unde știi?

– M-am întâlnit chiar acum cu Arthur, în sat.

– S-a întâmplat la prânz, mărturisi doamna Reeve. Eram în bucătărie, când a venit în spatele meu, m-a înconjurat cu brațele și m-a întrebat dacă vreau să fiu soția lui. Obrajii i se îmbujorară și continuă cu timiditate. Desigur, m-am fâstâcit, m-am bâlbâit un pic, la început, apoi am spus că vreau. Îl cunosc de mult timp și întotdeauna am gândit că mă va cere de soție, într-o bună zi. Îi aruncă Lizei o scurtă privire. Sper că nu credeți că sunt necugetată, să mă căsătoresc la vârsta mea?

– Sigur că nu. Dacă ții la...

Ochii doamnei Reeve se încețoșară brusc.

– Țin la el. Și el ține la mine. Parcă am fi din nou tineri, și ne-am îndrăgostit.

Era trecut de opt, și Matt nu venise. Stând în biroul lui, unde se depozitaseră câteva piese de mobilier din camera de zi, Liza începu să se îngrijoreze. Spusese că se întoarce după-amiază, sau seara devreme. Se făcu ora zece. Doamna Reeve era plecată în sat la Arthur, unde, era limpede, își petrecuse toate serile în ultimul timp. Era o nebunie ca Matt să călătorească singur până la Londra, atât de curând după accident. Putea să se întâmple orice.

Ora unsprezece trecuse de mult, când se auzi un taxi oprind în fața vilei. Ridicându-se în picioare, se grăbi să-l întâmpine.

– Ești bine, Matt?

El păși rapid peste ștergătorul din fața ușii.

– De ce n-aș fi?

– Ai cam întârziat, asta e tot.

– Am rămas la cină cu Daphne și cu tatăl ei, apoi am luat trenul. Mă surprinde că ești încă în picioare. Părea mai degrabă iritat, decât încântat de asta.

– Am niște vești să-ți dau, se scuză ea.

– Despre ce?

Liza o luă înainte spre biroul lui.

– Lucrătorii s-au mutat în camera de zi. Este vorba de doamna Reeve.

– Ce este cu ea?

– Se mărită.

O privi lung, de parcă ar fi inventat o poveste fantastică.

– Nu este o glumă?

– Nu, este purul adevăr.

Matt se așeză într-un fotoliu.

– Cu cine naiba?

– Cu Arthur – Arthur Burgess, constructorul care...

– Știu foarte bine cine este Arthur Burgess. Îi făcu semn să ia loc. Cine ți-a spus?

– Amândoi. Sunt foarte îndrăgostiți și...

– N-am auzit în viața mea așa o prostie! La vârsta lor?

– Nu văd ce legătură are vârsta cu asta, Matt, replică ea.

El scoase o batistă albă și începu să se șteargă pe frunte. Noaptea era caldă și umedă și...

O pată de ruj roșu strălucitor, de pe colțul batistei, atrase privirea Lizei, care înlemni. Daphne. Era rujul ei – cu certitudine. Incercă să

și-o scoată din minte, pentru a se concentra asupra conversației, care era așa de importantă pentru amândoi.

– Cred că doamna Reeve ar trebui să renunțe la căsătoria asta. Își vârî batista la loc în buzunar. Îi datorez prea mult, ca să stau și să privesc cum ia o astfel de decizie nesăbuită.

– Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg. Liza se întrebă dacă auzise bine. Asta ar rezolva totul. Fără îndoială înțelegi că așa vei fi absolvit de orice responsabilitate față de doamna Reeve. După căsătoria ei, vila poate fi scoasă la vânzare, și cu banii pe care îi iei, poți obține de la Marcus Brettle parteneriatul pe care-l dorești atât de mult. Eu îmi voi găsi un apartament în Cambridge și-mi voi lua o slujbă.

– Talentul tău de organizator este foarte evident în seara asta, spuse el, cu o notă de ironie în glas.

Încă nedumerită, răpunse:

– Întotdeauna am trăit cu impresia că-ți place să-ți faci planuri de viitor. Fruntea i se acoperi brusc de transpirație și el își scoase din nou batista. Nici acum nu observă pata. Dar pe Liza o cuprinse gelozia. "E ca și cum ai flutura o pânză roșie în fața unui taur" își spuse ea. Nemaiputându-se stăpâni, râse aproape isteric, la umorul nebun al gândurilor ei.

– Căsătoria noastră ar putea fi acum anulată – pe motiv că nu s-a consumat. Să fi fost oare chiar cuvintele ei? Râsul acela nervos, fusese într-adevăr al ei? Liza se simțea oarecum imaterială, ca și cum ar fi fost altcineva.

Matt începu din nou să-și șteargă fruntea, cu hotărâre. În cele din urmă, spuse. cu o voce venită parcă de la mare distanță.

– Cunoști părerea mea despre divorț, Liza.

– Dar ăsta nu este divorț. Anularea căsătoriei, pentru că nu s-a consumat, este altceva...

– În final, se ajunge la același lucru, replică el scurt. Dar dacă asta vrei, nu te pot ține aici, împotriva dorinței tale.

Dorința ei. Ca și când i-ar fi păsat de ceea ce dorea ea cu adevărat.

– Înțeleg că legea divorțului a suferit recent unele modificări, însă îmi imaginez că anularea unei căsătorii – pe motivul menționat de mine – a rămas, mai mult sau mai puțin, la fel, nu-i așa, Matt?

– Trebuie să consulți un avocat. Se ridică în picioare. În mod cert, eu n-am experiență în acest domeniu.

Indiferența lui o deranjă. De la accident, se arătase clar nemulțumit de mariajul lor și dezamăgit de ea. Ca soție de conveniență, pe care s-o lase în urmă pentru a se conforma cerințelor unui milionar excentric, era perfectă, dar ca o soție constantă, mereu prezentă... asta era cu totul altceva. In situația asta, de ce acum când ea plănuia să facă ceva în sensul acesta, nu era cooperant?

– Foarte bine, asta voi face, cu prima ocazie când ajung în Cambridge.

Matt se îndreptă spre ușă.

– Doamna Reeve s-a întors? Ea scutură din cap. Atunci, mă duc sus să mă culc, acum cât nu este vreun pericol.

Instinctiv, Liza spuse:

– Ai stat o zi întreagă la Londra. Sper că discuția cu domnul Brettle a mers bine pentru tine.

– A fost un succes rezonabil. Ea simți că stătea ca pe ghimpi – și nu numai din cauza oboselii.

Tânjea să-l întrebe: "Ce o să faci? Ai luat vreo hotărâre clară? Te angajezi la firma lui Marcus Brettle? Sau ai decis să aștepți până vei face rost de bani pentru un parteneriat? Dar nu avea niciun drept sa pună intrebări. Niciun drept să aștepte răspunsuri.

Aproape ieșise pe ușă când spuse:

– Apropo, Liza, în cursul zilei de mâine va veni aici Daphne Brettle. Știu, casa arată aproape ca un șantier, însă voi vorbi cu doamna Reeve despre asta. Daphne vrea să stea câteva nopți. Dar nu-ți face griji, vom mânca la restaurant toți trei, și va ocupa camera de lângă cea a doamnei Reeve.

În noaptea aceea Liza se foia în pat, încercând să adoarmă. Fermitatea deciziei pe care o luase mai devreme, de a se despărți de Matt, nu-i dădea pace. Ce făcuse? Realiza acum că fusese pusă în acea situație de o inexplicabilă gelozie legată de o pată de ruj pe batistă. Vederea ei o convinsese că nu mai exista decât o singură soluție – să anuleze căsătoria. Acum se întreba dacă nu renunțase mult, mult prea ușor.

Oare chiar nu exista nicio posibilitate de a reînvia mariajul lor, când îl iubea atât de mult pe Matt? Zâmbi cu tristețe. Ca să reînvii ceva ,trebuie mai întâi să fi fost viu. Căsătoria ei cu Matt nu dăduse nici măcar un semn de viață.

Capitolul 6

– Matt se simte bine, nu? Tocmai a fost aici și a luat o tavă la el în birou. Doamna Reeve spărgea niște ouă într-o tigaie când Liza intră în bucătărie dimineața următoare. Aproape încerca să mă evite.

– Oh, doamnă Reeve, sunt sigură...

– Nu spun că asta făcea, dar părea că avea ceva pe suflet. A dormit bine, nu-i așa?

– D...da. Liza speră că minciuna fu convingătoare.

– Nici dumneavoastră nu arătați prea bine, dimineața asta.

– Ați avut vreo mică ceartă, ca între îndrăgostiți?

– Nu. Liza începu alene să rearanjeze tacâmurile pe masa și se simți ușurată când omleta fu gata și putea să se ocupe de ceva.

– Ei bine, mă bucur. Nu că micile neînțelegeri sunt neapărat un lucru rău. Uneori pot lămuri puțin lucrurile, mai ales când doi oameni se iubesc foarte mult și...

– Matt a pomenit ceva de Daphne? Daphne Brettle?

– Nu, ce este cu ea? Doamna Reeve, care se îndrepta spre masă cu farfuria cu omletă în mână se opri brusc.

– Vine aici pentru câteva zile, am înțeles.

– De ce? Întrebarea sună ca un glonte pornit din pușcă.

– Tatăl ei îi oferă lui Matt o slujbă. Liza avea niciun motiv să creadă că răspunsul ei era altceva decât adevărul. Dar se simți obligată să minimalizeze orice motiv ascuns ar fi avut Daphne să stea pe capul lor.

– Dacă Matt vrea o slujbă, este capabil să-și găsească singur, cred. Am cunoscut-o pe Daphne Brettle. Doamna Reeve se așeză și începu să mănânce. Nu mi-aș face griji dacă n-aș fi cunoscut-o, pufni ea. Liza interveni repede.

– Matt a spus că toți trei vom lua masa mai mult la restaurant. Nu vrem să facem prea mare deranj aici. Știu că nu este cel mai potrivit moment pentru musafiri, dar...

– Cine a spus ceva despre musafiri? Eu nu. Pot face față musafirilor, fie casa întoarsă pe dos, sau nu. Mă descurc cu oamenii care-mi plac, declară deschis doamna Reeve. Își ridică privirea la Liza. Tu n-ai cunoscut-o, nu? Liza scutură din cap. N-o să fii foarte primitoare cu ea, când o vei cunoaște. Să-și facă drum aici la modul ăsta. Ar trebui să realizeze că Matt este căsătorit acum. Nu mai este ca înainte...

– Înainte... Liza înghiți în sec. Vrei să spui că obișnuia să vină aici?

– Numai când avea chef și Matt era aici, desigur. Când nu avea nimic mai bun de făcut, sau nu făcea ochi dulci altcuiva. Cred că ăsta a fost motivul pentru care odată s-a suit în avion doar pentru un weekend în Canada, când Matt se afla acolo.

– Înțeleg.

– Nu încerc să creez probleme. Să nu te gândești la asta, Liza. Dar țin la voi, și nu vreau ca ceva sau cineva să intervină între voi. Se încruntă. Numai că uneori păreți mai degrabă rezervați unul față de celălalt. Probabil este un stil modern. Nu știu.

Dar așa, mariajul devine vulnerabil în fața influențelor din exterior.

Liza fu recunoscătoare când masa luă sfârșit, putând să meargă să facă paturile. Cu cât mai repede găsea un avocat și obținea informatii autorizate legate de anularea căsătoriei, cu atât mai bine. Când totul va fi pus în mișcare, Matt va fi obligat să spună adevărul despre mariajul lor – că fusese unul de conveniență, că niciodată nu fusese unul real. Liza considera că era un lucru dezagreabil, să joace teatru în fața cuiva extrem de amabil și bine intenționat ca doamna Reeve. Urca scara când îl auzi pe Matt stringând-o din birou. Deschise ușa și intră. Arăta mai puțin obosit ca dimineață, dar părea ușor încordat.

– Bănuiesc că i-ai spus doamnei Reeve despre Daphne.

– Da, Matt.

– Foarte bine. Sper că i-ai explicat că Daphne va folosi dormitorul de lângă al ei. Adică, nu dorim să intre în camera pe care o folosesc eu, să încerce să aranjeze patul, nu?

– De obicei, mă ocup de tot ce este sus – mai puțin camera doamnei Reeve. Dar o să-i spun, dacă socotești că mai este cazul, în faza în care ne aflăm cu...

– Te-aș ruga. Nu vreau să facem vreo gafă.

Liza nu înțelegea nici în ruptul capului ce importanță mai avea cine vedea, atâta timp cât seara trecută decisese să se despartă.

– Acum, aștept un taxi. La zece, trebuie să fiu la spital, la control.

– Oh, da? Își făcu repede planul în gând. Mă iei și pe mine? Ar fi un bun prilej să caut un avocat, în Cambridge, pentru...

El se ridică brusc în picioare.

– Îmi pare rău, asta nu intră în discuție. Trebuie să fii aici când apare Daphne.

– Am înțeles că nu știi sigur când...

– Vreau să stai aici – dacă nu te superi. Liza ridică din umeri.

– Cum dorești. Pot să merg oricând la Cambridge, presupun. Numai că aveai deja comandat un taxi și am fi împușcat doi iepuri dintr-o dată, explică ea. Zece minute mai târziu, intrând în hol după ce-l văzuse pe Matt in taxi, se trezi față în față cu doamna Reeve.

– Matt tocmai a plecat la control, o anunță ea.

– Și nu te-ai dus cu el? o întrebă doamna Reeve, surprinsă. Lucrurile astea ar trebui să le faceți împreună. Îi aruncă Lizei o privire semnificativă. Trebuie să păreți uniți, când vine Daphne.

Deodată, se auzi o mașină oprind cu o frână bruscă, în fața ușii de la intrare.

– Nu e posibil să fi sosit deja! Liza își trecu mâinile prin părul ciufulit.

– Nu a fost niciodată o persoană care să stea pe gânduri, când și-a pus ceva în minte. Doamna Reeve făcu stânga-împrejur și porni de-a lungul holului.

– N-ai de gând să te oprești o clipă? întrebă Liza.

– Am treabă. Lucrătorii așteaptă ceaiul. Păcat că n-are și ea o slujbă decentă, s-o țină ocupată. Dar mai vorbim noi, odată intrată pe ușă, o să-ți fie foarte greu s-o scoți afară.

Nu mai era timp să insiste asupra antipatiei doamnei Reeve, vizavi de indezirabila Daphne. Ieșind pe alee, o decapotabilă exotică, de culoare albastră, captă privirea Lizei. Din ea coborî o tânără atrăgătoare, subțirică – atât de subțirică, încât lăsa impresia că o simplă adiere de vânt o putea pune la pământ.

– Deci, tu ești Liza? Întinse o mână lipsită de vlagă.

– Bună... Daphne.

Daphne purta o fustă mini, de un roșu aprins, care atrăgea imediat atenția asupra picioarelor zvelte, frumos modelate, ce

puteau onora orice top model. Faptul că nu mai era în ton cu moda – midi și maxi dețineau acum supremația – părea să nu însemne nimic pentru îngâmfata Daphne.

O evaluă pe Liza cu privirea ochilor ei verzi, neprietenoși.

– Ești aproape așa cum mi-am imaginat. Vocea îi era joasă și controlată.

Atunci, Liza realiză cât de greșită fusese prima ei impresie. Căci ochii ei verzi, în adâncul lor, erau pătrunzători și foarte duri, iar aparenta ei gingășie era doar o iluzie, dacă îi studiai buzele subțiri și ferme. Fizic, părea firavă, dar în realitate era dură ca un oțel, concluzionă Liza. În plus, era mai în vârstă decât își închipuise, avea în jur de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani. Doar părul bogat și frumos ce-i încadra fața o mai ajuta, dându-i un aer tineresc.

– Matt a trebuit să plece la spital, pentru control, îi explică Liza. Intră, să-ți arăt camera ta. Ai o valiză, bănuiesc...

– Câteva, de fapt. Făcu un semn cu mâna spre mașină. Nu sunt foarte grele, dacă vrei să le iei acum.

Prezumția lui Daphne că îi va căra valizele în cameră, o derajă pe Liza, mai mult decât amabilitatea cu care rostise cuvintele. Abia mai târziu, când se întâlni cu Daphne la o cafea în biroul lui Matt, realiză că trebuia s-o îngrijoreze faptul că erau mai mult de o valiză. În fond, cât avea de gând Daphne să stea?

– Sper că Matt ți-a spus despre lucrări. Aici, totul este cu susul în jos, dar...

– Nu, nu cred că mi-a spus. Daphne își plimbă privirea prin camera ticsită. Dar își dorea să vin, așa că n-a vrut să-mi pună vreo piedică, nu?

– Am înțeles că tocmai te-ai întors dintr-o vacanță în Indiile de Vest? Liza se simți obligată să încerce să întrețină o conversație.

Te-ai distrat? Daphne ridică din umeri.

– Cred că da – până să mă întorc în Anglia, să constat că am fost lucrată pe la spate. Îi aruncă Lizei o privire plină de înțeles. Desigur, știi că eu și Matt am fost foarte apropiați!

– Eu și Matt nu ne cunoaștem de foarte mult timp.

Daphne îi adresă un zâmbet fals.

– Este evident, altfel nu ți-ai fi asumat un astfel de risc.

– Risc? întrebă Liza.

– Categoric, realizezi că Matt nu este genul să se însoare. Dacă milionarul ăla excentric n-ar fi stipulat...

Deci, Daphne știa, nu? Lizei i se opri inima în loc. Se simți expusă, ca și când orice protecție i-ar fi oferit căsătoria în fața acestei femei acaparatoare, ar fi dispărut brusc.

– Acum, după accidentul ăsta, căsătoria voastră nu mai are nicio motivație. Sărmana de tine! Sărmanul Matt. Își întinse picioarele frumoase, privindu-se cu admirație.

Dacă după seara trecută pentru Liza mai existase un licăr de speranță că mariajul ei putea fi salvat, acum acesta dispăru. Daphne știa totul. Știa motivul căsătoriei lor și, mai mult ca sigur, aflase și că Matt n-o iubea. Cunoscând toate acestea, putea să arunce o vorbă aici, una acolo, și mariajul lor era compromis.

Matt se întoarse imediat după-prânz. Scuzându-se, Liza îl lăsă cu Daphne și dispăru în camera ei. Începu să pună la un loc certificatul de căsătorie, cel de naștere și alte hârtii de care putea să aibă nevoie avocatul pentru anularea căsătoriei.

Ziua aceea trecu fără însă a se ivi vreo ocazie de a ajunge la Cambridge și a găsi un avocat, așa cum își dorea Liza. Fiind o zi caldă și însorită, luară masa de prânz în grădină. Apoi, seara plecară să cineze în restaurantul unui mare hotel din comitatul alăturat,

Huntingdonshire. Daphne își conducea propria mașină și, stând înghesuită între aceasta și Matt pe bancheta din față, Liza gândi: "Probabil nu voi mai avea niciodată ocazia să stau atât de aproape de Matt".

Fusese o seară imposibilă, decise Liza mai târziu, când se întorceau spre casă. Daphne avusese mare grijă să monopolizeze conversația, care se axase în principal pe firma tatălui ei. O făcuse intenționat, știind că era un subiect despre care Liza știa foarte puține lucruri.

– Mi-ar plăcea să mergem undeva... unde să putem dansa.

– La ora asta? protestă Matt.

– Nu în seara asta, prostuțule, răsună vocea lui Daphne în întuneric. Poate spre sfârșitul săptămânii.

Liza înlemni. Exact, câte zile și nopți își pusese în gând să rămână la vilă?

– Cu două fete și un braț în ghips? Nu sunt Superman. Râsul lui Matt nu era deloc unul firesc, gândi Liza.

– Liza dansează? N-am știut, se auzi vocea lui Daphne în întuneric. În cazul ăsta, vom încerca să găsim undeva o a patra persoană. Dacă este atât de doritoare să vină cu noi, trebuie, nu?

Oh, este diabolic de isteață, își spuse Liza, indignată, în timp ce mașina gonea înapoi spre casă. Cum poate să răstălmăcească cuvintele! Și asta doar pentru a pune mâna pe Matt.

– Vom vedea, se eschivă el. Știi bine că nu sunt un bun dansator.

– M-ai auzit vreodată plângându-mă? Vocea-i era dulce ca mierea. Dimpotrivă, cred că întotdeauna ne-am potrivit perfect, continuă ea cu un subînțeles pe care era imposibil să nu-l sesizezi.

Pe tot parcursul zilei următoare, Liza căută o ocazie pentru a ajunge la Cambridge. Dar, de fiecare dată, ceva o opri în ultima clipă.

– Unde pleci, Liza?

– La Cambridge. El știa motivul, nu mai era nevoie să-l spună.

– Mi-e teamă că trebuie să renunți. Dimineața asta vreau să lucrez la un nou proiect.

– Și vrei să-i țin companie lui Daphne?

– Dacă nu te deranjează. Nu ți-aș cere, dacă n-ar fi important. Tatăl ei...

– Nu este nevoie să-mi explici, îl întrerupse Liza. O să plec după-amiază.

– Du-o până în sat, îi propuse el și, dacă tot ești acolo, fă o rezervare pentru prânz la restaurantul hotelului de pe High Street. O să-l găsești imediat, este singurul pe care-l avem. Zâmbi. Ne întâlnim acolo, în jurul orei unu.

Dimineața păru fără sfârșit. Daphne, căreia, evident, nu-i plăcea să se plimbe, începu să se plângă de durere de picioare, înainte de a ajunge la capătul drumului spre sat. Totuși, cu mare chin, ajunseră la hotelul unde urmau să ia masa. Când Liza se întoarse de la recepție, Daphne era deja așezată în fața barului, cu picioarele goale sprijinite de scaunul de alături, comandând cafea.

– Nu mai fac un pas. Matt trebuie să fie nebun, să se întoarcă să trăiască într-un loc retras ca ăsta. Toate drumurile astea înguste de țară și la capătul lor, satul ăsta jalnic!

– Nu-ți place la țară? întrebă Liza, sorbind din cafea.

– În niciun caz, nu este peisajul meu preferat, dragă. Îi aruncă Lizei o privire plină de respect. Și nici al lui Matt, sunt aproape convinsă.

– A moștenit vila de la mătușa lui. Cred că știi.

– Știu că a moștenit-o și pe doamna Reeve, femeia aia groaznică. Își luă picioarele de pe scaunul alăturat, uitându-se atent la ele.

Picioarele mele n-o să-și mai revină niciodată, după chinul prin care au trecut, se plânse ea, vârându-și-le în sandalele elegante. Dar, să ne întoarcem la doamna Reeve, continuă ea, nu înțeleg de ce n-a dat-o afară, după moartea mătușii lui. Dacă vindea vila, era nevoit s-o facă. Acum cheltuie o mulțime de bani, cu toate modificările și redecorările alea. N-are sens. Îi aruncă Lizei o privire pătrunzătoare. Se pare că tu l-ai convins, nu?

– Dimpotrivă. Îmi plăcea foarte mult așa cum era când am văzut-o prima dată. Eu n-am propus vreo modificare. Liza se simți obligată să sublinieze că nu avea nicio legătură cu banii pe care Matt îi cheltuia pentru vilă, bani pe care el nu-și permitea să-i risipească, având în vedere dorința lui de a deveni acționar. Poatesimte nevoia unui loc permanent, unde să se întoarcă din când în când.

– Ei bine, cât a fost cu mine, nu și-a manifestat o astfel de nevoie. Se uită pieziș la Liza. Cred că este o greșeală, să forțezi un om să fie ceea ce nu este. Evident, Matt este un bărbat al viitorului, și vila aia nu este nimic altceva, decât o întoarcere în trecut. Niciodată n-o să fiu convinsă că asta își dorește cu adevărat.

Își terminară cafelele în tăcere. Era trecut de ora unu când Daphne comandă al doilea rând de vin. La unu și un sfert, un chelner le anunță că masa era pregătită. Dar Matt nu sosise încă. Neliniștită, Liza porni către garderobă. Când se întoarse, Matt tot nu venise, dar în locul ei stătea un străin între două vârste, într-un costum impecabil, care-i făcea lui Daphne complimente extravagante.

Văzând-o pe Liza apropiindu-se, se ridică, dar aceasta îi făcu semn să se așeze la loc.

– Te rog, stai acolo. Îl așteptăm pe soțul meu și tocmai am fost afară să văd dacă...

– De ce atâta agitație? Daphne își ridică privirea. Întârzie, și? Noi nu plecăm nicăieri, pentru numele lui Dumnezeu.

– Trebuie să plec la Cambridge cu autobuzul de ora trei și...

– Atunci, ia un taxi, protestă Daphne, sau te duc eu.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Daphne s-o ducă la Cambridge, când motivul ei era o vizită la un avocat. Nu dorea s-o însoțească cineva.

Când Matt intră în hotel, la două și zece, Lizei îi trecu prin gând că întârziase intenționat. El se scuză, fără însă a-și motiva în vreun fel întârzierea. Liza îi mulțumi în gând lui Daphne când, spre sfârșitul mesei, aceasta propuse:

– Te conduc eu la Cambridge, dacă mai dorești. Ne întoarcem cu un taxi la vilă să-mi iau mașina.

Matt se încruntă.

– Cum, vrei să te duci în Cambridge la cumpărături, Liza?

Știa foarte bine că nu cumpărăturile erau motivul călătoriei. Știa că plănuise să găsească un avocat, de ce pretindea altceva?

– Nu-ți amintești, Matt? spuse ea cu înțeles. Tocmai plecam dimineață, când m-ai oprit. Am stabilit să plec după-amiază.

– Nu vreau să aud că mergi la cumpărături într-o după-amiză frumoasă ca asta. Mergi mâine, sau poimâine. În plus, când vom ajunge la vilă va fi deja prea târziu.

Fu obligată să accepte, până la urmă, decât să dea naștere unei discuții.

– Foarte bine, Matt, încuviință ea cu fermitate. Dar să știi că ăsta va fi primul lucru pe care-l voi face mâine, imediat după micul dejun.

– N-am cum să te opresc, Liza, replică el cu înțeles.

Liza nu știa dacă masa copioasă, sau paharele de vin băute înainte, erau cele care-i atenuară sentimentul de gelozie, la amintirea

petei de ruj de pe batistă, dar începu să devină conștientă de o neașteptată și tăcută legătură între ei. Când privirile li se întâlniră, ochii lui aveau o expresie care reflecta, mai mult ca orice, posesie. Ca și când o vedea cum n-o mai văzuse niciodată.

I se opri respirația. Deschise gura să vorbească și nu fu în stare să scoată vreo vorbă. Erau singuri, doar ei doi undeva pe un platou amețitor.

– Sper că n-o să stăm aici toată după-amiaza! spuse Daphne rupând șervețelul de pe masă. O să ne arunce afară dacă nu plecăm. Se ridică brusc, iritată.

Visul se spulberă, Liza revenind la realitate. Scuturând ușor din cap, se ridică și ea în picioare. Pentru prima dată, îi veni în minte zicala "Cea mai bună tovărășie e în doi".

Pentru că Daphne refuză să mai facă un singur pas pe jos, fură nevoiți să ia un taxi înapoi spre casă. Ajunși la vilă, toți trei se trântiră pe câte un șezlong. La un moment dat, Liza, plictisită și obosită de inactivitatea de peste zi, se ridică în picioare.

– Unde te duci? o întrebă imediat Matt, cu o notă de suspiciune în glas.

– Până în bucătărie, să fac un ceai.

– Oh, asta-i tot? Credeam că... Se opri brusc, neterminându-și fraza.

Așteptând să se încălzească ibricul electric, îi trecu prin minte că Matt crezuse că avea de gând să plece totuși la Cambridge, și mai mult, că nu dorea asta. Ridică din umeri. Ce mai conta o zi? El nu putea s-o împiedice să facă ceea ce hotărâse deja.

De pe fereastră, o văzu pe Daphne ridicându-se în picioare, luându-i mâna lui Matt și pornind împreună spre intrarea laterală.

– Cum a fost masa în sat?

Liza se întoarse spre fața zâmbitoare din spatele ei.

– Oh, doamna Reeve, m-ați speriat! Mai puse o ceșcuță pe tavă. N-a fost chiar așa de rău, per total. Se forță să zâmbească. Nu cred că Daphne se dă în vânt după mersul pe jos.

– Totuși, asta nu-a oprit-o să facă rezervare pentru o cină dansantă. Doamna Reeve făcu un semn cu capul spre spate. Este în hol, la telefon. Am auzit-o când veneam încoace. Dacă aș fi în locul tău, aș pune capăt jocului ăsta chiar acum.

– Nu pot să fac așa ceva. Este un musafir, la urma urmei.

– Un musafir nepoftit. Doamna Reve veni lângă Liza. Ce aș vrea să știu, este când pleacă. Luă ceșcuța pusă ultima pe tavă. Eu îmi beau ceaiul aici. Eu sunt pretențioasă în privința persoanelor cu care stau la masă.

– Haideți, doamnă Reeve, zău! Nu este chiar așa...

– Când pleacă? repetă doamna Reeve, cu încăpățânare.

– Curând, sper.

– Speri! Doamna Reeve pufni pe nas.

– Păi, este vorba de niște afaceri pe care Matt le are cu tatăl ei.

– Dacă Matt vrea să discute afaceri, atunci de ce nu l-a invitat pe tatăl ei aici? Nu pe femeia asta acaparatoare. Trebuie să fii sigură că nu este un pretext, un praf în ochi. E casa ta și tu ești soția lui, trebuie să pui piciorul în prag. Dacă nu o faci, ce o să se întâmple cu mariajul tău după ce voi pleca? N-o să mai ai pe nimeni să-ți apere interesele.

– Doamnă Reeve, începu Liza.

– Edith.

– Bine, Edith. Liza era pe punctul de a se confesa acestei femei cumsecade, o dată pentru totdeauna. Simțea nevoia să-i spună tot adevărul despre căsătoria lor. Oricum va afla, mai devreme sau mai

târziu. Totuși, în ultimul moment dădu înapoi. Îi promisese lui Matt că va ține secretul și trebuia să o facă.

– Spuneai că... interveni doamna Reeve.

Liza scutură din cap. Nu era nimic important. Cu abilitate, schimbă subiectul.

– Apropo, ți-a spus ceva Matt despre căsătoria cu Arthur?

– În mod ciudat, nu. I-ai spus că...

– Da, da, i-am spus seara trecută.

– Bănuiesc că este ocupat. A avut atâtea probleme cu accidentul și toate astea, îl scuză repede doamna Reeve. De fapt, am încercat să deschid subiectul ieri, dar părea că nu-l interesează. Era în birou și cred că l-am prins într-un moment nepotrivit. Știi cât de mult îl preocupă schițele alea. Nu-ți face griji. Atâta timp cât tu știi, putem aranja totul împreună. N-o să te las baltă, plecând înainte ca lucrătorii să termine totul aici, și curățenia să fie făcută.

– Știu, Edith.

– Sunt superbi trandafirii, nu-i așa? Am cules câțiva după-amiază, să-i pun în hol. Doamna Reeve turnă apă într-o vază și porni spre ușă. După ce-mi beau ceaiul, plec la Arthur. Poate o să vin puțin mai târziu. Îi aruncă Lizei o privire plină de înțeles. Când mă întorc, sper să găsesc plecată o anumită persoană!

Capitolul 7

Liza acordă foarte multă atenție ținutei și machiajului ei din seara aceea. Căci era adevărat, Daphne rezervase o masă pentru o cină dansantă, undeva în comitatul învecinat. La început, când Matt îi spusese, confirmând spusele doamnei Reeve, protestase cu vehemență.

– Nu vreau să fiu a treia persoană. Căci urma să fie. Cine mai putea fi disponibil?

Dar Matt insistă, la fel de vehement.

– Vreau să vii cu noi, Liza.

Nu-și putea imagina de ce, doar dacă simțise antipatia doamnei Reeve față de Daphne și voia să pară că fac front comun împotriva ei.

Trăgându-și pe ea o rochie simplă de seară, de culoare neagră, îi veni în minte prima zi în care Matt o adusese la vilă și cum se îndrăgostise de ea. Acum, trebuia s-o părăsească. Poate nu era absolut necesar să plece, legal vorbind, după ce consulta un avocat. Dar va pleca oricum – dacă nu mâine, într-o zi, două. N-avea niciun rost să mai rămână, să privească cum bărbatul pe care-l iubea era acaparat, pe zi ce trecea, de o femeie hotărâtă să recucerească ceea

ce considera că pierduse în timpul unei vacanțe prelungite în Indiile de Vest.

Se gândi, cu o ușoară nostalgie, la micuțul automobil pe care i-l cumpărase Matt, și la consecințele dezastruoase. Nu-l va mai conduce niciodată, căci atunci când va fi adus de la reparat, va fi plecată.

Mai târziu, se aflau la o masă plasată exact la marginea unui mic ring de dans. Imediat ce Matt dădu comanda, Daphne se ridică în picioare.

– Vreau să dansez, Matt, i se adresă aceasta, fluturându-și convingător genele. Privindu-i împreună, Liza își mușcă buza, încercând să-și stăpânească gelozia. Câtă cruzime și nechibzuință din partea lui Matt, s-o tortureze la modul ăsta, gândi ea – înainte de a realiza că dragostea pentru el era micul ei secret.

Pentru Matt, căsătoria lor fusese o afacere, că se îndrăgostise de el, era norocul sau ghinionul ei, depinde din ce unghi privea, sau de starea in care se afla. Acum, văzând-o pe Daphne în brațele lui, ținându-l posesiv după gât...

– Mă scuzați, vă rog? ea își ridică brusc privirea. Un bărbat între două vârste stătea aplecat peste masă. Ne-am întâlnit azi dimineața, nu? În hotel, la...

– Da, exact. Îi zâmbi cu amabilitate străinului cu care făcuse cunoștință Daphne la hotel.

– Sunt cu un grup, în partea cealaltă a camerei, explică acesta. V-am recunoscut când ați intrat și m-am gândit să vă salut. Trase un scaun. Nu vă supărați dacă mai rămân până termină dansul prietenii dumneavoastră.

– Deloc. Observă că bărbatul își fixă repede privirea pe Daphne.

Încruntându-se, acesta se întoarse spre ea.

– Sper că n-am înțeles greșit dimineață, nu? Partenerul prietenei este soțul dumneavoastră și nu...

– Este soțul meu, confirmă ea.

– Am crezut că e mai bine să întreb. Făcu o grimasă. Nu vreau să iau un pumn în barbă pentru că am făcut avansuri soției unui alt bărbat. Continuă, scuzându-se într-un fel. Cred că maniera în care dansează m-a făcut să mă întreb. Probabil, dându-și seama de implicația cuvintelor sale, se grăbi să adauge. Trebuie să-i fie foarte greu soțului dumneavoastră să danseze, cu un braț în ghips. Fără o mână care să te susțină, este evident că partenera trebuie să se agațe de ceva.

"Dar nu de gâtul lui Matt!" își spuse Liza, plină de suferință.

Dansul se termină și cei doi se întoarseră la masă. Câteva minute discutară fleacuri, din care Liza reținu că pe străin îl chema Tom Harder, că era un englez întors acasă după câțiva ani petrecuți în America și locuia acum la un văr în Cambridge.

Apăru un chelner și începu să servească cocteilurile de creveți. Tom Harder se ridică. Mă întorc mai târziu să te invit la dans, i se adresă lui Daphne.

– Nu ți-ar plăcea să dansezi, Liza? o întrebă Matt, ceva mai târziu. Daphne și Tom Harder erau deja pe ring.

– Nu, mulțumesc.

Dorea cu ardoare să-i simtă brațele în jurul taliei, să fie fizic aproape de el, măcar o dată. Ar fi fost ceva de care sa-și amintească în singurătatea care o aștepta. Totuși, ceva în interiorul ei o determină să-l refuze.

– Cum dorești. Matt o privi cu atenție. Nu ești bolnavă, nu?

– Nu. Nu sunt bolnavă, replică scurt.

– Poate că n-ar fi trebuit să insist să vii, dar am crezut...

– Nu, nu trebuia să insiști. Nu mai este cazul să salvăm nicio aparență. Dacă vrei să mai însoțești o altă femeie, n-ai decât. Nu este nevoie să mă tragi după tine.

Pe fața lui se ivi o expresie de uluire.

– Habar nu am avut că asta este ceea ce simți.

– Nu simt nimic... decât umilință.

Matt își duse mâna la ceafă.

– Aș vrea să știu exact unde am greșit. Continuă, aproape deznădăjduit. N-ar trebui să ne certăm la modul ăsta. Ăsta este comportamentul unui cuplu de oameni care nu se potrivesc, or noi...

– Ne potrivim din punct de vedere științific, nu? încheie ea pentru el.

– Păi, nu-i așa?

Nu mai apucă să-i răspundă, căci muzica se opri și Daphne era lângă ei.

– Tom Harder ăsta a început să mă plictisească, anunță ea, luându-și poșeta de seară. Vreau să ne întoarcem la vilă, acum.

Liza se ridică repede în picioare. "Mulțumesc lui Dumnezeu pentru un Tom Harder", gândi ea. "Bine că seara s-a terminat... și mâine voi fi liberă".

Matt descuie ușa de la intrare și se dădu deoparte pentru a le lăsa să intre.

– Ce spuneți de un păhărel, înainte de culcare? Este abia unsprezece.

– Mă duc sus să-mi duc haina și să-mi aranjez părul. Cobor imediat. Daphne îi aruncă o privire provocatoare. Știi ce-mi place și cum îmi place. O treime gin...

– Și tu, Liza? Avu grijă să-i evite privirea.

– Eu nu vreau. Porni după Daphne în sus pe scări.

– Ești sigură?

– Am hotărât să mă culc devreme. Își dorea să n-o fi întrebat, era evident că voia să rămână singur cu Daphne, de ce trebuia să se prefacă?

Intrând în cameră, se sprijini cu spatele de ușă și-și puse mâinile pe ochi. Strălucirea verighetei o sfida printre degete. Ce simbol inutil era! Un țipăt prelungit și ascuțit sparse tăcerea. O ușă de pe partea cealaltă a palierului se trânti cu zgomot, și pașii lui Daphne se auziră alergând pe scări.

Ieșind pe palier, Liza se opri o clipă, apoi coborî în grabă.

Daphne stătea în mijocul biroului, gesticulând dramatic și descriind... ceva

– Ce s-a întâmplat? Un hoț? Fu primul gând care-i trecu Lizei prin minte. Daphne se răsuci brusc pe călcâie, iritată de calmul aparent al lui Matt.

– Nu, patul meu. Veniți să vedeți! Ieși în viteză din cameră, cu Liza în urma ei, în timp ce Matt, cu o figură resemnată și fără tragere de inimă se ridică în picioare și porni după ele.

– Spune-mi, cine a făcut asta? întrebă Daphne furioasă. In mijlocul patului se afla o vază răsturnată și un buchet de trandafiri, sub care era o pată enormă de apă. Patul meu este ud leoarcă!

– Să văd. Calm, Matt se apropie și puse mâna pe pată, spunând încet: evident, nu poți dormi aici la noapte. Vor trece câteva zile până se va usca.

– Dar cum s-a întâmplat? Liza se întoarse spre el.

– Este foarte clar. Cineva a adus vaza cu flori în cameră, a pus-o jos, a uitat de ea și s-a răsturnat. Matt porni spre ușă. Se mai întâmplă accidente.

– Accident! urlă Daphne. Femeia aia a făcut-o intenționat!

– Care femeie? Liza își întoarse privirea de la Matt la Daphne.

– Doamna Reeve, normal. Cine altcineva? Nu m-a plăcut niciodată.

Matt interveni:

– Nu știm asta.

– Bine, atunci cine?

– Dacă a fost doamna Reeve, cu siguranță a fost un accident, răspunse Matt.

– Un accident! Să pui o vază cu apă în mijlocul unui pat! Nici o menajeră care se respectă n-ar fi atât de proastă sau neglijentă. Daphne se repezi spre ușă.

– Du-te și puneți ceva de băut. Intre timp, noi îți vom muta lucrurile în camera de oaspeți de lângă dormitorul Lizei. Adică, dormitorul nostru, se corectă el repede. Evident, nimeni n-o să poată dormi aici câteva zile.

Liza aștepta să nu i se mai audă pașii lui Daphne și întrebă:

– Atunci, tu unde vei dormi, Matt?

– In singurul loc posibil, camera ta, desigur. Tonul vocii lui era în mod intenționat neîncrezător, sau i se păruse? se întrebă Liza.

– Dar, nu se poate!

– Îmi permiți să te întreb ce altă alternativă mai există?

– Poți să aranjezi ceva în birou, nu?

– Și să mă găsească doamna Reeve acolo dimineață când coboară?

Ea ridică din umeri.

– Ce importanță mai are? Mâine oricum mă duc la...

– Pentru mine are, spuse el cu fermitate. Se opri și smulse așternuturile de pe patul ud. Ăsta poate rămâne așa. Ți-aș fi

recunoscător dacă ai schimba patul din camera mea, pentru Daphne, în timp ce eu îmi voi muta lucrurile de acolo în camera ta.

Disperarea generată de situația în care se trezise fu înlocuită de panică, realizând că el plănuise totul, în așa fel încât nu se mai putea face ceva.

În timp ce schimba așternuturile pentru Daphne, gândul îi zbură la acțiunea bine-intenționată, dar total nechibzuită a doamnei Reeve, de a răsturna în pat vaza cu flori. Pentru că era sigură, ca și Daphne, că doamna Reeve era responsabilă, dar din cu totul alt motiv.

Daphne credea că o făcuse pentru că n-o plăcea. Liza era de părere că doamna Reeve descoperise că ei foloseau camere separate. Neînțelegând, gândindu-se că o ceartă între îndrăgostiți îi despărțise, apelase la singurul lucru care i-ar fi adus împreună din nou.

Un zâmbet ironic i se ivi pe buze. Aici avea dreptate, căci vor fi împreună, însă nu în felul în care-și imagina doamna Reeve.

Terminând patul, cuprinse camera cu privirea. Arăta curată și aranjată.

– Bine, cred că asta-i tot. Matt o privea din cadrul ușii. Acum, coborâm?

Liza ar fi refuzat, dar știa că dacă mergea în camera ei, n-ar fi dormit.

– Da, aprobă ea.

Era limpede că episodul cu vaza răsturnată o supărase pe Daphne. Deși, mai devreme era veselă și flirta cu Matt, acum părea mai degrabă îmbufnată. Bău doar o jumătate de pahar și se ridică, aruncându-i Lizei o privire acuzatoare.

– Plimbarea aia cumplită m-a epuizat. Dacă mi-ai pregătit un alt pat, mă duc sus.

Liza o conduse până la capătul scării.

– E prima cameră pe dreapta. Noapte bună, Daphne. Sper să-ți găsești toate lucrurile acolo.

Întorcându-se în birou, îl găsi pe Matt în picioare.

– Întrucât nu mai trebuie s-o așteptăm pe doamna Reeve, putem urca și noi.

Liza îi fu recunoscătoare că dispăru în baie să se dezbrace, lăsând-o singură, să-și pună cămașa de noapte. El reapăru în cadrul ușii, purtând același halat negru de mătase din noaptea nunții lor.

I se puse un nod în gât și se vârî repede între cearșafuri. Îl urmări cu coada ochiului cum manevra cu greutate două fotolii de răchită, pentru a improviza un pat sub fereastră. Părea atât de neajutorat. Sub influența primului impuls, spuse:

– N-o să reușești să închizi ochii, în felul ăsta.

– Ai altă propunere? Privirile li se întâlniră. Necesitatea este mama invențiilor, ești de acord? replică el, străbătut vizibil de un tremur.

Ziua fusese caldă, totuși seara temperatura scăzuse considerabil, un vânt rece fluturând perdelele, prin fereastra întredeschisă.

– Mă îngrijorează brațul tău, spuse ea încet. Sunt sigură că trebuie să-l ții la căldură. Uitând pe moment de umerii dezgoliți, se ridică. Patul ăsta este foarte mare. Dacă mă mut într-un capăt, putem rula plapuma într-un cilindru pe mijloc. Își umezi buzele, care i se uscară brusc. Vreau să spun că este loc suficient pentru amândoi, aici.

– Propunerea ta mi se pare o idee practică. Ceva în privirea lui o duse cu gândul la strălucirea din ochii unui învingător. În mod ciudat, Liza adormi imediat. Probabil o obosise drumul până în sat.

Se trezi în zori. Întinsă pe spate și având grijă să nu se miște și să-l trezească pe Matt, urmărea prin perdele razele de lumină

sporindu-și imperceptibil intensitatea. Nereușind să adoarmă din nou, închise ochii și începu să se gândească ce va face după ce se va despărți de Matt. La urma urmei, poate era mai înțelept să-și reia viața și slujba din Londra, în loc să-și găsească un apartament și un loc de muncă la Cambridge, așa cum plănuise. Oricât de mult iubea orașul universităților, dacă rămânea așa aproape de vilă, inevitabil își va aminti mereu de scurta ei căsătorie.

Îl simți pe Matt mișcându-se, de cealaltă parte a plapumei. Deschise ochii și-l surprinse privind-o.

– Bună dimineața, spuse el zâmbind. Sper că ai dormit bine.

– Da, tu? Se simțea mult mai relaxată acum, când noaptea și pericolul trecuseră.

Matt își puse mâna sub cap și căscă.

– Am avut cea mai liniștită noapte, de la accident.

– Mă bucur.

Intenționat, el împinse plapuma care-i despărțea.

– Cred că ne putem dispensa de asta acum, nu?

Liza se uită, ca hipnotizată, la plapuma de la picioarele patului.

– Trebuie să mă scol, spuse ea, cu o notă de neliniște în glas.

– La ora asta? Abia s-a luminat!

Umerii li se atinseră. Cuprinsă de deznădejde, Liza se întrebă ce se întâmplase cu spațiul dintre ei, acum când plapuma fusese aruncată.

– Ce... ce oră este, Matt? se bâlbâi ea.

– Ora la care prostiile trebuie să înceteze. Vocea îi era joasă și foarte controlată.

– Nu înțeleg. El era acum atât de aproape, încât îi putea simți răsuflarea pe obraz.

– Eu cred că da... Liza.

Mâna liberă părea să-și fi dublat forța, când o trase spre el. Tu ești soția mea legitimă, nu-i așa? murmură în părul ei.

O dorință aproape dureroasă îi invadă trupul strâns lipit de al lui. Buzele li se întâlniră. Încet, explorând la început, el o sărută, apoi ceru mai mult și mai mult, punând în final stăpânire pe ea, posedând-o. Pentru o clipă aproape imperceptibilă, ea reveni la realitate, încercând să se împotrivească. Dar el era de neclintit, și ea pierdută complet în dulceața unui extaz amețitor, pe care nu-l mai cunoscuse vreodată.

Când se trezi a doua oară, se făcuse deja ziuă. Realizând că adormise pe brațul lui Matt care, întins pe pat, privea în gol spre tavan, spuse repede, căutând să-și ascundă tulburarea:

– Te-ai trezit de mult?

Retrăgându-și încet brațul, răspunse calm.

– N-am dormit. Un zâmbet vag i se ivi pe buze. Am supravegheat zorile.

– Oh. Umorul lui neașteptat fu prea mult pentru ea. De data asta, chiar trebuie să mă ridic din pat.

Îi simți privirea, urmărind-o de-a lungul camerei și punându-și capotul pe ea.

– Liza?

– Da, Matt, ce este?

– Vino aici, o clipă.

Supusă, se așeză lângă el pe pat, cu privirea în pământ.

– Am ajuns departe, de când ne-am căsătorit, cu puțin timp în urmă. Mai departe decât am plănuit, sau chiar am dorit. Se uită fix în ochii ei, ca și când ar fi căutat acolo ceva ce nu găsea. Dorești să spui ceva? Își coborî brusc privirea. După... după...

– Nu.

Trupul încă o mai ardea de la atingerile lui. Nu putea nici să gândească coerent. Ochii îi erau ațintiți pe ușă, ca la un mijloc de scăpare. Chiar și după ce-și făcuse dușul și se îmbrăcase, nu-și putea alunga din minte întâmplarea din zori.

Doamna Reeve pregătea ouă jumări, când Liza ajunse în bucătărie.

– V-ați sculat foarte devreme azi, exclamă doamna Reeve. Credeam că am timp să iau micul dejun, înaintea tuturor.

– Te rog, mănâncă liniștită. Sunt singura care m-am sculat devreme. Matt este încă în pat și...

– Arăți mult mai bine în dimineața asta. Doamna Reeve o evaluă din priviri.

– N-am fost bolnavă. Își turnă ceai într-o ceașcă.

– Ei bine, ceva este schimbat la tine. Pari odihnită... mai relaxată, cumva.

Liza se așeză pe un scaun, urmărind-o pe doamna Reeve mâncând. Cu mult tact, spuse:

– M-am gândit că, înainte de a lua autobuzul de dimineață spre Cambridge, să strângem așternuturile alea ude din camera lui Daphne. Doamna Reeve ridică privirea, surprinsă.

– Care așternuturi ude?

– Păi, știi... spuse Liza sfioasă.

– Nu, nu știu. Presupun că-mi spui, nu?

Liza oftă, ridicând din umeri. Deci, doamna Reeve pretindea că nu știa.

– Aseară, în mijlocul patului lui Daphne era răsturnată o vază cu apă. A trebuit s-o mutăm pe Daphne în camera alăturată. Îi zâmbi încurajator, sperând că va recunoaște. Desigur, îmi dau seama că a fost un accident.

Edith Reeve puse cuțitul și furculița jos.

– Crezi că eu am vărsat apa aia, nu? spuse ea cu scepticism. Trase aer adânc în piept. De ce aș fi făcut așa ceva?

– Deci, n-ai făcut-o tu. Văzând privirea din ochii ei, Liza începu să se îndoiască.

– Nu, categoric, nu. Nu-mi place deloc tânăra aia, dacă asta te-a făcut să crezi că eu am fost. Ar fi mai bine pentru toți, să plece cât mai repede. Dar nu sunt atât de proastă și de răzbunătoare, încât să vărs apă pe un pat. Nu risc să distrug o saltea bună, ca să nu mai spun de munca depusă cu spălatul și călcatul lenjeriei.

– Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună Liza, pe moment. Nu se îndoia de spusele doamnei Reeve. Îmi pare rău, repetă aceasta. Poate a fost unul dintre lucrători.

– Niciun lucrător n-are ce căuta sus, le luă apărarea doamna Reeve. În plus, oamenii aceia lucrează cu Arthur de ani de zile, și sunt de încredere.

– Da, fără îndoială. Liza se ridică, sorbind din ceai. Numai că eu... Mai era doar un pas până la pragul ușii și, întorcându-se, Liza se trezi față în față cu Mat.

– Bună dimineața, doamnă Reeve. Matt nu-și luase privirea de la Liza.

– Bună dimineața, Matt. Liza tocmai îmi povestea despre apa vărsată aseară. Sper că nu crezi și tu că am vreo legătură cu asta, pentru că eu... Matt păru ușurat, când Daphne se ivi în prag, întrerupând conversația.

– Bună dimineața, spuse ea morocănoasă, căscând și trăgându-și un scaun. Se uită nemulțumită la ouăle doamnei Reeve și se cutremură. Nu suport să văd mâncare. Voi bea doar o cafea. Scoase din geantă un pachet de țigări.

Doamna Reeve se strâmbă, fumul de țigară venind direct spre ea.

– Atunci, îți aduc imediat o cafea.

– Ai dormit bine, Daphne? întrebă Liza, politicos.

– Îngrozitor! Abia dacă am închis ochii. Mă dureau picioarele, și în copacul din fața geamului, toată noaptea a țipat o bufniță. Mi-e teamă că viața la țară nu este tocmai ce-mi doresc. Eu...

Deodată, se auzi un zgomot puternic de lovituri de ciocan, venind din camera de zi.

– Ei bine, m-am decis! Daphne se ridică în picioare. Asta a fost ultima picătură. Nu mai pot sta în balamucul ăsta, nici măcar un minut. Ai senzația că lucrătorii ăștia dărâmă casa.

– Cei care prestează munci zgomotoase, sunt nevoiți să facă zgomot, spuse doamna Reeve. Înțeleg că nu mai aștepți cafeaua, nu?

– O să-mi iau una în drum spre Londra, replică aceasta, cu răceală.

– Pleci? întrebă Matt, ridicându-și privirea de pe ziarul de dimineață.

– Dragul meu, sunt nevoită. Trebuie să înțelegi. Se duse la el și-l luă de braț. Zgomotul, și toată nebunia asta.

– Vrei să te ajut să-ți faci bagajul? îi propuse Liza.

Daphne flutură o mână în aer.

– Nu e nevoie. Îmi iau doar două, trei lucruri acum. Restul rămâne aici, pentru când mă întorc. Îi adresă un zâmbet larg lui Matt. Imediat ce lucrurile vor intra în normal aici, voi veni înapoi. Promit.

Mai târziu, când în final plecă, și Matt urmărea mașina dispărând după colț, doamna Reeve se întoarse spre Liza și spuse: călătorie sprâncenată. Acum putem să ne întoarcem la viețile noastre.

Capitolul 8

Plecarea lui Daphne amână puțin planul Lizei, de a prinde autobuzul de dimineață spre Cambridge. Urcând scările, se uită la ceas și realiză că mai avea doar cincisprezece minute, să-și ia geanta, mănușile și jacheta, pentru a pleca în sat.

În drum spre ieșire, îl zări pe Matt la biroul lui, prin ușa larg deschisă.

– Liza?

– Da, Matt, ce este? întrebă ea, oprindu-se.

– Poți să vii o clipă?

– Nu acum. Nu pot. Trebuie să mă duc la Cambridge să văd un avocat. Știi că am stabilit.

– Nu-mi pasă. Mai bine întoarce-te și...

Cu pași hotărâți se întoarse și se opri în pragul ușii de la birou.

– Matt, mă faci să pierd autobuzul dacă insiști...

– Mai bine stai jos și ascultă ce am de spus.

Nervoasă, se uită din nou la ceas.

– Dacă este vorba despre seara trecută – sau mai de grabă de azi-dimineață – nu trebuie să-ți ceri scuze.

Își fixă privirea pe covor.

– Ce a fost a fost. Eu...

– Nu-mi cer scuze, spuse cu blândețe.

– Atunci, ce faci? Autobuzul meu pleacă...

– Stai jos, îi ordonă el. Intră și stai jos. Închide ușa în urma ta.

Liza spuse, gâfâind:

– Dacă pierd autobuzul, va trebui să chem un taxi. Nu mai pot amâna vizita la...

– Este vorba de un avocat, despre asta vreau să vorbesc și eu.

– Oh. Cuvintele lui o surprinseră. Fără aproape să realizeze, se trezi stând pe marginea unui fotoliu din piele.

– Dacă nu greșesc, te duci să vorbești cu un avocat despre o posibilă anulare a căsătoriei noastre, nu?

– Știi foarte bine, Matt.

– Pe motiv că, dacă este corect spus, mariajul nostru nu s-a consumat. Prudent, îi ocoli privirea.

– Da, fu de acord aceasta, dând afirmativ din cap

– Dar mariajul nostru s-a consumat, spuse el încet, atât de încet încât abia îl auzi.

Ea se uită fix la el, forțându-l să-i vadă fața stacojie.

– Înțelegi ce vreau să spun? o provocă el.

– Da. Făcu o pauză, timp în care ceea ce spusese el de fapt nu rămase fără efect. Înghiți în sec, înăbușindu-și emoția.

– Dar cine știe, Matt?

– Știu eu – știi și tu – că mariajul nostru este acum unul consumat.

– Dar nu trebuie să spunem cuiva – cu siguranță, nu avocatului. La urma urmei, a fost doar o singură... Se opri, confuză.

Matt se lăsă pe spate în fotoliu, studiind-o calm.

– Ceea ce propui, îmi sună mai mult a mărturie falsă. N-am pretenția că sunt expert în limbajul juridic, dar...

– Atunci, ce putem face? Strigătul ei veni din inimă.

– Nu-i nimic de făcut – în privința anulării. Îi aruncă o privire sfidătoare. Bănuiesc că suntem legați unul de celălalt.

– Nu se poate! Panica o făcu să ridice vocea.

– Nu mi-am imaginat că ești atât de hotărâtă! Fața îi era o mască, totuși în spatele acelei măști, ei i se păru că se ascundea un soi de biruință.

– Ție nu-ți pare rău, realiză ea brusc. Nici măcar un pic. Intentionat ai apelat la șiretlicul ăla pentru a-ți face drum în dormitorul meu azi-noapte! Furioasă, sări în picioare. Camera lui Daphne nu mai putea fi folosită, ce altă alternativă... Tu ai vărsat apa în pat, nu-i așa? Nu-i așa? Am crezut că a fost doamna Reeve. M-ai lăsat să cred asta, dar nu a fost ea. Tu ai fost!

– Are chiar așa mare importanță cine este responsabil pentru apa...

– Are foarte mare importanță, atâta timp cât mariajul nostru nu mai poate fi anulat. Pretinzi că nu cunoști legea, totuși știi suficient de multe încât să previi ca mariajul nostru să fie... Fu pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar își impuse să continue. Tu ai pus la cale tot planul ăla, de la cap la coadă, deliberat. De ce?

– Se pare că nu aprobi metodele mele de a păstra mariajul nostru intact, nu-i așa? întrebă el.

– Deci, recunoști.

– Nu sunt la un proces, Liza.

– Dar, de ce? Nu simți nimic pentru mine, nu mă iubești. De ce vrei să mă ții în capcana unei căsătorii care...

– Iubire! Matt zâmbi. Din nou acel sentiment învechit!

– Pe care nu-l recunoști! interveni ea. Trebuia să-mi dau seama. Ai fost foarte atent să-mi explici asta chiar de la început. Suferința pe care i-o provoca dragostea pentru el – nedorita și complet nerecunoscuta ei dragoste – o făcu să continue. Îmi amintesc exact cuvintele tale, Matt. "Nu am nici timp și nici nu doresc să mă îndrăgostesc. Nu sunt nici genul să trec prin jocurile alea emoționale"...

– Ajunge! Se ridică în picioare și ocoli biroul, cu ochii sclipindu-i de mânie. Pentru o secundă fu convinsă că era gata s-o lovească. Se lupta să-și păstreze controlul, era sigură de asta. El dădu să o prindă de braț, dar ea se feri și porni repede spre ușă. Asta dovedea ceva, realiză ea, refugiindu-se în grădină. Dovedea că meticulosul Matt, bărbatul viitorului, care se căsătorise cu ea din interes era uman, până la urmă. Era capabil de emoții puternice.

Încă se mai gândea la cearta cu Matt, când doamna Reeve veni lângă ea.

– Credeam că ai plecat la Cambridge, spuse aceasta, oarecum surprinsă.

– M... m-am răzgândit. Încercă să pară indiferentă. Doamna Reeve, cu mâinile în șolduri, se uită în jos la ea.

– Te-ai certat cu Matt?

– Ce te face să crezi asta? Liza se forță să zâmbească.

– Am crezut că, după plecarea domnișoarei Daphne, lucrurile se vor îmbunătăți între voi, continuă doamna Reeve.

– Lucrurile merg foarte bine, protestă Liza.

– Oare? Nu sunt așa de sigură, replică aceasta. Aș da orice să aflu exact ce nu merge bine între voi.

– Ah, doamnă Reeve, chiar persoana pe care doream să o văd! Niciuna nu-l simțise apropiindu-se. Matt era tot numai zâmbet. Crezi

probabil că sunt nepăsător că nu ți-am spus încă ce mult mă bucur să aud că te căsătorești cu Arthur. Ca să fiu sincer, am avut atâtea pe cap în ultimul timp încât, pur și simplu, mi-a ieșit din minte. Arthur este foarte norocos. Vă urez să aveți parte numai de fericire. Se duse în spatele băncii pe care stătea Liza, și-i puse o mână pe umăr. O să ne lipsești foarte mult, nu-i așa, Liza?

Teatrul pe care-l juca, pretinzând că nu era ceva în neregulă între ei – că de fapt scena pentrecută cu puțin timp înainte, nu se întâmplase cu adevărat – o zăpăci. Ea nu făcu altceva, decât să dea afirmativ din cap și să subscrie.

– Doamna Reeve știe că o să-i simțim lipsa, sunt sigură.

– Grădina asta este minunată. Matt aruncă o privire împrejur. Propun să bem cafeaua aici, spuse cordial.

– Mă duc s-o fac. Doamna Reeve porni spre bucătărie. Dar n-o să stau cu voi, dacă nu vă supărați, trebuie să fac ceaiul pentru lucrători. Îi aruncă Lizei o privire plină de înțeles. În plus, cred că e mai bine să fiți singuri acum.

– Știe că ceva nu e în regulă, șopti Liza, privind în urma ei. De ce nu-i putem spuse adevărul? Dacă n-o facem, până la nuntă va tot încerca să împace, ceea ce ea consideră "un cuplu certăreț de tineri căsătoriți". Matt se înfurie.

– Și ce altceva nu merge bine între noi, în afară de asta?

Erau momente când dragostea pentru el se transforma aproape într-un soi de ură.

– Știi bine motivul pentru care mariajul nostru este altfel. Am mai vorbit despre asta. Noi nu suntem și nu vom putea fi niciodată ca alte cupluri.

– Înseamnă că noaptea trecută n-a schimbat nimic, nu-i așa? spuse el impasibil.

– Trebuia să schimbe ceva, Matt? Acum că se mai calmase, realiză ce nu înțelesese bine în biroul lui. Nemulțumindu-se doar s-o prindă în capcana unei căsătorii din care, legal, cu greu va putea ieși, mai voia să pretindă că era o căsătorie normală. O căsătorie căreia îi lipsea un element esențial, iubirea.

– Nu înțeleg ce te deranjează, Liza. Ocoli banca și se așeză lângă ea. Ai vila și grădina pe care ți le-ai dorit întotdeauna. E adevărat, nu mai plec în expediție și sunt obligat să rămân aici cu tine, deocamdată, dar noi ne potrivim din punct de vedere științific, la urma urmei. Trebuie să mergem mai departe împreună și să trăim în armonie. Practic, nu s-a schimbat nimic, din ziua în care ne-am căsătorit.

"Exceptând greșeala mea de neiertat de a mă îndrăgosti de tine" își spuse ea. Căci era o greșeală – una foarte mare. Dacă nu intervenea această iubire, era convinsă că ar fi scos-o la capăt cu acest mariaj ciudat.

– Cât privește noaptea trecută, Liza, te sfătuiesc s-o uiți. Își întoarse fața de la ea. Dacă asta te îngrijorează, te asigur că... nu te voi mai atinge. Daphne a plecat și mă voi muta în camera mea. Când va reveni, patul din camera de oaspeți va fi uscat, deci va sta acolo.

"Dacă asta o îngrijora". Cât de insensibil era.

Totuși, contrar așteptărilor ei, următoarele zile trecură în liniște, lipsite de evenimente. Asta pentru că Matt își petrecea majoritatea timpului lucrând în biroul său. Uneori, ducându-i cafeaua sau mâncarea de prânz, îl găsea îngropat complet în hârtii, desene complicate și diagrame.

Trecu și sfârșitul de săptămână. Lucrătorii plecară și Liza se ocupă de rearanjarea mobilei în camera de zi, schimbând perdelele și husele, pentru a se potrivi cu șemineul splendid, care fusese instalat.

La mijlocul săptămânii era ziua doamnei Reeve. Spre surprinderea ei, într-o dimineață, Matt îi dădu niște bani, rugând-o să cumpere un cadou din partea amândurora.

– Poate ar trebui să organizăm o mică petrecere pentru ea și Arthur, mâine seară, în camera de zi, nu? Nimic deosebit, doar ceva băutură și mâncare. Făcu o pauză. Aș dori să le urăm toate cele bune pentru viitor.

– Desigur! Ce idee grozavă, replică ea. Voi pregăti ceva, când doamna Reeve nu va fi aici.

In după-amiaza aceea, plecă la Cambridge. Alese cadoul pentru doamna Reeve, o pereche de mănuși și papuci de casă. Mai târziu, în drum spre vilă, Liza se simțea mulțumită. Dragostea ei pentru Matt nu mai era așa o povară. Pentru prima dată de la începutul mariajului lor, trăiau în bună înțelegere și liniște. Știa însă că era doar un armistițiu, că mai devreme sau mai târziu temperamentele lor diferite vor intra în conflict, și ea îl va supăra pe Matt. Dar acum, își ținea pumnii strânși și evita să se gândească la viitor.

Doamna Reeve fu încântată de cadoul lor, și foarte surpinsă să afle de la Liza de mica petrecere aranjată pentru ea și Arthur.

În seara celebrării, îl tachină cu blândețe pe Arthur, când acesta îi mărturisi că Liza cumpărase geanta pe care i-o făcuse cadou.

– Mi s-a părut ciudat, să ai așa bun-gust în materie de articole femeiești. Stând alături de logodnica lui, pe canapea, Arthur o prinse de braț.

– Mă bucur că îți place, Edith, spuse acesta cu afecțiune.

– Pentru o aniversare fericită și viitoarea voastră căsătorie, doamnă Reeve. Matt ridică paharul. După felul în care vorbea, Liza realiză că nu era obișnuit cu astfel de situații. Eu și Liza bem în cinstea voastră.

Arthur luă o înghițitură de whisky, puse paharul jos și se ridică în picioare.

– Foarte drăguț din partea ta, Matt. Știu că sunt cel mai fericit om de pe pământ. Întorcându-se, o ajută pe doamna Reeve să se ridice. Acum, Edith, hai să le arătăm acestor tineri cât de romantici pot fi doi bătrâni ca noi. Luând-o de mijloc, o trase spre el și o sărută cu afecțiune pe buze.

După un moment, îi dădu drumul și se așeză din nou. Arthur se uită la Matt cu ochii scânteindu-i. Ce părere ai de asta? Pariez că voi n-o puteți face la fel de bine!

– Nu în public, Arthur, replică Matt, cu înțeles. Era amabil să pretindă că mariajul lor era unul normal, doar pentru a salva aparențele în fața...

– Bine, numai să nu uiți să-i spui soției tale că o iubești, din când în când. Ăsta este sfatul unui bătrân ca mine. Câteva cuvinte dulci și gesturi de tandrețe, nu costă.

– O să încerc să-mi amintesc asta. Liza sesiză că râsul care urmă era forțat.

Mai trecură două zile călduroase de vară, fără să se întâmple ceva deosebit, Liza petrecându-și mare parte din timp în grădină, unde nimeni nu-i tulbura liniștea.

Intre timp, Matt se întorsese la spital pentru control. Era aproape refăcut și se stabilise deja data când urma să i se scoată ghipsul.

Uneori, seara, ieșeau împreună în grădină, pentru a bea un vin sau un suc rece de fructe, ascultând ultimul cântec al păsărilor. De fiecare dată Matt era amabil – chiar exagerat de amabil. Liza bănuia că făcea un efort pentru a nu produce vreo discordanță. Însă un lucru era sigur, Matt își dădea osteneala să n-o atingă fizic în niciun fel.

Totuși, erau momente în care Liza simțea că trăiau la marginea unei prăpăstii, momente în care simțea că trebuia să se întâmple ceva care să zdruncine mariajul lor atât de nefiresc.

Într-o dimineață, poștașul îi aduse o carte poștală de la prietena ei Phyl. Scrisă neciteț, spunea simplu: "Ne întoarcem din Norfolk prin Cambridge, sâmbătă după-amiază. Eu și Bill dorim să te vedem. Sperăm să fii acolo. Cu dragoste, Phyl".

Liza fu bucuroasă s-o vadă pe Phyl, totuși temătoare, căci prietena ei era responsabilă de întâlnirea și căsătoria ei cu Matt. Ea nu-i mărturisise niciodată interesele care se aflaseră în spatele propunerii lui Matt, și nici motivul pentru care acceptase – vila și grădina, pe care le îndrăgea atât de mult. Acum, gândindu-se la toate astea, înțelese mai bine vehemența cu care Matt insista să păstreze secretul, în special față de doamna Reeve. Știa că s-ar simți meschină, umilită chiar, dacă Phyl ar afla că nu se căsătorise din dragoste. Phyl îl cunoscuse pe Bill tot prin intermediul acelei agenții matrimoniale, dar ei se îndrăgostiseră, în final, și aveau acum o căsnicie normală și fericită, total diferită de a ei cu Matt.

Sâmbătă dimineață, Matt păru foarte încântat de apropiata vizită a prietenilor Lizei, mergând până acolo încât îi propuse doamnei Reeve să aranjeze masa pentru ceai, în grădină.

Și doamna Reeve își manifestă bucuria.

– Cred că este timpul să vă distrați puțin. Vreau să spun, cu prietenii voștri, nu cu Daphne Brettle...

Se auzi telefonul sunând în hol.

– Răspund eu, se oferi doamna Reeve, îndreptându-se spre ușă, tot trec prin hol.

Reveni, câteva momente mai târziu, cu o figură pământie.

– Vorbești de lup! Era ea – Daphne.

"Vrei să-i spui lui Matt că sosesc până-n prânz?" spuse doamna Reeve, imitându-i perfect tonul. Fără un "te rog", sau "poți". I-am zis că așteptați musafiri, dar nici n-a vrut să audă – a spus că Matt i-a dat cale liberă să vină când dorește, și că pleacă acum din Londra. Doamna Reeve flutură un deget dojenitor spre Liza. Cineva trebuie să ia atitudine față de femeia asta, și încă repede. Dacă tu n-ai destul curaj, eu am!

– Te rog... nu trebuie. Liza înghiți în sec. Știi cât de important este pentru Matt să păstreze relații foarte bune cu tatăl ei. Cariera lui viitoare poate să depindă de felul în care o primim pe fiica lui.

Doamna Reeve dădu din cap, resemnată.

– Este o mare prăpastie între generațiile noastre, Liza. Tu nu ești deloc geloasă? Dacă o femeie s-ar uita la Arthur cum se uită Daphne la Matt, cred că aș pocni-o!

Când Matt se întoarse din sat, Liza nu reuși să deslușească ceva în reacția lui, la vestea că Daphne va fi acolo la prânz, acesta spunând simplu:

– Oh, înțeleg. Se pare că toți prietenii noștri vin în aceeași zi.

Liza tocmai terminase de aranjat camera de oaspeți, când auzi mașina lui Daphne. Coborî

scara în grabă, s-o întâmpine.

Daphne arăta mult mai atrăgătoare și mai sigură de sine ca niciodată, îndreptându-se spre ușa de la intrare, la brațul lui Matt. Văzându-i împreună, în așa armonie, Liza ajunse la concluzia că va fi mereu "femeia în plus". Cum putea concura cu o astfel de opoziție?

În camera de zi, în timp ce Matt era plecat după pahare de vin, Daphne aruncă o privire critică prin încăperea redecorată.

– Cam învechite, nu? comentă ea, plimbându-și ochii de la perdele la huse.

– Mie-mi plac.

– Și lui Matt?

– Cred că da.

– Nu pari foarte convinsă. După mine, nu cred că sunt chiar pe gustul lui. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Uneori, mă întreb cum ați ajuns împreună, de la bun început. El este un tip cu concepții moderne, "un bărbat al viitorului", cum îi spunea Andy, iar tu...

– Eu sunt o fată de modă veche, îi sugeră Liza, cu un ușor sarcasm.

– N-am spus asta.

"Nu, dar ai gândit-o", își spuse Liza cu amărăciune, făcând un efort să schimbe subiectul.

– Cât intenționezi să rămâi la noi?

– Cine știe, o zi, două, poate trei...

– Oh, e perfect. Liza se forță să-i zâmbească politicos. Vei avea camera în care ai stat înainte să...

– În cazul ăsta, sper că totul este uscat și n-o să mai am surprize de la menajera aia neglijentă.

– De fapt, nu doamna Reeve a vărsat apa, ci Matt, îi aruncă Liza, din dorința de a o apăra pe doamna Reeve.

– Serios? Daphne se întoarse spre Matt, care revenise cu paharele. Dragă, ce drăguț din partea ta, să-mi pui flori în cameră! Dacă aș fi știut, n-aș fi fost atât de furioasă. Îi zâmbi seducător. Trebuia să-mi fi spus. Se ridică și-l sărută pe obraz. Te iert pentru că ai udat patul, normal.

Capitolul 9

– Mă bucur nespus că te revăd, îi spuse Liza lui Phyl, îmbrățișând-o.

– Și eu mă bucur. Phyl făcu un pas înapoi și, scrutându-și prietena cu privirea, se încruntă ușor. Nu arăți chiar așa cum mă așteptam.

– Adică? Liza o luă de braț, conducând-o spre grădină, Matt și Bill urmându-le.

– De obicei, o tânără căsătorită are o licărire în ochi care, de regulă, nu dispare înainte de o lună. Phyl râse și o luă de mână. Nu mă lua în seamă, sunt o romantică incurabilă. Știu că tu și Matt sunteți foarte fericiți.

– După ceai, o să-ți arăt vila, o întrerupse Liza repede. Fiind foarte cald, am hotărât să bem ceaiul aici.

– Fără îndoială, ai cea mai frumoasă grădină. Se întoarse către soțul ei. Nu-i așa, Bill?

Acesta încuviință, zâmbind.

– Este unul dintre lucrurile care te fac să-ți dorești să trăiești la țară.

– Liza și-a dorit mereu să trăiască la țară și să aibă o grădină ca asta, interveni Phyl.

– De aceea s-a căsătorit cu mine – pentru vila și grădina mea, spuse simplu Matt.

– Asta înseamnă că nu s-a măritat pentru banii tăi. Bill râse zgomotos, bătând-o pe Phyl pe genunchi.

– Sărmana fată, tu n-ai primit nimic de la mine, nu-i așa?

– Am primit tot ce mi-am dorit. Tot ce mi-am dorit vreodată. Vocea lui Phyl era neașteptat de gravă.

Un timp, discutară despre călătoria lui Phyl și a lui Bill în Norfolk, accidentul lui Matt, redecorările și modificările făcute la vilă. Matt era într-o dispoziție mai bună, observă Liza, cu ușurare. Părea să se simtă atât de bine în compania lui Bill, încât Liza îi propuse lui Phyl:

– Vino să mă ajuți să aduc ceaiul.

Ajunse în bucătărie, Phyl spuse:

– Am crezut că aveți o menajeră.

– Da, avem. Îi explică pe scurt despre doamna Reeve, care-și vizita viitorul soț.

– Pariez că ești fericită, își exprimă părerea Phyl. Chiar îi spuneam lui Bill în mașină că ți-e greu să suporți o a treia persoană în casă, indiferent dacă este vorba despre o angajată. Însă îmi amintesc că mi-ai spus că Matt are o responsabilitate față de ea după... Se opri brusc, cu privirea pe tavă. Fii atentă, ai pus cinci cești.

Liza scutură din cap.

– Suntem cinci. Avem un musafir care stă la noi.

– Un musafir? Phyl se încruntă. Chiar stă cineva aici? Înseamnă că iubești oamenii mai mult ca mine. De când m-am măritat, n-am mai avut un musafir peste noapte de luni de zile. Bănuiesc că am fost suficient de posesivă ca să-l păstrez pe Bill numai pentru mine. Făcu

o grimasă. Totuși, acum sunt mult mai înțelegătoare, și oricând doriți să veniți la noi, să rămâneți...

Cuvintele îi rămaseră pe buze când ușa se deschise și Daphne intră nepăsătoare. Acordase întotdeauna foarte mare atenție înfățișării ei exterioare, dar în după-amiaza asta se întrecuse pe sine.

Liza făcu prezentările, admirându-i impecabilul costum de culoarea smaraldului, alcătuit din pantaloni și jachetă cu guler pe gât și nasturi asortați.

– Am auzit zgomot de cești și am bănuit că e timpul să cobor pentru ceai. Își aruncă privirea spre grădină, unde Bill și Matt erau prinși într-o conversație. Mă duc să mă întrețin cu domnii, până e gata ceaiul. Ieși, lăsând în urma ei o dâră de parfum scump.

Phyl făcu ochii mari la Liza.

– Exact, cine este asta?

– Daphne Brettle...

– Asta ai spus când ai făcut prezentările. Nu, vreau să spun, ce caută aici?

– Este fata unui om foarte bogat, Marcus Brettle, proprietarul unei companii de electronică, unde încearcă Matt să intre – dar ca asociat.

– Trebuie să fii complet nebună! Să ții sub acoperișul tău o tipă care arată așa!

– Este aici pentru afaceri.

– Cine ți-a spus asta, Matt? Phyl scutură din cap, neîncrezătoare. Dacă tu crezi așa ceva, atunci poți să crezi orice.

– Realizezi, desigur că i-am distrus șansele lui Matt de a pleca în expediție în America de Sud.

– Mai există și alte locuri de muncă. Vreau să spun că un bărbat de valoarea lui Matt...

– Matt este foarte ambițios, Phyl. Pentru el, este important să obțină ceea ce-și dorește.

Ceaiul nu fu un interludiu plăcut, căci Daphne fu mai enervantă ca niciodată. Nu numai că monopoliză conversația, dar îi făcu ochi dulci lui Bill, în așa măsură încât, neîntârziat, ochii lui Phyl scăpărau de furie.

Când Liza termină de strâns ceștile, Bill se ridică în picioare și anunță:

– Eu și Matt vom spăla vasele.

Se ridică și Daphne și, trăgându-l de mânecă, spuse cu glas răgușit.

– Asta este treaba femeilor. Vreau să stai aici și să-mi povestești despre munca ta în agenția de voiaj.

Stânjenit, Bill se așeză la loc. Phyl se ridică, luă tava și porni hotărâtă spre casă.

– Nu trebuie s-o lași pe Daphne să te supere. Liza se grăbi după prietena ei. Ăsta e felul ei.

– Nu sunt supărată, dar n-o găsesc deloc amuzantă.

– Îmi cer scuze, Phyl.

– Oh, Liza! Phyl închise robinetul și se întoarse spre ea. Nu înțelegi? Eu îmi cer scuze, pentru că am fost neinspirată și am completat formularul ăla pentru calculator. Bill mi-a spus că nu trebuie să mă amestec în treburile altora, și a avut dreptate. Dacă nu interveneam, nu te-ai fi măritat cu Matt Matson.

Liza se uită fix la prietena ei.

– Deci, nu-l placi pe Matt, nu?

Phyl scutură din cap.

– Cum aș putea? Niciun bărbat, care-și iubește soția cu adevărat, nu aduce în casă o femeie ca asta, la doar câteva săptămâni de la

nuntă. Noi vom pleca, într-o oră sau două, însă tu vei rămâne cu ea – la fel și Matt. Numai Dumnezeu știe cum se poartă când e singură cu un bărbat, dacă s-a purtat în felul acela, în fața soției lui!

– Tu nu cunoști relația dintre mine și Matt. Trebuia să-i spună adevărul lui Phyl. Nu suporta s-o lase să-l judece greșit pe Matt, când mariajul lor...

Dar Phyl continuă:

– Dacă eu am cunoscut pe cineva așa minunat ca Bill, completând acel formular, am gândit că toată lumea trebuie să fie la fel de încântată ca mine. Așa că, văzându-te atât de nefericită din cauza lui David, am crezut că am găsit rezolvarea. Acum îmi doresc să nu fi completat formularul ăla nenoricit.

– Ce formular, Phyl? Matt stătea în cadrul ușii, încruntat.

Phyl avu un moment de ezitare, apoi, ridicând din umeri, se întoarse spre chiuvetă.

– Am întrebat despre ce formular e vorba? repetă Matt.

Nedumerită, Phyl i se adresă Lizei.

– Nu știe? Nu i-ai spus, nici măcar după căsătorie?

Liza tăcu, scuturând din cap.

– Oh, Doamne! Ce-am făcut? Apoi, întorcându-se spre Matt, admise, cu franchețe. Formularul despre care vorbeam, era pentru o agenție matrimonială.

– Bănuiam, voiam doar să fiu sigur. Intră în bucătărie. Și, obținând formularul, l-ai completat, nu?

– Mi-e teamă că da, recunoscu Phyl. Dar în numele Lizei, adăugă repede.

– Normal, spuse el, cu ironie. Prin urmare, ăsta este motivul pentru care acum am o soție, care este o combinație între două persoane. Se opri, îndreptându-și privirea către Liza. Ăsta este adevărul?

– Da, Matt, dar... Liza făcu un pas spre el.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate. A venit puțin cam târziu, totuși îți mulțumesc.

– Te rog, nu fi supărat, pot să-ți explic...

– Supărat? explodă el. Sunt uimit de toată povestea asta incredibilă! Îi aruncă o privire furioasă. Deci, de aia ne-am confruntat cu atâtea probleme. Nu ești deloc fata din formular, pe care de bunăvoie și pe baze științifice, am ales-o să-mi fie soție.

– Nu înțeleg mai nimic din discuția asta, interveni Phyl. Poate n-ar trebui să mă amestec, atâta timp cât se pare că eu am declanșat întreaga poveste, însă aș vrea să spun că tot ce am făcut, a fost cu bună intenție.

– Nu ești tu de vină, Phyl, spuse calm Matt. Asta este o problemă între...

– Dar trebuie să fi fost îndrăgostit de ea, de vreme ce ai cerut-o de soție! Atunci, ce importanță are formularul ăla... sau cine l-a completat? Nu te-ai însurat cu un formular, te-ai însurat cu o femeie în carne și oase, pe care se presupune că o plăceai suficient, încât să continui să te întâlnești cu ea.

– Am spus că asta este o discuție privată.

– Bill! Phyl se îndreptă spre soțul ei, cu ochii plini de recunoștință.

– S-a întâmplat ceva... aici? Își plimbă privirea de la unul la altul.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Matt, cu amabilitate.

– Bine, cred că e timpul să plecăm. Se uită la ceas. Am promis unor prieteni că-i vom vizita când ajungem la Londra. Se întoarse spre Liza, care stătea, fără vlagă, sprijinită de aragaz. Îți mulțumim foarte mult pentru tot. Aveți o proprietate splendidă aici, vă invidiez. Cu prima ocazie când veniți la Londra, să ne vizitați.

Se aplecă spre urechea soției lui. Hai să mergem, dulceață.

Afară, lângă mașină, Phyl o sărută pe Liza pe obraz, cu afecțiune.

– Mă simt îngrozitor că te las în starea asta.

– Nu putem vorbi acum. O să-ți explic cândva, îi șopti Liza. Dar te rog, nu-ți face griji. Nu este chiar așa de rău cum crezi. Când m-am măritat, știam...

Întorcându-se împreună spre casă, Liza își simțea inima grea, întrebându-se ce se va întâmpla acum, când Phyl plecase. Va face Matt o "anchetă" privind afacerea aia deplorabilă, cu agenția matrimonială și ulteriorul lor mariaj?

– Aș dori să vorbesc cu tine, dacă nu te superi, Liza. În camera de zi. Matt deschise ușa larg. N-avea niciun rost să refuze, era mai bine să lămurească totul.

Trecu înaintea lui și se așeză lângă fereastră,

– Ei bine, aștept, spuse el, în cele din urmă.

– Ce pot să spun? Îmi pare rău.

– Ai curajul să spui simplu "Îmi pare rău", după ce m-ai înșelat, lăsându-mă să mă căsătoresc cu cineva care nu există? Se uită uimit la ea, încleștându-și pumnii. Ce a fost în mintea ta? Pot să înțeleg că ai acceptat să cunoști pe cineva prin intermediul calculatorului, pe baza unui formular completat de altcineva. Pot să înțeleg că ai acceptat și a doua și a treia întâlnire. Nu este nicio nenorocire. Dar să accepți o cerere în căsătorie, fără să spui că o prietenă ți-a completat formularul... Își descleștă pumnii, lăsându-se într-un fotoliu. Trebuia să fi știut cât de important era pentru mine să găsesc exact fata cu care să mă potrivesc din punct de vedere științific.

– Nu mi-am dat seama. Nu atunci.

– A fost vorba de casă, nu-i așa, Liza? De vila asta. A fost un fel de vis devenit realitate, să te măriți cu cineva care-ți poate oferi așa ceva.

El nu era supărat, doar resemnat.

– Nu e adevărat, strigă ea.

– Trebuie să fie, ce alt motiv ai fi avut? Nu era vorba de dragoste între noi.

Mintea Lizei era un amalgam de emoții contradictorii. De ce se căsătorise cu Matt? El avea dreptate, nu-l iubea mai mult decât o iubea el... la vremea aceea. Atunci, de ce? Își aminti de seara în care, oficial și cu sânge-rece, îi propusese căsătoria. Probabil, existase ceva la el care o făcuse să accepte.

– Acum, amândoi suntem prinși în capcana unui mariaj dezastruos, un mariaj al incompatibilității, și cu temperamente și concepții complet diferite. Liza închise ochii, ca și cum așa ar fi putut estompa sunetul vocii lui. Lacrimile o înțepau sub pleoape. Clipind pentru a le alunga, spuse:

– Sincer, nu sunt în stare să explic de ce am făcut, ce am făcut. Tot ce știu, este că atunci mi s-a părut corect să accept propunerea ta. Asta este singura mea scuză. Pot doar să repet că-mi pare nespus de rău.

– Trebuie să existe o cale de ieșire, spuse Matt, îngândurat.

– Sigur, voi face tot posibilul să obții divorțul.

– Divorțul? repetă cuvântul, dezgustat.

– Legile s-au schimbat. Va dura doi ani, cel puțin. Dar, nu mai este la fel de complicat, așa am înțeles.

"Dacă n-ai fi intrat cu forța în camera mea și în patul meu, noaptea trecută, puteam să obținem o anulare care te-ar fi cruțat de rușinea și dezgustul pe care ți le provoacă termenul "divorț", își spuse ea, inutil. În lumina celor aflate de el, în după-amiaza asta, probabil regreta foarte mult că făcuse dragoste cu ea, împiedicând astfel, din punct de vedere legal, o despărțire rapidă.

– Cel mai bine ar fi să încercăm să ne obișnuim cu aceste nepotriviri dintre noi, nu? El vorbi cu prudență, ignorând tot ce spusese ea despre divorț. Spre surprinderea ei, continuă, pe un ton tăios. Ei, ce ai de spus? Ești de acord să facem o încercare?

Ce putea să spună? Matt era un tip imposibil și complet insensibil, majoritatea timpului, totuși îl iubea.

– Putem să încercăm, șopti ea.

– Constat că entuziasmul tău este debordant.

– Aici erați? Daphne stătea în cadrul ușii. Avea o pelerină de ploaie pe braț și cheile mașinii în mână. Mă întorc la Londra.

Matt se uită la ea, cu nepăsare.

– Credeam că ai de gând să mai stai.

Daphne ridică din umeri.

– M-am răzgândit. Aveți musafiri și...

– Au plecat, nu-i așa, Liza?

Daphne ridică din nou din umeri.

– M-am plictisit, declară ea cu sinceritate, și-i aruncă lui Matt o privire plină de reproș. M-ai cam neglijat. Apoi se întoarse spre Liza.

– Să-mi lași camera așa cum este. Voi reveni curând.

– Îmi pare rău că ne părăsești, păstrăm legătura, nu? Matt o luă de umeri și porniră spre mașină, fără a arunca măcar o privire înapoi spre Liza.

După plecarea ei, Matt se întoarse în camera de zi.

– Este supărător, spuse el, luând ziarul de pe măsuța de cafea. Speram să mai stea, să pot obține mai multe informații despre negocierile mele cu tatăl ei.

– Cum merg tratativele, Matt? Mă refer la parteneriat.

– Înaintează greu, dar lucrurile astea necesită timp.

– Mai speri să existe vreo șansă ca domnul Brettle să-ți ofere...

– Oh, da. Daphne mi-a spus azi-dimineață...

Daphne. De ce trebuia ca Daphne să fie mereu implicată în dicuțiile de afaceri? Pentru prima dată, Liza deveni suspicioasă. Nu cumva totul era doar o minunată scuză pentru Matt, ca Daphne să poată veni la vilă când dorea? De ce nu venise Marcus Brettle personal, să-l întâlnească? Fără îndoială, un om de afaceri de calibrul acestuia, nu lăsa niște negocieri, atât de delicate, pe mâna fiicei sale.

– Întâmplător, Daphne este tânără, subțirică și foarte atrăgătoare. Mă întreb dacă ai fi la fel de doritor s-o chemi aici, să discutați afaceri, dacă ar fi fost bătrână, grasă și urâtă.

Matt îi răspunse, pe un ton enigmatic.

– Îmi pare rău că ai impresia asta despre ea.

– Ce alta aș putea avea?

– Mă așteptam ca tu... începu el fără menajamente, apoi se opri brusc, punând ziarul jos.

Ascultă, nu mă pot certa cu stomacul gol. Mi-e foame. Hai în bucătărie, să vedem ce a pregătit doamna Reeve.

Deschizând ușa frigiderului, privirea i se opri pe friptura rece de pui.

– Doamna Reeve este de apreciat, din foarte multe puncte de vedere, dar uneori aș dori să-și folosească mai mult imaginația în pregătirea mâncării.

– Îți place curry, Matt? Știu că nu este o propunere grozavă, dar...

– Îmi place foarte mult. Strâmbă din nas. Din păcate, doamna Reeve nu vrea să facă.

– Fac eu unul repede, spuse ea, îndreptându-se spre aragaz.

– Vrei să spui că ești pregătită să faci unul acum?

– De ce nu? Totul e să găsesc niște praf de ardei și...

– Trebuie să fie o cutie pe aici.

Am cumpărat una chiar eu, cu puțin timp în urmă. Am fost mai mult decât optimist, aș putea adăuga, căci n-a fost deschisă vreodată.

După numai o oră, Liza puse pe masă un platou mare cu orez și curry.

Terminând de mâncat, Matt se lăsă pe spate în fotoliu, cercetând-o printre gene.

– Ești o bucătăreasă extraordinară, spuse, apreciativ. Dacă ți-ai fi găsit bărbatul potrivit, ai fi fost o soție de primă clasă.

Complimentul lui, cu două tăișuri, o surprinse, entuziasmând-o și întristând-o, în final. Insinuarea că ar fi o soție minunată pentru orice alt bărbat în afară de el, o îndureră profund.

Pe neașteptate, Matt zâmbi.

– Ești foarte afectuoasă și impulsivă, Liza. Mare păcat...

Dar Liza n-avea să afle niciodată ce avea de gând să spună, căci sări în picioare și o prinse de braț.

– Ți-ar plăcea ca un bărbat cu o singură mână să te ajute să speli vasele?

Capitolul 10

A doua zi, după micul dejun, cu toate că era duminică, Matt dispăru din nou în biroul lui, să lucreze. Între timp, Liza se învârti prin hol, așteptând ca doamna Reeve să-și termine treaba sus și să coboare.

Era o altă zi călduroasă și însorită și, privind pe fereastră, se gândi ce pierdere era pentru Matt, să stea îngropat în hârtii, în loc să-i propună să iasă împreună undeva.

Mai târziu, făcându-i patul lui Matt, i se păru că aude o mașină urcând spre vilă. Gândindu-se că era Arthur, care venea să-și vadă logodnica, trecu la patul din dormitorul ei. Abia când ajunse la parter, o voce cunoscută îi ajunse la urechi.

– Andy! exclamă ea.

El ieși din birou, împreună cu Matt.

– Liza, ce faci? Mă bucur să te văd din nou. Îi strânse mâna, cu simpatie.

– Bună, Andy, și eu mă bucur.

– Am cedat unui impuls, explică el. Era o dimineață atât de frumoasă – mult prea frumoasă, ca să mi-o petrec hoinărind prin

Londra, așa că mi-am zis: "Andy, de ce nu te duci să-i vezi pe cei doi prieteni ai tăi, să vezi dacă nu cumva li se face milă de un biet burlac, și-l însoțesc într-o plimbare cu barca pe râul Cam?"

– Ce idee minunată! Ochii Lizei străluciră de plăcere. Nu-i așa, Matt? Își îndreptă privirea spre soțul ei.

– Mi-e teamă că sunt prea ocupat pentru o plimbare ca asta. În plus, cum m-aș descurca oare cu un singur braț la...

– N-are nicio importanță brațul, bătrâne. Va fi plăcerea mea, să dau la vâsle.

Matt scutură încet din cap.

– Am de terminat un desen de mare dificultate. Se întoarse spre Liza. Nu există însă nici un motiv, să nu mergi tu cu Andy, dacă dorești.

Primul impuls fu să refuze. Îl plăcea pe Andy, dar nu dorea să-și petreacă ziua numai cu el, fără Matt. Dar, înainte să poată protesta, Andy spuse, cu o voce plină de încântare.

– Aș fi foarte bucuros s-o iau pe soția ta. Pregătind sandvișurile în bucătărie, Liza o auzi pe doamna Reeve exclamând:

– Tinerii nu mai sunt ca pe vremea mea. Soțul meu nu m-ar fi lăsat să-mi petrec o zi întreagă cu un alt bărbat.

Liza îi replică, zâmbind:

– Dar, doamnă Reeve, Andy este cel mai bun prieten al soțului meu. Se simți tentată să-și justifice acțiunea, mărturisindu-i că fusese ideea lui Matt, dar renunță.

– Cel mai bun prieten! Nu este întotdeauna bine să ai încredere în "cei mai buni prieteni". Și ei sunt oameni, ca toți ceilalți.

O oră mai târziu, rezemată de perna unei bărci, în timp ce Andy vâslea în susul apei, cuvintele pe care le respinsese recent, îi reveniră în minte, prin afirmația surprinzătoare a lui Andy.

– Ești atât de frumoasă în dimineața asta, Liza. Se opri o clipă din vâslit. Deși există o umbră de tristețe în ochii tăi.

– Prostii! Ea pufni în râs, vârându-și mâna în apa liniștită.

– Nu, vorbesc serios.

– Știi că tata mă aducea deseori la Cambridge, când eram mică? Obișnuia...

– Nu schimba subiectul, Liza. Ea îi simți privirea stăruitoare, forțându-se s-o evite. S-a întâmplat ceva? Ceva care să-ți producă aceasta tristețe?

– Nu, în niciun caz. Ce-ar putea fi?

– Nu știu, de asta sunt îngrijorat. Aș vrea să-ți fiu de ajutor.

– Este foarte drăguț din partea ta, dar n-ai de ce să-ți faci griji – sincer.

– Atunci, de ce nu te uiți în ochii mei?

Liza se forță să-i întâlnească privirea. De teamă ca nu cumva să-i citească în ochi durerea și umilința, cauzate de căsătoria nereușită și nefericită cu Matt, își lăsă capul spre spate, râzând zgomotos.

– Mai bine mi-ai spune de ce nu ești cu prietena ta, astăzi, în loc să...

– Pentru că n-am o prietenă. Nu una de suflet, oricum.

– Oh, Andy, îl necăji ea, sunt surprinsă că un tânăr chipeș...

– Fetele care-mi plac cu adevărat, întotdeauna se întâmplă să fie implicate într-o altă relație.

Se pare că le descopăr prea târziu.

– Într-o bună zi, îți vei găsi și tu fericirea, sunt convinsă. Sinceritatea lui o impresionă profund. Ea continuă încet. Unele lucruri se întâmplă foarte repede. Acum ești singur și, în momentul următor, se ivește cineva.

– Așa a fost cu tine și cu Matt? o întrebă el.

– Cam așa ceva. Își întoarse privirea de la el, incapabilă să continue, în fața evidentei lui admirații.

– Mereu m-am întrebat, unde v-ați cunoscut? Matt nu pare să frecventeze vreun loc unde ar putea întâlni o fată ca tine.

– Ne-am întâlnit în Londra, răspunse ea vag.

– Prin intermediul unor prieteni, nu?

Dădu afirmativ din cap, nedorind să rostească, nici măcar o minciună nevinovată.

– Aș dori să am și eu prieteni ca ăia, răpunse el, cu franchețe.

Era tentată să-i spună adevărul. Deși era condiționată de hotărârea luată de Matt, să nu afle cineva împrejurările în care s-au cunoscut și se mariajul lor de conveniență, era peste puterile ei să mai păstreze tăcerea.

– Mi-aș dori să pot întâlni și eu o fată drăguță. Zâmbi strengărește. N-ai cumva o soră geamănă?

– Mi-e teamă că nu.

– Păcat.

– Mi se pare că unele persoane apelează la calculatoarele unor agenții matrimoniale. Îi dădu ideea, fără convingere, ca și când tocmai îi trecuse prin minte. Încercă, în felul acesta, să-l încurajeze pe Andy să facă ceva similar, pentru a scăpa de singurătate, fără însă a aminti ce rol jucase agenția matrimonială în viața lui Matt.

Andy râse.

– Ăsta este un lucru premeditat, pe care numai bătrânul Matt l-ar fi făcut... dacă nu te întâlnea pe tine. Scutură din cap, vârând adânc vâslele în apă. Bănuiesc că sunt un sentimental. Eu mă voi baza pe sentimente, nu pe statistici, când va veni timpul să-mi aleg o soție.

Mâncară pe malul râului, undeva între Cambridge și Grantchester. Liza se simțea ușurată acum, căci Andy aduse vorba

despre universitățile din Cambridge. Spre încântarea ei, află că și el era interesat de istoria vechilor universități.

Aflând că ea nu citise anumite cărți despre Cambridge, pe care el le cumpărase, se oferi imediat.

– Ți le aduc eu, cu prima ocazie când vin la voi.

– Și eu o să le caut pe ale mele. Dar sunt mai vechi, rămase de la tatăl meu.

El rupse un smoc de iarbă, examinându-l cu atenție.

– Vorbește-mi de familia ta, Liza.

Îi povesti, mai întâi, despre tatăl ei – acum decedat – apoi despre mama ei, care se recăsătorise și plecase în Australia.

– Mai ai frați sau surori?

– Nu.

– Sărăcuța, spuse, în semn de simpatie. Eu am și una și alta. Fratele este profesor și sora secretară. Amândoi sunt căsătoriți acum, dar ne-am distrat de minune, cât am fost copii. Întotdeauna mi-a părut rău pentru copiii singuri la părinți.

– Pe mine nu m-a deranjat deloc. Liza zâmbi. Nu este chiar așa de rău, cum gândesc unii.

– Asta pentru că am impresia că toți "copiii singuri" cresc precum Matt. El a dus o viață destul de retrasă, știi asta. Părinții îl iubeau foarte mult și i-au oferit tot confortul material dar, fiind mult prea ocupați, nu aveau prea mult timp de petrecut cu el. Apoi, după moartea lor, a rămas în grija celei mai ciudate mătuși. Nu e de mirare că a devenit atât de studios și încrezător în sine.

Se înserase și se aflau în mașină, în drum spre casă, când numele lui Matt reveni în conversație.

– Bizar lucru, cu expediția asta, nu-i așa? spuse Andy.

– Bizar? repetă Liza, încruntată.

– Da, nu ți-a spus Matt? A fost anulată. Se pare că milionarul ăla canadian a contractat un virus ciudat, la câteva zile după ce au pornit la drum. A trebuit să-l aducă urgent înapoi la bază, pentru tratament și teste. Ca urmare, expediția a fost amânată pe timp nelimitat.

– N-am știut, răspunse ea încet.

– Probabil bătrânul Matt a uitat să-ți spună. Mie mi-a spus la telefon, săptămâna trecută.

Apropiindu-se de vilă, Liza îl zări pe Matt, prin fereastra deschisă, plimbându-se prin camera de zi.

– Am crezut că v-ați pierdut, îi întâmpină el. Unde naiba ați fost?

– Liniștește-te, bătrâne. Majoritatea zilei ne-am plimbat aiurea pe râu și pe mal. Mi-a luat mai mult decât credeam, să vâslesc înapoi la Cambridge, așa că am rămas acolo la ceai.

– Te-ai distrat? Matt se întoarse spre Liza.

– Excelent, într-adevăr. Nu putu să-și ascundă încântarea din voce și privire. Știai că informațiile lui Andy despre Cambridge sunt...

– Bei ceva... înainte de plecare? Matt i se adresă lui Andy.

– Mi-ar face plăcere, mulțumesc. Se lăsă într-un fotoliu și-și puse picior peste picior. Presupun că ai muncit, tot timpul ăsta, cât noi ne-am distrat.

Matt se încruntă, îndreptându-se spre o tavă pe care se aflau o sticlă și trei pahare, vizibil pregătite mai devreme.

– Te-aș invita să rămâi la cină, numai că doamna Reeve este plecată și...

– Oh, dar pot pregăti eu ceva, n-o să-mi ia mult timp, propuse Liza.

Matt auzise propunerea ei, era imposibil să n-o fi auzit. Totuși, îi întinse băutura lui Andy, spunându-i simplu:

– Să mai treci pe la noi, din când în când.

Când Matt se întoarse spre tavă, Andy îi făcu Lizei cu ochiul, parcă spunând: "Este în regulă, am înțeles".

Pe mutește, cu un zâmbet resemnat, ea îi confirmă mesajul, înroșindu-se ca focul când realiză că Matt surprinsese acea privire. Ridicându-se în picioare, Liza murmură un scurt "Mă scuzați" și ieși repede din cameră.

Așa cum îi promisese lui Andy mai devreme, era timpul să caute pentru el cărțile despre Cambridge, în ciuda comportării grosolane și neașteptate a lui Matt. Dar, când ajunse la parter, zece minute mai târziu, fu surprinsă să-i găsească pe amândoi pe alee. Andy avea privirea îndreptată spre vilă, așteptând-o să apară, iar Matt, plin de entuziasm, îi freca parbrizul mașinii.

– Ah, bine că ai venit! Andy se îndreptă spre Liza, privirea oprindu-se pe cărțile din mâna ei. Sunt pentru mine? Ea dădu afirmativ din cap. Ești foarte amabilă, Liza.

– Sper să-ți placă la fel de mult ca și mie.

– Sunt sigur. Ne-am distrat azi, nu?

– Da, așa este. Îți sunt recunoscătoare.

– A fost plăcerea mea. Eu...

– Atunci, pe curând, Andy. Matt ținea portiera deschisă.

– E în regulă, bătrâne, e în regulă, m-am prins, spuse el râzând. Știu că ești nerăbdător să rămâi singur cu încântătoarea ta soție – și nu te condamn. Dar sunt vechiul tău prieten și nu trebuia să-ți petreci toată ziua singur aici, îngropat în hârtii. Se așeză la volan și porni motorul. Voi reveni curând. Îi aruncă o ultimă privire Lizei. Atunci, o să-ți aduc și cărțile mele despre Cambridge.

– Îți place Andy, nu? Întrebarea, seacă, veni ca un trăsnet, luând-o prin surprindere.

– Chiar... chiar îmi place, da, recunoscu ea simplu.

– Îți place să discuți cu el? Să fii cu el? insistă Matt.

– Amândoi îndrăgim orașul Cambridge, admise ea.

– Ah, Cambridge. Iubitul tău Cambridge, spuse, aproape în bătaie de joc. Responsabil de atâtea lucruri, chiar și de acceptul tău de a te... Se opri.

Liza nu-i înțelese atitudinea. Era gelos? În niciun caz. Unde nu este iubire, cum poate exista un asemenea sentiment?

– Andy se simte foarte singur – în sufletul lui.

Brusc, Matt se ridică în picioare și, ducându-se la măsuța pe care încă se mai afla sticla cu vin, își turnă un pahar.

– Știu asta, spuse el, golind paharul din câteva înghițituri. Luă sticla din nou și-și mai umplu unul. Știu asta, repetă el.

Liza porni spre ușă.

– Unde te duci? întrebă el.

– În camera mea. Sunt obosită. Aerul de la...

– Și eu sunt obosit. Obosit până în străfundurile mele. Izbucni într-un râs strident. Numai că nu mi-e somn. Matt fu la ușă înaintea ei, blocându-i ieșirea.

– Stai aici, să vorbești cu mine.

– De... despre ce? se bâlbâi ea. Ăsta nu era Matt, pe care-l cunoștea ea. Nu era bărbatul cu care se căsătorise.

– Are importanță?

Liza îi simți pe obraz, răsuflarea caldă, cu un ușor iz de alcool. Deci, asta era! Vinul era cel care vorbea. El dăduse naștere acestui bărbat străin, fără rețineri și relaxat. De obicei, Matt era un bărbat cumpătat. Două, trei pahare de vin, nu puteau produce o astfel de schimbare la el...

El îi flutură în față un deget amenințător, privind-o cu niște ochi ciudat de strălucitori.

– Nu mă da deoparte, Liza.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu? Vocea îi era batjocoritoare. Probabil, ar trebui să-ți explic. Aplecându-se ușor, o prinse cu brutalitate, cu brațul sănătos, sărutând-o cu forța, pe buze. Întotdeauna, faptele vorbesc, ești de acord?

Într-un moment de panică, încercă să-l respingă, dar el o sprijini de ușă și o sărută din nou. Ești a mea. Ești soția mea, fie că-ți place, sau nu. Îmi aparții. Vocea îi era dură. Disprețuiește-mă, dacă vrei, urăște-mă, dacă trebuie, dar suntem legați unul de celălalt, legal și moral.

– N-am spus niciodată că te urăsc, Matt. Nici măcar...

Camera începu să se învârtească în jurul ei, când Matt o lipi strâns de trupul lui. Nu se putea lupta cu el, era prea puternic, prea hotărât. Atunci, în ultimul moment, când era pe cale să capituleze, el îi dădu drumul. Cu răsuflarea întretăiată, spuse:

– Dacă nu aveam brațul în ghips, să nu-ți închipui că scăpai așa ușor!

– Matt... Liza își mușcă buzele, nervoasă. Cred că a venit momentul să discutăm.

– Uneori, am impresia că nu mai terminăm. Se pare că n-o să ajungem la vreun rezultat. Scutură din cap, cu tristețe. Gata cu discuțiile. Să trecem la fapte.

– Atunci, mă duc în camera mea. Noapte bună, Matt.

Când ajunse la capătul scării, el ieși în hol.

– Ești o femeie foarte frumoasă și râvnită, Liza. Dacă aș veni la ușa ta, aș găsi-o încuiată pentru mine?

O ironiza, sau i se părea? Se întoarse, cu inima bătându-i cu putere.

– Știi foarte bine că nu există nicio cheie. În plus... Se opri, copleșită de evidenta dorință din privirea lui. Ești soțul meu, până la urmă.

– Da, sunt soțul tău. Cum el se întoarse brusc spre camera de zi, reuși să-i prindă ultimele cuvinte, rostite în șoaptă. Era mult mai bine să fi fost iubitul tău.

Oare avea de gând să vină la ea, așa cum insinuase? se întrebă Liza. Iubindu-l așa cum cum îl iubea, gândul o tulbură atât de profund, încât nu fu în stare să adoarmă. Abia către ora trei căzu într-un somn adânc, în care se visă în vremea când era singură, și David încă o iubea. Dimineață, trezindu-se la realitate, fu ușurată să realizeze că nu fusese decât un vis.

Nu-l văzu pe Matt la micul dejun. Se părea că o evita, ceea ce i se păru ciudat, după entuziasmul pe care și-l manifestase seara trecută. Chiar și când îi duse cafeaua în birou, el refuză să-i întâlnească privirea. Îi mulțumi scurt, îndreptându-și atenția spre desenele lui complicate.

Puțin mai târziu, curățind trandafirii de uscături, zări furgoneta lui Arthur Burgess în fața porții și se grăbi spre el.

– Mă bucur că v-am prins aici. Cred că o să vă placă ce este aici. Îi puse în brațe un coș mare, cu capac.

– Ce este asta, Arthur? El rânji.

– O mică atenție de la mine, pentru că ați fost așa amabilă să-mi cumpărați cadoul pentru Edith. Răsucindu-se pe călcâie, porni înapoi spre furgonetă. Spuneți-i lui Edith că ne vedem diseară, nu pot să mai stau acum, mă grăbesc să iau niște materiale de la gară.

Ducând coșul în bucătărie, îl puse pe masă și-l deschise. O pereche de ochi verzi, strălucitori, pe o față păroasă, neagră ca tăciunele, o priveau cercetător.

– Un pisoi, spuse Liza, cu voce tare, ridicându-l. Ce dulce e!

– Ce ai acolo? Nu cumva unul dintre pisoii lui Arthur?

– Oh, Edith, nu-i așa că e drăgălaș?

Intrând în bucătărie, doamna Reeve aruncă pisoiului o privire indiferentă.

– Bănuiam că asta punea la cale Arthur, ieri când am fost la el. Mă tot întreba, care este cel mai frumos. Mipsy, pisica lui, tocmai a fătat opt.

– Nu-ți plac pisicile, doamnă Reeve?

– Nu am nimic împotriva lor, am avut și eu una. Însă, ca majoritatea animalelor, îți influențează viața. Să nu crezi, că nu sunt de acord cu asta. Pisica mea a fost o mare consolare pentru mine, după moartea soțului meu. Dar la tine... la tine este altceva.

– Altceva? Cum adică?

– După mine, tu ar trebui să te gândești la un copil, nu la un pisoi.

Liza își simți obrajii încinși.

– Știu și eu... spuse încet

– Ei bine, eu știu. O femeie frumoasă, agreabilă și sănătoasă ca tine și un bărbat inteligent și chipeș ca Matt, nu se poate să nu aibă un copil minunat!

Pentru a-și ascunde stânjeneala, Liza își lăsă capul în jos și începu să mângâie pisoiul pe gât.

– Lui Matt îi place? Doamna Reeve turnă puțin lapte într-o farfurioară.

– Nu... nu știu. Nu l-a văzut încă.

Reacția lui Matt la vederea pisoiului, când Liza i-l duse în birou, nu fu una încurajatoare, acesta reușind cu greu să-și reprime o grimasă.

– Uite ce mi-a dat... ne-a dat Arthur.

– Ce l-a apucat, să facă asta?

– Are opt. De ce? Nu-ți place?

– Prefer câinii.

– Oh. Noutatea o dezamăgi. N-am știut.

– Păstrează-l, dacă vrei. Tot ce te rog, este să nu-l lași în biroul meu. Știi cât de mult le place pisicilor să se cațere peste tot.

– Bine, Matt. El se intoarse repede la hârtiile lui. Părea ușor jenat, Liza intuind că era rezultatul episodului din seara trecută.

Pisoiul începu să toarcă și Matt își ridică privirea.

– Ce nume ai de gând să-i dai? murmură, amabil.

– Nu știu, nu m-am gândit încă.

– E ca un ghemotoc. El îl atinse cu degetul arătător.

– Asta este! Ce idee grozavă. Îi voi spune Ghemotoc!

– Dacă este un "el", spuse Matt, foarte serios.

– Arthur așa a a zis.

– E în ordine, atunci.

Trecu o săptămână – cea mai armonioasă și lipsită de neînțelegeri perioadă de când erau împreună, după părerea Lizei. Era adevărat, nu se vedea prea des cu Matt, el continuând să-și petreacă zilele închis în biroul lui. De obicei mâncau seara, în jurul orei șase și jumătate, după care o lua la o plimbare în sat și înapoi, pentru mișcare, spunea el. Adesea, când se întorceau, era trecut de zece, rămânându-le foarte puțin timp să stea împreună.

În toată acea perioadă, nici măcar o dată, el nu făcu vreo aluzie la seara când o uimise cu acea probă de afecțiune pentru ea, contrară firii lui. Judecând după indiferența pe care o afișa acum, seara aceea nu existase vreodată. Oare chiar rostise acele cuvinte încărcate de dorință: "Ușa va fi închisă pentru mine?"

Din când în când, îl surprindea privind-o pe furiș, cum se juca pe covor cu Ghemotoc. Uneori, alergând după mingea de ping-pong, Ghemotoc sfârșea agățându-se de pantalonii lui Matt. În tăcere, el îi desprindea ghearele și i-l dădea Lizei, fiind întotdeauna foarte atent ca mâinile să nu li se atingă.

Odată, Ghemotoc reuși să se cațere în vârful perdelei din camera de zi. In momentul acela, Matt se afla în biroul lui. Niciodată Liza nu-l deranjase în timpul lucrului, dar văzând pisoiul atârnând acolo sus, se sperie atât de tare, încât se duse la el imediat, implorându-l s-o ajute să-l salveze pe Ghemotoc.

În mod ciudat, el nu se supără că-l deranjase și luă pisoiul de sus, cu un zâmbet jucăuș, fluturându-i pe buze.

– Pisoiul ăsta este un adevărat alpinist. Nu trebuie să te alarmezi. Sunt convins că nu se va urca undeva, de unde să nu mai poată coborî.

Trecu o altă săptămână, foarte asemănătoare cu cea dinainte. Doamna Reeve își petrecea tot mai puțin timp la vilă, căci nunta era foarte aproape. Sâmbăta următoare urma să se cunune cu Arthur la biserica din sat – o ceremonie simplă, urmată de o mică petrecere acasă la Arthur, unde erau invitați și Liza cu Matt.

Dimineața, înainte de nuntă, sosi un colet pentru Liza. Ghici imediat ce conținea și de la cine venea.

– Ăsta nu e scrisul lui Andy? întrebă Matt din spatele ei, când aceasta intră cu pachetul în camera de zi.

Ea dădu afirmativ din cap, dusă pe gânduri.

– Cred că sunt cărțile despre Cambridge pe care a promis că mi le trimite, răspunse Liza, dorindu-și ca el să n-o mai privească cu atâta insistență.

Erau opt cărți înăuntru, dar nu avea timp să le răsfoiască acum.

Trebuia să se spele pe cap și să fie în sat într-o jumătate de oră, la pregătirile pentru nunta doamnei Reeve. Începând să le așeze pe rafturile bibliotecii, din una dintre ele căzu o scrisoare. Se aplecă s-o ridice, dar Matt i-o luă înainte.

"Draga mea Liza" citi el cu voce tare, apoi i-o întinse repede Lizei.

– Scuză-mă, a fost greșeala mea. Credeam că este adresată amândurora.

– N-are importanță. Te rog, citește-o. Sunt sigură că Andy a scris-o pentru amândoi.

– Nu mă interesează, spuse răspicat și ieși din încăpere, trântind ușa în urma lui.

Dar, poate că Matt știe ceva, decise Liza, citind ce-i scrisese Andy. "Îmi cer scuse că am trimis cărțile așa târziu. Intenționam să ți le aduc, dar având în vedere că ultima mea vizită l-a făcut gelos pe Matt, am hotărât să aștept să se calmeze spiritele, înainte de a mă aventura din nou la Maple Cottage. Totuși, gândindu-mă mai bine, aș veni acolo, numai să mă asigur că Matt este suficient de atent și iubitor cu tine. Pe zi ce trece, sunt tot mai convins că el nu înțelege ce noroc a avut să întâlnească pe cineva ca tine.

" Sper că ești bine, Liza, și că brațul lui Matt este aproape vindecat. Când îi scoate ghipsul? S-a hotărât ce face cu expediția? Se vede că bogătașul ăla canadian are o impresie excelentă despre Matt, dacă i-a oferit o a doua șansă. Totuși, cum poate Matt să se gândească să te părăsească doi ani – nu-mi pot imagina. Trebuie să fie nebun s-o facă. Îmi pare rău că sunt atât de direct, dar adevărul este că sunt aproape îndrăgostit de tine. Matt este cel mai bun prieten al meu și eu sunt un ticălos, făcând astfel de declarații. Dar totul este permis în dragoste și în război, și dacă el nu te vrea – eu te vreau. Pe curând, Andy."

Era foarte ciudat că nu dezvăluirile lui Andy erau cele care la început o surprinseră, apoi o făcură să se simtă jenată, ci faptul că el își dăduse seama că lucrurile între ea și Matt nu mergeau așa cum ar fi trebuit.

Dacă Matt reușise să păstreze secretul mariajului lor formal față de doamna Reeve, era o ironie ca Andy să suspecteze că ceva nu era în regulă, după numai două vizite. Liza se îndoia totuși în privința geloziei. Aici, Andy se înșela. Matt, pur și simplu nu era capabil să fie gelos. În plus, își spuse ea, nu pentru prima dată, "unde nu există iubire, nu poate exista gelozie".

Noutatea, privind expediția, pe care o aflase de la Andy, o supără. La ultima vizită, îi spusese că expediția fusese abandonată, din cauza îmbolnăvirii milionarului canadian. Acum, din ce îi scria, se părea că expediția își relua cursul, lui Matt oferindu-i-se slujba inițială de lider al acesteia. Totuși, el nu-i spusese nimic.

Liza îl surprinse pe Matt în bucătărie, hrănindu-l pe Ghemotoc cu bucățele de ficat rămase de la masa de prânz.

– Este un ghemotoc foarte isteț, observă el, ridicându-se în picioare, oarecum jenat.

– Aș dori să stăm de vorbă, Matt, începu Liza.

– Spune.

– Nu aici.

– De ce nu?

Ea avu impresia că știa care era subiectul și voia să-l evite. Spuse, resemnată:

– Foarte bine, dacă insiști. Este vorba despre expediție. Am înțeles de la Andy că ți s-a oferit din nou s-o conduci.

– Așa este, recunoscu el.

– N-ai pomenit nimic despre asta, îi reproșă ea.

– Nu.

Calmul lui o deranjă.

– Ai de gând să accepți?

– Depinde.

– De ce anume? De ce trebuia să-i scoată cuvintele cu forța? Fără îndoială, ca soție, avea dreptul să...

– De data exactă când milionarul ăsta dorește să repornească expediția. Brațul meu este aproape vindecat, dar...

– Dar, am înțeles că așteaptă după tine.

– Cine ți-a spus asta? întrebă, pe un ton amenințător.

– Andy a pomenit în...

– Crezi ce spune Andy! Și mai e problema cu Marcus Brettle și asocierea cu el.

Liza își spuse cu amărăciune: "Orice s-ar întâmpla, se pare că n-am nicio șansă". Ori e Marcus Brettle – și Daphne – ori doi ani în America de Sud.

Capitolul 11

Cununia lui Edith Reeve cu Arthur Burgess avu loc într-o zi însorită de august. Stând alături de Matt, în micuța biserică din sat, Liza simți punându-i-se un nod în gât. Doamne, dacă între ea și Matt ar fi existat, măcar o fracțiune din iubirea pe care acești doi oameni, care nu mai erau de mult tineri, o aveau unul pentru celălalt!

În timp ce cuplul își rostea jurămintele de căsătorie, gândul i se întoarse în urmă, spre propria-i nuntă. I se păruse atunci o idee realistă, să se mărite cu Matt, știind că se vor despărți într-o săptămână. Cine putea să prevadă ce va urma? Că ea va fi aceea care va spulbera planurile, pe care el și le făcuse cu atâta grijă. Dacă ar fi știut, s-ar mai fi măritat cu el? Nu avea nicio îndoială în privința sentimentelor lui. Se căsătorise cu ea numai pentru a îndeplini o clauză din contract. Orga începu să cânte și ea se întoarse spre Matt, dar privirea lui era fixată spre amvon.

Ieșind din biserică, orbită pe moment de strălucirea soarelui și de lacrimile nevărsate, se împiedică în portal. Matt, părând să realizeze abia acum că nu era singur, întinse mâna, sprijinind-o.

– Ușurel! o sfătui el.

Plecaseră la nuntă cu un taxi. Mai târziu, plecând de la Arthur, Matt propuse:

– E o seară superbă. Hai să mergem înapoi pe jos.

La jumătatea drumului, ea se împiedică din nou.

– Scuză-mă, Liza. Trebuia să mă fi gândit că pantofii de nuntă nu sunt pentru plimbare. Vocea îi sună plină de solicitudine.

– Este în regulă. Sunt chiar confortabili. Numai că...

– Nu este întotdeauna ușor să ții pasul cu mine, nu? În mai multe privințe, adăugă el, semnificativ. Problema este că eu sunt mereu cu un pas înainte. Dar, sunt așa cum sunt. Exact așa cum tu ești așa cum ești.

Un licăr de speranță pentru mariajul lor, se ivi la orizont. Din spusele lui, în mod evident era pe cale să accepte diferențele dintre ei. Adevărat, bariera incompatibilității lor nu putea fi dărâmată dintr-o dată, dar cu timpul...

– Cum o să-ți fie, singură cu mine – fără doamna Reeve? întrebă Matt, în timp ce intrau pe poarta vilei.

Ea zâmbi.

– Mă bucur pentru doamna Reeve, că...

– Ăsta nu e răspunsul la întrebarea mea.

– Cred că mă voi obișnui.

– Acum, putem să ne extindem. Se uită la ea cum își punea pălăria pe masa din hol. Hai să intrăm aici, spuse el, conducând-o în biroul lui. M-am gândit să transformăm camera doamnei Reeve, într-un birou pentru mine, dacă voi reuși să prelungesc firul de telefon până sus. Atunci, asta va deveni sufragerie, așa cum a fost inițial. Ce părere ai? Oricum, ne mai rămâne o cameră de oaspeți sus. Făcu o pauză. Despre noi, Liza? Am dreptate, dacă spun că vrei să folosim în continuare două dormitoare?

Întrebarea era atât de explicită, încât o luă amețeala. Aproape că nu mai putea să se concentreze. Atitudinea lui față de ea, de când o sărutase cu forța, fusese cea a unui străin politicos, a unui prieten amabil, cel mult. Acum, din senin, se întoarse unde rămăsese atunci.

– Nu este ușor să fii răbdător, spuse el, cu o voce groasă.

Liza nu știa cum ajunseseră în acest punct – punctul în care el părea să accepte că era doar o chestiune de timp, până ce mariajul lor va deveni unul normal.

– Dragă Liza... Erau la un pas de a face un nou târg minunat. Ea simți instinctiv. Se vedea în ochii lui. Apoi, brusc, sună telefonul. Matt fu înapoi, înainte ca ea să realizeze că plecase. Era Daphne, spuse el scurt.

– Daphne! Cuvântul i se opri în gât.

– E în drum spre vilă.

– Vrei să spui, acum? Nu-i venea să creadă. Doar cu o clipă mai devreme, fericirea părea atât de aproape.

Dădu afirmativ din cap, ochii umplându-i-se de viață.

– Și, ce crezi? Tatăl ei mi-a oferit, în cele din urmă, parteneriatul. Nu este minunat?

– Adică, fără să contribui cu vreun ban la asta?

– Exact.

– De ce trebuie să vină Daphne aici, și nu tatăl ei?

– Marcus Brettle este mereu ocupat. Pe lângă asta, Daphne mi-a spus că i-a oferit și ei o funcție în conducere, deci, se pare că pe viitor va fi angajată activ în...

Ea nu mai auzi restul cuvintelor lui Matt. Singura ei consolare era că n-o mințise, la urma urmei. Căci, în ultimul timp, începuse să se îndoiască de motivele pentru care el o voia pe Daphne la vilă. Deși se înșelase, și un parteneriat fusese oferit, totuși, se părea că ea avea

să piardă. Dacă nu-l pierduse pe Matt în expediția din America de Sud, mai mult ca sigur îl va pierde acum, în fața atrăgătoarei Daphne – oricând disponibilă.

– Va sta mult? se trezi Liza întrebând.

– Până la sfârșitul săptămânii, cel puțin.

– Înțeleg. O cuprinse dezamăgirea.

Matt trebuie că simțise, căci se scuză imediat.

– Îmi pare rău, că va trebui să faci o muncă în plus, dar vom mânca la restaurant, cât mai des posibil.

– Nu e vorba de muncă, protestă ea.

– Atunci, de ce te-ai schimbat la față?

– Daphne apare întotdeauna când te aștepți mai puțin, și mie...

– Ție nu-ți place Daphne, nu? Vocea îi era plină de reproș.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia. A spus-o tonul vocii tale. Doar pentru că nu aveți aceleași interese. Pentru că tu ești îndrăgostită de Cambridge și de istoria lui, și de viața la țară, și ea este o fată căreia îi place să trăiască în oraș.

– N-are nicio legătură cu Cambridge, sau cu interesele mele.

– Atunci, cu ce?

Se certau ca oricare alt cuplu de tineri căsătoriți și nu știa de ce – sau de ce părea el atât de supărat.

– Este înfumurată și egoistă. Nu se gândește decât la ea și... la tine, îi aruncă Liza. Iartă-mă, Matt, dar asta este părerea mea.

Se auzi zgomotul unei mașini pe alee.

– Vorbim despre asta mai târziu, murmură Matt, printre dinți.

"Trebuie să fiu o bună actriță", își spuse Liza, în timp ce o conducea pe Daphne spre vechea ei cameră, făcând conversație și încercând să pară amabilă.

– Sper că patul ăsta este complet uscat și aerisit, spuse aceasta bosumflată, îndreptându-se spre pat și punând mâna pe el. Nu înțeleg de ce nu-mi dai camera cealaltă. Trase aer pe nas. E o atmosferă înăbușitoare aici. Putem să mai deschidem niște ferestre?

– Dacă aș fi aflat mai devreme că vii, aș fi...

– Imediat ce Matt se va instala la firma tatălui meu, voi avea grijă să vândă închisoarea asta și să cumpere un apartament modern în oraș. Își mângâie părul aranjat impecabil. Tata m-a numit oficial în consiliul director. Vor fi ședințe interminabile și va trebui să mă întâlnesc cu Matt foarte des. N-aș suporta să fac drumul până aici, de fiecare dată.

Judecând după ceea ce spunea Daphne, Lizei îi fu clar că Matt se decisese deja să accepte asocierea. Se întrebă când luase decizia finala, de a refuza să plece în expediție. Se simți jignită profund și umilită, la gândul că el nu se îngrijise să-i spună, lăsând-o să afle din discuția cu o altă femeie.

Matt era la telefon, rezervând o masă pentru cină, când Liza coborî la parter, după ce o instalase pe Daphne. Toată bucuria produsă de nunta doamnei Reeve dispăruse complet. Trecu prin camera de zi, apoi ieși în grădină.

Stătea pe o bancă lângă orhidee, când auzi vocea lui Matt.

– Aici erai! Te-am căutat peste tot. Nu vii?

– Unde?

– Afară, la cină, desigur. Doar m-ai auzit vorbind la telefon.

Rănită de indiferența lui, spuse repede:

– Și să stau între un bărbat care are un calculator în loc de inimă, și o femeie fatală? Nu, mulțumesc!

– Cum dorești. Privirea lui era enigmatică. Înțelegi, desigur, că eu trebuie să mă duc.

– Normal. Încercă să-și rețină sarcasmul din voce, dar nu reuși.

– Nu vom întârzia... prea mult. Pentru un moment, păru să se confrunte, în sufletul lui, cu o problemă imensă. Când mă întorc, trebuie să stăm de vorbă, noi doi. Este absolut necesar. Situația a devenit imposibilă. Își lăsă privirea în jos. Cred că ți-e la fel de limpede ca și mie, că am ajuns la un punct... El ezită.

– Pe care nu-l putem depăși, continuă ea cu tristețe, în locul lui.

– Liza, eu... De după colțul vilei, apăru o siluetă elegantă, într-un costum-pantalon alb, pantofi roșii și o pălărie asortată.

– Dragă, nu vii? se auzi vocea iritată a lui Daphne.

– Ba da, imediat. Fără să arunce o privire înapoi, Matt ieși din grădină.

Pentru Liza fu mai mult decât o tortură fizică s-o vadă pe Daphne luându-l posesiv de braț pe soțul ei, zâmbindu-i seducător – tortură pe care n-o mai putea suporta. În plus, nu-i spusese Matt că mariajul lor se terminase? "Am ajuns la un punct pe care nu-l putem depăși".

Auzind mașina lui Daphne plecând, se ridică în picioare și porni agale spre vilă.

Liniștea din casă era aproape de nesuportat, amintindu-i că, numai cu puțin timp în urmă, ea și Matt deveniseră foarte apropiați. El îi spusese chiar "dragă". Pasiunea din voce și dorința din ochii lui, categoric, fuseseră sincere. Dar ce însemnaseră? În niciun caz dragostea pe care, în mod greșit, și-o imaginase ea. Evenimentele petrecute imediat după apariția lui Daphne, dovediseră, fără dubiu, că ceea ce simțea el pentru Liza era, nimic mai mult, decât atracție fizică. La urma urmei, ea era tânără și atrăgătoare.

Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi plecat cu Daphne la cină. Ar fi insistat, indiferent că-l făcuse un "calculator" și pe Daphne o "femeie fatală". I-ar fi înțeles izbucnirea de moment.

Liza se întrebă de ce nu se căsătorise cu Daphne, de la bun început. Poate că ei nu-i surâsese ideea de a rămâne singură doi ani. Totuși, dacă se însura cu ea, nu mai era nevoit să plece în expediție, pentru a face rost de bani. În calitate de socru, mai mult ca sigur, Marcus Brettle l-ar fi luat imediat la firmă, ca asociat cu drepturi depline.

Întrebarea nu-i dădea pace. Poate că Matt, fiind un perfecționist, considerase că Daphne nu era chiar soția potrivită pentru el – nu sută la sută, cum îi garantase calculatorul.

Bietul Matt! Era o adevărată ironie, ca un calculator să aleagă o persoană atât de nepotrivită pentru el.

Dar nimeni nu putea învinui calculatorul, acesta nu făcuse decât să prelucreze niște date. Problema era Phyl, care completase formularul, răspunzând la niște întrebări de natură strict personală, la care numai persoana direct implicată putea răpunde. Însă Phyl acționase din dorința de a ajuta.

Până la urmă, nimeni n-o forțase să se întâlnească cu străinul care-i telefonase, nimeni nu o forțase să iasă cu el, să se mărite cu el. Trebuia să-și fi dat seama de la început cât de diferiți erau. Poate ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost în starea deplorabilă în care o adusese David.

Cea mai mare greșeală însă o făcuse după căsătoria lor. Realizând cât de important era pentru Matt ca ei să se potrivească din punct de vedere științific, ar fi trebuit să-i povestească episodul cu Phyl, în loc să aștepte ca el singur să descopere adevărul.

Nu era de mirare că nu avusese succes în a transforma mariajul lor de conveniență, într-unul normal. Matt nu mai avusese încredere în ea, după aceea, și nu era de condamnat. Era firesc ca, în condițiile astea, să fie tot mai receptiv la avansurile ostentative ale lui Daphne.

Oh, fuseseră momente când, împotriva voinței lui, ea reușise să-i trezească interesul, să-l facă s-o dorească, dar chiar și un bărbat al viitorului, ca Matt, era uman uneori.

"Trebuie să-l părăsesc" spuse cu voce tare.

"Trebuie să-l părăsesc pe Matt, și să învăț să trăiesc singură, din nou" repetă, ca și când voia să se convingă pe sine că, într-adevăr, credea ce spunea.

Oricum, tot aici se ajungea, era doar o chestiune de timp, până că ea sau Matt s-o spună primul. Înainte de a pleca la cină cu Daphne, el fusese foarte clar. Ajunseseră într-un impas și trebuia luată o hotărâre.

Ei bine, ea va fi cea care o va lua. În plus, n-ar mai putea suporta să se confrunte cu dureroasa lui nepăsare.

Nu vor mai exista nici scandaluri, nici stări de tensiune. Ea nu-l va mai pune în situații jenante în fața doamnei Reeve, care acum era în siguranță, în casa și în inima lui Arthur. Treburile gospodărești nu urmau să fie o problemă, existau destule persoane disponibile în sat. Și dacă se va plictisi la vilă, exista Daphne, oricând dispusă să-l ducă la Londra.

Câtevacuvinte fără sens îi răsunară în minte: "De ce să renunți și să fugi? Nu faci altceva decât să pierzi".

Era foarte adevărat.

Dar chiar dacă rămânea, tot îl pierdea.

Trebuia să plece acum, ori niciodată. Aruncând o ultimă privire vilei pe care o iubea atât de mult, urcă repede în camera ei și începu să-și împacheteze lucrurile într-o valiză. Va trimite mai târziu după restul, când se va stabili undeva.

În seara asta va pleca la Londra. Oricât de mult îi plăcea Cambridge, era mult prea aproape de Matt.

După ce umplu valiza, o luă la parter și sună în sat după un taxi. Nu era niciunul disponibil, până într-o jumătate de oră. Ca să-și omoare timpul, se învârti prin casă, trezindu-se în biroul lui Matt. Pentru o clipă, o cuprinse nostalgia când îi reveni în minte cât de des îl văzuse acolo, aplecat peste hârtiile lui dar, scuturând din cap, pentru a-și alunga amintirile, scoase verigheta de pe deget și o puse pe un teanc de hârtii.

Nu va lua nimic din ce primisese de la el. Nimic. Îl iubea prea mult ca să poată suporta vreo amintire despre el, în viitorul sumbru care o aștepta.

Era trecut de opt și era nerăbdătoare să vină taxiul și s-o ducă departe. Atunci își aminti de Ghemotoc. Cum putuse să uite de el? Nu-l putea lăsa acolo.

Nu-l va lăsa. Era al ei. Arthur i-l dăduse ei. În plus, iubea ghemotovul ăla păros și zburdalnic, mai mult ca...

Îl strigă prin casă însă, în mod ciudat, acesta nu apăru. Nu era nici sus. Ieși în grădină și începu să-l strige.

– Ghemotoc! Ghemotoc! Unde ești?

Ajunse la capătul grădinii, aproape de orhidee, când auzi un jalnic "miau", de undeva de deasupra ei. Scrutând cu privirea cel mai apropiat copac, zări printre frunze o pereche de ochi strălucitori privind în jos.

– Ghemotoc! Ce faci acolo? Coboară imediat!

Ghemotoc se afla în vârful unei crengi dintr-un măr foarte bătrân. Ducându-se lângă el, Liza întinse mâna.

– Hai! Dar, Ghemotoc nu făcu altceva decât să se retragă și mai mult.

Începu s-o cuprindă panica. Trebuia să-l coboare de acolo. Taxiul putea veni în orice moment și ea nu găsise un coș pentru el.

– Ghemotoc! Ghemotoc! strigă ea. Probabil, micuța creatură era speriată, mult prea speriată ca să coboare. Disperată, se uită în jurul ei după ceva, orice, de pe care să sară până la el, dar nu găsi nimic. Singura soluție era să se cațere în copac. În fond, nu era prea înalt și crengile păreau destul de solide.

Nu fu prea greu să-și găsească un punct de sprijin pe trunchiul copacului, chiar dacă își rupse ciorapul și se zgârie. Era de așteptat. Nici următoarele mișcări care o ajutară să ajungă pe prima creangă, nu fură foarte dificil de făcut. Oprindu-se să se odihnească, strigă din nou.

– Ghemotoc! Haide, Ghemotoc!

Cei doi ochi strălucitori o fixau cu privirea. "Miau!" Plânsetul pisoiului sună jalnic.

Ajungând pe creanga următoare, se auzi o pocnitură puternică și brusc, scoase un țipăt de spaimă, când realiză că nu mai era nimic sub picioarele ei.

– Ajutor! Ajutor! strigă ea, încercând în zadar să se țină strâns de trunchiul copacului.

Dar mâinile, dureroase, îi alunecară încet.

Când își reveni, Liza era întinsă pe pat – propriul ei pat, în propria ei cameră. Deschizând încet ochii, se întrebă cu surprindere de ce era întuneric afară și de ce stele străluceau prin perdea.

Lumina slabă a veiozei pe noptieră arunca pete de umbră prin cameră și pe figura ce stătea la piciorul patului. Reușind singură să se ridice și să se sprijine de pernă, figura se apropie, așezându-se lângă ea.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, că ți-ai recăpătat cunoștința!

– Matt! Trupul o durea, din cap până-n vârful picioarelor și, spre uimirea ei, avea ambele mâini bandajate. Ce s-a întâmplat cu mine?

– Nu-ți amintești? Vocea îi era aspră.

Atunci, lent, ca un mozaic, o imagine începu să capete formă în fața ochilor ei.

– Ghemotoc, spuse ea încet. Nu voia – nu putea – să coboare din măr.

– Și ai hotărât să te cațeri să-l iei?

– Da. Își simțea capul ciudat. Punându-și mâna bandajată pe el, fu surprinsă să găsească și acolo un bandaj.

– Trebuie să stai liniștită. Te-ai lovit la cap și ai și o tăietură urâtă. Doctorul tocmai a plecat.

Voia să te interneze, dar m-am opus, atâta timp cât nu este absolut necesar, spuse el calm.

– De ce să fie nevoie de spitalizare, pentru o simplă căzătură dintr-un copac? Își fixă privirea pe fața lui. Și de ce vorbești în șoaptă? Nu sunt pe moarte.

– Oh, Liza, chiar trebuie să faci o glumă din asta?

– S-a întâmplat ceva, Matt?

– Stai întinsă aici, cu amândouă mâinile bandajate, ca să nu mai spun de vânătăile de pe corp, după o căzătură care ar fi putut să te ucidă, sau să te mutileze pe viață, și mă întrebi dacă s-a întâmplat ceva?

– Cine... cine m-a găsit?

– Șoferul de taxi. Făcu o pauză amenințătoare. Cel pe care l-ai sunat să vină să te ia.

– Înțeleg. Liza nu știu ce să mai spună.

– Este tot ce ai să-mi spui? În lumina strălucitoare a veiozei, fața lui era o reală imagine a suferinței. Mă părăseai, nu-i așa? De ce?

– Chiar are importanță? Își întoarse fața de la el. Unde este Daphne? N-ați fost...

– Daphne este în drum spre Londra.

– Credeam că o să rămână aici,

– Asta intenționa inițial, da. Numai că am avut o discuție după cină și, ca urmare, a hotărât pe loc să se întoarcă la Londra. M-a lăsat acolo și a trebuit să chem un taxi. Slavă Domnului că nu m-am oprit la o cafea sau undeva, că cine știe ce se mai întâmpla aici în lipsa mea.

– Matt, vreau să știu unde este Ghemotoc. E bine?

– La naiba, cu Ghemotoc! spuse el cu vehemență.

– Matt...

– Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Și mie mi-e drag micuțul ăla, chiar dacă ți-a făcut, ce ți-a făcut.

– Dar unde e? Sper că, după toate eforturile mele, n-a pățit ceva, nu?

Matt spuse, cu o voce resemnată:

– Când l-am văzut ultima dată, după plecarea doctorului, era în bucătărie, lingând smântână dintr-un castron imens. Arăta într-o formă remarcabilă – cu mult mai bine ca tine.

– Este o ușurare, oricum. Liza simțea că se putea relaxa acum.

– Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă el.

– Ce altceva ar mai fi? Surpriza o făcu să se întoarcă spre el.

– Te faci că nu înțelegi? Matt se ridică, îndreptându-se spre măsuța ei de toaletă.

Unde sunt periile tale? Unde sunt fardurile tale?

– Știi unde sunt, Matt replică ea calm.

– Da, știu. Sunt în valiza din hol. Acum, presupun că o să-mi spui de ce. Și nu mai schimba subiectul, de data asta.

Ea înghiți în sec, nereușind să scoată o vorbă. Nu-i fusese niciodată foarte ușor să discute cu el, dar acum îi era și mai greu.

– Din cauza lui Daphne? Se apropie de ea, vocea devenindu-i mai blândă.

– Parțial. Ea evită să-i întâlnească privirea.

– Numai parțial? insistă el.

– Au mai fost... și alte lucruri.

– Presupun că o să încerci să-mi spui care sunt acele "alte lucruri".

– Nu mai pot suporta căsătoria noastră, lipsită de dragoste.

După o lungă pauză, el șopti:

– Nici eu.

– Ce? întrebă Liza, uimită.

– Am spus "nici eu". Nu mai pot suporta mariajul nostru lipsit de dragoste, vreau să zic.

– Asta am crezut și eu că ai spus. Se opri brusc, coborându-și privirea pe mâinile bandajate.

– De ce nu te poți uita la mine? Matt se aplecă, trase un fotoliu lângă ea și se așeză.

Eu n-am un calculator în loc de inimă, cum ai spus mai devreme, în grădină. Îi luă mâna. Calculatoarele nu sunt capabile să simtă ceva, inima este. Am realizat asta în momentul în care am văzut valiza aia...

Ea spuse, încercând să zâmbească, dar incapabilă încă să-l privească în ochi.

– Nu trebuie să fii drăguț cu mine, numai pentru că am avut un accident. Nu putea suporta să-i fie milă de ea.

– Drăguț?

Ce te face să crezi că sunt drăguț? Tot ce încerc să fac, este să te cuceresc. Se opri, scuturând din cap, cu tristețe. Mi-e destul de ușor să inventez echipament electronic, la care nici nu se visa, cu ani în

urmă. Mi-e ușor să-mi fac planuri de viitor. Mi-am creat o bună reputație cu toate lucrurile astea. Eu sunt omul viitorului – un nume de care am fost mereu foarte mândru. Mulțumit, poate ar fi mai potrivit.

Totuși, atunci când vreau să-i spun, singurei femei din viața mea, că o iubesc, sunt complet neputincios. Aplecându-se, își strecură brațul pe după umerii ei. Dar, te iubesc, Liza.

– Matt! Dar noi nu ne potrivim, din punct de vedere științific. Suntem tot aceleași persoane diferite, cum am fost întotdeauna. Se opri brusc, căutându-i privirea.

De altfel, tu nu crezi în dragoste.

– Cred că merit să mi se spună asta, replică el. Știu că am spus-o de nenumărate ori. Și, ce este mai rău, am crezut cu adevărat, până să te întâlnesc pe tine.

Atunci, am început să am îndoieli. Dar vechile obiceiuri, în special cele proaste, dispar greu. Refuzam să accept că mă pot schimba și căutam să-mi alung acele îndoieli. Dacă pentru a obține o slujbă eram obligat să-mi găsesc o soție, eram pregătit s-o fac cu sânge-rece, fără să văd vreo problemă în asta.

Liza încercă să spună ceva, dar el continuă repede.

– Prima dată când ne-am întâlnit, cu toate că formularul spusese că suntem potriviți științific, într-un fel, am simțit că nu eram. Pentru un moment, am avut sentimentul ăsta. Dar eu eram un tip realist. În plus, a fost ceva la tine – nu pot să spun exact ce anume – care m-a atras. Prin urmare, am lăsat la o parte simțul realității, care-mi spunea să-mi caut o altă fată, cu vederi despre viață mai apropiate de ale mele.

Zeci de clopoței începură să sune în capul ei. Se întreba dacă lovitura era cauza, când observă blândețea din privirea lui Matt.

– Măcar dacă aș fi fost cinstită cu tine și ți-aș fi spus, de la început, că Phyl a completat formularul ăla. Trebuia s-o fi făcut. Dar abia după căsătorie am realizat cât de important era pentru tine să ne potrivim din punct de vedere științific.

Și atunci era prea târziu. Tot timpul mi-am reproșat că am greșit atât de mult față de tine, Matt.

– Nu, a fost cel mai mare bine pe care l-ai făcut vreodată, draga mea. Dacă mi-ai fi mărturisit de la început că Phyl a completat formularul, mândria m-ar fi obligat să renunț la planurile de căsătorie și să-mi găsesc o altă fată. Dar așa, doar simțind că nu suntem perechea ideală, fără să am vreo dovadă, am încercat să mă conving că ne potrivim perfect. Îi zâmbi. Dezamăgirea mea este, de departe, mult mai rea decât tăcerea ta.

Acum înțeleg de ce eram hotărât să mă casătoresc cu tine, indiferent ce ar fi urmat. Nu-mi păsa că încă erai îndrăgostită de un alt bărbat. Eu puteam să-ți ofer ce ți-ai dorit întotdeauna – o vilă cu o grădină, și o viață lațară.

Ea interveni repede.

– Tot timpul ai crezut că m-am măritat cu tine pentru vilă, nu-i așa, Matt?

El dădu afirmativ din cap.

– De ce nu? Era un motiv foarte practic. Eu sunt un bărbat realist, ai uitat? La urma urmei, făcea parte din înțelegerea noastră și...

– Nu pentru vilă m-am căsătorit cu tine, Matt.

– Atunci, de ce?

– Pentru că și eu mă simțeam atrasă de tine. Era ceva ce nu-mi puteam explica.

În ce-l privește pe David, nu-l mai iubeam. Eu...

– Dar lacrimile din prima noapte, a așa-zisei luni de miere?

– Au fost o descărcare nervoasă, epilogul unui episod. Din noaptea aia, nu m-am mai gândit la el, nici măcar o dată.

– Dacă aș fi știut! Figura bărbatului ăla, pe care nu-l cunoșteam, mă bântuia. Îl simțeam mereu prezent între noi.

– Nu vedeai că mă îndrăgosteam de tine, pe zi ce trecea?

– Spre rușinea mea, nu vedeam decât o fată frumoasă, care era îndrăgostită de vila mea. O fată – o soție – pe care urma s-o părăsesc, pentru a pleca în America de Sud. Începuse să mă bată gândul să renunț la expediție, și asta mă deranja. Nu știam ce se întâmpla cu mine.

Mi se oferea o ocazie unică, să strâng suficienți bani, pentru a mă asocia cu Marcus Brettle, și eu mă gândeam cum să scap. Dar, trebuia să plec. Toate aranjamentele fuseseră făcute. Apoi s-a întâmplat accidentul.

– Oh, te rog, nu-mi aminti. Gândul o înfioră. Am stricat totul, și tu erai atât de rece și de furios.

– Dacă am fost rece, draga mea, pot să-ți spun că răceala mea era născută din uluire. Adânc, foarte adânc în sufletul meu, acolo unde mintea mea computerizată nu putea pătrunde, eram încântat. Accidentul era cea mai legitimă scuză. "Nu pot să plec acum. Nu în America de Sud".

O sărută ușor pe mâna bandajată. Dar accidentul pusese o altă problemă. Trebuia să trăiesc la nesfârșit sub același acoperiș cu soția mea și nu știam sigur ce gândești despre asta. În fond, te căsătorișeși cu mine știind că voi pleca departe.

– Dacă mi-ai fi spus! Eu n-am realizat...

– Mi-a fost teamă că o să te sperii. Pe lângă asta, nu eram chiar sigur de sentimentele mele. De fiecare dată când simțeam o emoție, mi-o reprimam. Sau, aproape întotdeauna. Au fost momente când

mă simțeam copleșit de iubire, și trebuia să te țin în brațe. Dar, de obicei, am reușit să găsesc o scuză plauzibilă, pentru a o face.

– Ca atunci când mi-ai spus că încerci s-o convingi pe doamna Reeve că suntem un cuplu normal, spuse ea zâmbind.

– Doamna Reeve. El căzu pe gânduri. Simțeam că înnebunesc, de fiecare dată când mă întrebai de ce nu-i spunem adevărul despre căsătoria noastră. Nu puteam să-i spun. Eram convins că, dacă pretindeam că împărțim aceeași cameră, dacă dădeam împresia unui cuplu normal, cu timpul, chiar am fi devenit unul.

– De aceea ai fost atât de supărat, când ți-am spus că se mărită cu Arthur?

El încuviință, dând din cap.

– Știam că dacă doamna Reeve pleca, nu mai era nevoie să jucăm teatru. Puteam trăi liniștiți sub același acoperiș, fără să afle cineva și, cu timpul, ne-am fi înstrăinat tot mai mult. O strânse ușor de umăr. Asta, dacă erai pregătită să rămâi cu mine. După accident, îți spusesem că refuz să vând casa, găsind ca scuză responsabilitatea mea vizavi de doamna Reeve. De fapt, nu voiam să te pierd. Mi-era teamă că vei pune din nou problema vânzării vilei și, de data asta, nu mai aveam nicio scuză.

Matt se gândi un moment, apoi continuă:

– Am realizat, totuși, că n-am niciun drept să risc fericirea doamnei Reeve făcând agitație pe tema mariajului ei, doar pentru a-l salva pe al meu. După cum știi, mi-am schimbat atitudinea față de planurile ei, străduindu-mă să par încântat.

Brusc, își trase brațul și începu să se plimbe neliniștit, în sus și-n jos, pe lângă patul ei.

– Când ai început să vorbești despre anulare, am devenit peste măsură de îngrijorat. Parcă înnebunisem de tot. Trebuia să opresc

acea acțiune, o data pentru totdeauna, dar nu știam cum – până când am văzut vaza cu flori lăsată în hol. Am luat-o, pur și simplu, am dus-o în camera lui Daphne și am răsturnat-o pe pat. Eram sigur că nu va mai putea dormi acolo în noaptea aceea. Trebuia să-i dau camera mea, și eram astfel obligat să mă mut cu tine.

Liza spuse, cu timiditate:

– Se spune că totul este permis, în dragoste și în război.

– Știu că tot am realizat ceva. Se opri și, așezându-se lângă era, se aplecă și o trase spre el, cuibărind-o la pieptul lui. Căci ți-am scos din cap ideea cu anularea. După noaptea aceea împreună, nimeni nu putea spune că mariajul nostru nu mai era unul real. Și chiar dacă ai decis să treci la pasul următor – divorțul – știam că asta va necesita timp. Doi ani, cel puțin – timp suficient în care să încerc să te fac să mă iubești, așa cum te iubeam eu.

Liza se întoarse și-i atinse buzele cu ale ei.

– Matt, nu știai? În noaptea aceea am realizat că oriunde aș fi plecat, oriunde m-aș fi aflat, cuvintele "Matt Matson" ramâneau permanent întipărite în inima mea. Eram a ta, cu trup și suflet. Se întinse la loc, ridicându-și privirea plină de afecțiune. Dar nicio clipă n-aș fi crezut că erai cu adevărat al meu. Daphne...

– Nu mă interesează Daphne. Nu în felul în care-ți imaginezi. Însă am greșit, gândind că, fiind însurat, nu era nicio problemă s-o chem aici, să fiu cu ea în orice circumstanțe. Oh, am aflat de vanitatea ei. Am aflat de reputația ei de femeie care obține orice bărbat dorește. Am realizat și că mă place, presupun.

Dar chiar am crezut că vizitele ei aici erau strict legate de problema asocierii mele cu tatăl ei. Se opri. Iartă-mă, draga mea, că nu mi-am dat seama ce efect aveau acele vizite asupra mariajului nostru... până în seara asta la cină.

– Ce s-a întâmplat la cină, Matt? Vorbele ei erau o șoaptă.

– Mi-a propus să te părăsesc. Am fost uimit. Nu mi-am imaginat vreodată că are astfel de gânduri. Dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru a deveni asociatul tatălui ei, ei bine...

– Care a fost răspunsul tău?

– I-am spus că glumește. Îmi amintesc că am și râs, ideea era atât de absurdă. Trase adânc aer în piept. Atunci, a trecut la atac, spunând că oricine ne vede, realizează că mariajul nostru nu este unul adevărat, că ei îi este foarte clar de ce m-am căsătorit cu tine. A spus că știe de condițiile milionarului canadian. Chiar își reproșa că n-a fost în țară atunci. Ca și când m-aș fi însurat vreodată cu ea! Un zâmbet îi străbătu fața. Pentru prima dată, am realizat că m-aș fi căsătorit cu tine, indiferent ce spunea formularul ăla. I-am mărturisit lui Daphne, pur și simplu, că sunt îndrăgostit de soția mea. Ea s-a ridicat brusc și a plecat. Spunându-i lui Daphne că te iubesc, era logic să mă întorc aici imediat, și să ți-o spun și ție. Când am sosit, nu mi-am dat seama la început ce se întâmplase. De ce se aflau în fața casei un taxi și mașina doctorului. Apoi, am văzut valiza în hol. Pentru o clipă, am crezut că este un coșmar.

– Acum, coșmarul a luat sfârșit, dragul meu. Pentru prima dată de la căsătoria lor, barierele dintre ei căzuseră, gândi Liza.

– La ce te gândești, Liza?

– Că ne-am regăsit, în cele din urmă, și ce minunat este. Realizez că nu ne potrivim...

– Dar facem un cuplu excelent, murmură el. Tu ești blândă și sentimentală, în timp ce eu sunt logic și cu viziunea viitorului – dar a unui viitor minunat împreună. Calitățile tale și ale mele se vor uni și-l vor face așa, acum când am descoperit iubirea. Vom face o mare petrecere pentru a sărbători...

– O petrecere?

– Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită ca noi. Vreau să-i fac prietenei tale, Phyl, cel mai frumos cadou pe care am să-l găsesc, când va veni aici cu Bill, un cadou prin care să-i mulțumesc că te-a adus în viața mea. Trebuie să-l invităm și pe Andy, și pe doamna Reeve cu Arthur. Sau, acum ar trebui să spun domnul și doamna Burgess! Întorcându-mă la Andy – mi-e teamă că ar trebui să-i cer scuze pentru gelozia mea din sâmbăta aia când te-a luat la plimbare cu barca. Poți să-ți imaginezi? Este cel mai bun prieten al meu și am fost gelos pentru că mi s-a părut că are mai multe în comun cu tine, decât mine. Toate acele îndoieli sunt date uitării acum, nu-i așa, Liza?

– Nu mai există nicio îndoială, Matt. Exceptând...

– Ce?

– Cum rămâne cu parteneriatul?

Matt scutură din cap.

– Mă descurc și fără Marcus Brettle, afirmă el cu hotărâre. Nu l-aș mai accepta acum nici dacă mi l-ar oferi, fără vreo influență din partea lui Daphne. Nu este cinstit față de tine, draga mea, și...

– Nu mă deranjează deloc, serios. Acum că suntem uniți, eu...

– O să încep ceva nou. Știu multe firme care-mi oferă oricând o slujbă. Poate nu chiar de nivelul celei de la Marcus Brettle, dar cu perspective de viitor.

– Și America de Sud? Se cutremură. Nu cred că aș putea suporta...

– Eu n-aș suporta să stau două zile departe de tine, dar doi ani. Se uită în jos la ea, cu ochii strălucindu-i de iubire.

Inconjurată de brațele lui, Liza se simțea în siguranță și foarte fericită. El o strânse și mai tare la piept, buzele lui căutându-le pe ale ei. Se simțea parcă plutind pe un nor. Îl auzi murmurând, frustrat:

– Abia aștept să-mi scoată ghipsul ăsta de pe braț!

Ea îi răspunse încet, printre sărutări.

– Eu nu mă plâng de nimic, Matt.

În cameră se lăsă liniștea și afară, în noapte, bufnița din copac începu să țipe din nou.

Sfârșit